"Bu sıcak, şefkatli romanda deniz hem sihirli hem de şifalı." —**TIMES**

MARVELLOUS WAYS'İN BİR YILI

SARAH WINMAN

KAKTÜSÜN

YABANCI

Günleri tükenmeden önce kalbinde hâlâ yeşerecek yeni sevgiler vardı.

Seksen dokuz yaşındaki Marvellous Ways, neredeyse bütün hayatını ücra bir koyda tek başına geçirmişti. Son zamanlardaysa karavanının önünde oturuyor, teleskopuyla nehrin kenarında sanki bir şey arıyor, birini bekliyordu – ne olduğundan tam olarak emin değildi ama görünce tanıyacağını biliyordu.

İkinci Dünya Savaşı'ndan kafası karmakarışık çıkmış genç bir asker olan Drake'i deniz, anlatılmamış hikâyeler ve yarım kalan bir aşkın silik gölgesi çağırıyordu. Ölmek üzere olan bir adamın son dileğini gerçekleştirmek için verdiği söz onu Marvellous Ways'in koyuna sürüklediğinde, her ikisi de içlerine çöreklenmiş kederi beklenmedik bir dostlukla sağaltmaya çalışacaktı.

"Sarah Winman, coşkulu anlatımı ve sevginin her biçimini ele aldığı sarsılmaz temasıyla göz kamaştırıyor."
—STYLIST

"Dünyanın çirkinliğini gözler önüne sermekten korkmayan bir roman."
—TORONTO STAR

"Zamanın sınavını geçip geleceğe kalacak zarif ve zengin bir üslup."
—IRISH EXAMINER

THG
0617698
TPK

Çeviren: Arzu Altınanıt
www.yabancıyayinlari.com
YABANCI
9 786257 550901
/yabancıyayinlari

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

MARVELLOUS WAYS'İN BİR YILI

için yapılan övgüler

"O güzelim cümlelerin tadına varabilmek için ağır ağır okumanız gereken bir kitap." —***Good Housekeeping***

"Winman, mekânların kokusunu, sesini ve renklerini okura aktarmakta müthiş başarılı." —***Metro***

"İnsanın yüreğine dokunan ve bir tutam büyülü gerçekçilik içeren hikâyeler, romana neşeli, masalsı bir hava katıyor." —***Daily Record***

"*Marvellous Ways'in Bir Yılı*, ister biyolojik olsun ister sonradan edinilen, yaşamlarımızı tam mânâsıyla yaşayabilmek için bizi sarıp sarmalayacak bir aileye duyduğumuz ihtiyacı tüm canlılığıyla gözler önüne seriyor." —***Sunday Express***

"*Marvellous Ways'in Bir Yılı* sizi öyle hipnotize edecek, öyle cezbedecek ki kitabı elinize alıp tekrar tekrar okumaktan başka bir şey yapamayacaksınız." —**Tiffany Murray**

"Roman boyunca hissedilen o büyülü his, okurun kitabı son sayfaya dek elinden bırakamamasına neden oluyor."
—**Hannah Beckerman**

"Bitter çikolata gibi küçücük ama leziz lokmalar hâlinde, tadını çıkara çıkara okunacak bir kitap. Winman'ın kendine has bir ahengi ve ritmi olan üslubu, tıpkı müzik gibi sizi bambaşka diyarlara götüren şiirsellikte." —**Emma Hooper**

"Winman'da beni en çok çarpan şeyler, muazzam tasvirler, güzel paragraflar ve yaratıcı hikâye anlatıcılığı. Acayip ve biraz da uçarı bir kitap *Marvellous Ways'in Bir Yılı*. Kesinlikle unutulmayacak."
—***Mitford Society Summer Reads***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marvellous Ways'in Bir Yılı
Özgün Adı | *A Year of Marvellous Ways*
Sarah Winman

Yabancı Yayınları | 409

YABANCI

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak ve Grafik Tasarım | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mart 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-90-1

Türkçe Çeviri © Arzu Altınanıt, 2022
© Yabancı Yayınları, 2022
© Sarah Winman, 2015

Sertifika No: 46603

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SARAH WINMAN

MARVELLOUS WAYS'İN BİR YILI

Çeviren

Arzu Altınanıt

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Patsy için

BELONGSTO
KAKTUS TEAM

Ölürüz ölenlerle:
Bak, göçer gider onlar ve biz onlarla gideriz.
Doğarız o ölülerle
Bak, geri döner onlar ve yanlarında getirir bizi.

–T. S. Eliot, Little Gidding

BELONGS TO KAKTUS TEAM

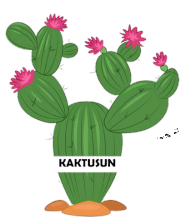

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Birinci Bölüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

1

İşte buradaydı; artık yaşlı, yol kenarında durmuş bekliyor.

Marvellous Ways doksan yaşına girdiğinden beri gününün büyük bir bölümünü bekleyerek geçiriyordu. Beklediği, yaşı göz önüne alınınca akla gelebileceği gibi ölüm değildi. Ne beklediğinden emin değildi çünkü resim henüz tam değildi. Bu bir duyguydu sadece; bir düşün, Gazete Jack'in –ruhu şad olsun– düşlerinden birinin kuyruk tüyüyle ona ulaşmış bir duygu… ve şafak sökmeden az önce uykunun manzarası üzerinden uçup geçmiş, Marvellous'ın o kuyruk tüyünü yakalayıp geri çekmesine fırsat kalmadan ufukta kaybolmuş ve doğmakta olan güneşin sıcaklığıyla ufalanmıştı. Ama Marvellous mesajın ne olduğunu anlamıştı: Bekle, geliyor.

Kocaman gözlüğündeki lastiği düzeltip gözlüğünü taktı. Kalın camlar gözlerini on kat daha büyütüyor ve deniz gibi masmavi ve değişken görünmesine neden oluyordu. Bir zamanlar Ana Yol gibi görkemli bir isimle bilinen, şimdi ise Truro'ya giden ağır çiftlik araçlarının kestirme yol olarak kullandıkları yola baktı. Neredeyse bir asır önce geniş çiftlik ve bahçe arazilerinde çalışan insanların kalmaları için inşa edilen, çok iyi tanıdığı toplam on

BELONGS TO KAKTUS TEAM

adet taş kulübe artık terk edilmiş ve pencerelerine tahtalar çakılmıştı. Tek ziyaretçileri uzaklardan gelen söylenti misali yayılan karaçalı ve böğürtlen kümeleriydi.

Buraya köy derlerdi ama bu ev öbeğine adını veren kilise, yaşlı Marvellous'ın da yaşadığı koyun gelgit kolunun aşağı tarafında olduğundan St. Ophere aslında bir mezraydı. Bir okulu da yoktu; okul, o yılın başlarında kar yığınlarının sele dönüşmesiyle adına layık hâle gelen Washaway'in* küçük sahil köyünden yaklaşık üç kilometre batıdaydı. Ama köyün bir fırını vardı.

Uzun yıllar önce bu bölgeye gelen ziyaretçiler köyden söz ederlerken, onun azizlere yakışan adını kullanmak yerine "Fırın" derledi çünkü fırıncı Bayan Hard, bir zamanlar beyaz taş duvarlarla şık bir kontrast oluşturan gri arduaz çatıya pembe renkli bir boyayla "FIRIN" yazmıştı.

Her sabah fırın ısınıp hazır hâle geldiğinde Bayan Hard çanını çalar ve müşteriler harekete geçerdi. Onun haberi olmasa da Lizard'dan Scilly Adaları'na kadar olan bölgede boğulmuş tüm denizciler de hareketlenirdi çünkü o çan kurtarılmış bir gemi enkazından çıkarılmıştı. Köyün kadınları pişmemiş turtalarını, böreklerini ve ekmelerini alıp gelir, getirdiklerini kızgın kora koyarlardı. Bayan Hard fırınına "Küçük Cehennem" derdi ve eğer turtanı yanlış yere koyarsan ya da bir başkasınınkini alırsan sonun orasıydı. Yani, aslında annelerinin pişmiş ikramlarını almaya gelen çocuklara söylediği buydu. Bu sözler, çocukların eğer yanlış olanı alırlarsa başlarına geleceklerden korkarak yamalı yatak örtülerinin altında ateşler içinde geçirdikleri birçok huzursuz gecenin sebebiydi.

Burası bir zamanlar ekmeği sayesinde uğrak bir köydü ama şimdi, yani 1947 yılında, acımasızca geçen zamanın ıssız bir hatırlatıcısı dışında hiçbir şey değildi.

Rüzgâr hızlandı ve yaşlı kadının saçlarını havalandırdı. Marvellous başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Gökyüzü pembemsi gri

* (İng.) Suyla sürüklenmek, su ya da dalgayla alınıp götürülmek. –*çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

renkteydi, bulutlar alçalmış ve yağmur doluydu ama Marvellous yağacağından kuşkuluydu. Es bakalım, diye fısıldadı. Yolun karşı tarafına geçip fırının önünde durdu. Lambasını merdivene koydu ve avucunu hava şartlarının yıprattığı kapıya sıkıca bastırdı. Alçak sesle, Bayan Hard? diye fısıldadı.

Bir zamanlar Marvellous'a hayatta güzel şeylerle karşılaşmayı beklemek konusunda çok iyi olduğunu söyleyen Bayan Hard'dı.

Sabırlı, baban sana bu adı vermeliydi, demişti. *Sabırlı*.

Ben sabırlı değilim, demişti Marvellous. *Gayretliyim*.

Ve Bayan Hard ayakları çıplak, giysileri yırtık pırtık, süslü laflar eden bu çocuğu tepeden tırnağa süzmüş, tıpkı bir yaban domuzu gibi ormanda vahşi ve özgürce koşturan bir çocuk yetiştirmek ne korkunç diye düşünmüştü. Kızın bir anneye ihtiyacı vardı.

Senin bir anneye ihtiyacın var, demişti Bayan Hard.

Marvellous, Benim bir annem vardı, diye karşılık vermişti.

Hayır. *Başka bir şeyin* vardı, demişti Bayan Hard. Ama ben senin annen olabilirim.

Bir yanıt beklemişti ama dehşete düşmüş çocuktan bir yanıt gelmemişti. Bayan Hard başını iki yana sallayıp, Yine de aklında olsun, demişti, sabır bir erdemdir ve tanrısaldır.

Bayan Hard "tanrısal" kelimesini severdi. Tanrı'yı da severdi. Kocası, Güney Afrika'daki madenlerin cazibesine kapılıp 1857'de evden ayrıldıktan sonra yerini İsa ve çok sevilen papaz almıştı. Bu geçiş sancılıydı, tıpkı kocasının gittiği ilk maden gibi. Zavallı adam, daha iyi bir hayatın kilidine uyacak o altın anahtarın izini bulabilmek için yabancı bir karanlıkta eşelenerek ölene kadar Rand'daki bütün kuyuları gezmişti.

"Bana soluğunu üfle, Tanrı'nın Soluğunu, yeni bir hayatla doldur beni."

Bayan Hard kocasının ölüm haberini aldığında fırın kapısının üzerine yazmıştı bunu. Sonraları biri –yaşlı Marvellous ellerini lekeleyen toprak boyası solgun kelimeleri gördükçe gülerdi– "so-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

luk"u "somun"a döndürmüştü ama Bayan Hard hemen hemen hiç başını kaldırıp bakmadığından bunu fark etmemişti.

Bir keresinde Marvellous'a, Benim kurtuluşum topraktan çıkacak, demişti.

Patates gibi mi? demişti küçük çocuk.

Tepedeki rüzgârgülü gıcırdadı. Ekim ayının alacakaranlığı hızla mezrayı kapladı ve kargalar gecelik ölümlerini karşılamaya başladı. Kasım neredeyse geldi, diye düşündü Marvellous. Uzaktaki köyün teker teker yanan ışıkları bu köyün ölümünün resmî bir hatırlatıcısıydı âdeta. Marvellous bir kibrit kutusu çıkarıp gaz lambasını yaktı ve lambayı ilerideki tepelere doğru kaldırdı. Bu işaret, Ben hâlâ buradayım, diyordu.

Sarı ışığın huzmesi, düzlemiş çuhaçiçeği öbeğinin içinden taştan bir haç çıkan çitin üzerine düştü. Marvellous hayatı boyunca bu haçın sonradan eklendiğine, Birinci Dünya Savaşı –bu savaşa birinci diyebiliyordu artık– sonrası alelacele dikildiğine inanmıştı. Üzerinde "1914-1918" yazıyordu, hemen altında ise artık tarih olmuş yüzlerin isimleri. Ama o listede Marvellous'ın bildiği bir isim eksikti. Simeon Rundle'ın adı yazılmamıştı.

1914 yılında savaş bu bilinmeyen sahile ulaştığında köydeki hayat aniden durmuştu. Erkekler köyü terk ettiklerinden ve yaşam sürekli bir bekleyiş içinde donup kaldığından artık ne panayırlar vardı ne danslar ne de karnavallar. Erkeklerin olmadığı bir köy ölür, derdi Marvellous ve bu köy de yavaş yavaş ölmüştü. Çok sevilen rahip Londra'daki yeni bir kiliseye gönderildi ve bundan kısa süre sonra Bayan Hard, onun bir hava saldırısında öldürüldüğü haberini aldı. Koy diye bahsettiği Little Jordan kıyısına uzandı ve hayatını sonlandırmak istedi. Bu öylesine güçlü bir istekti ki ânında yerine getirildi ve fırın söndü, Tanrı orayı terk etti. Geride kalanlar barış için sürekli dua ettiler ama dualar, her tarafına basılmış Göndericiye İade mührüyle geri döndü. Sadece ölü sayısı arttı.

Ama sonra, ılıman bir mayıs sabahı Peace* çıkageldi, savaş

* (İng.) Barış, huzur –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sona ermeden altı ay önce doğan bir çocuğa verilen isimdi bu. Bu çocuk silahlar susmadan, bu çılgınlık sona ermeden dünyaya gelmeyi reddedercesine geç doğmuştu, Peace'i bu çivisi çıkmış dünyaya gelmeye hiçbir ıkınma ya da yalvarış ikna edememişti sanki. Hatta gelirken bile isteksizdi. Sanki biliyordu. Önce ayakları geldi, sonra kıpırdayamayan bir baş. Her şey birbirine girmişti; ayakları, elleri, bacakları ve bir kordon. Tıpkı bir buzağı gibi.

Marvellous fısıldayarak, döndürerek çocuğu çıkardığında, İsmin yükünü taşıyan bir baş, demişti.

Peace. Bu kadar basit değil. Ve elbette öyle olmadı.

Yaşayanlar asla geri dönmediğinden eski yaşam da geri dönmez. Sadece Simeon Rundle geri döndü, büyük bir korku taşıyarak yeni kız kardeşi Peace'e döndü. Bir sabah köylüler onu koyun aşağı tarafında, boynuna kadar çamura ve kendi bokuna batmış hâlde büyük bir keşiş yengecine beyaz mendil sallarken buldular.

Şişmiş dili ağzının dışında bir terlik gibi sallanırken, Seslim oluyorum, seslim oluyorum, seslim oluyorum, diye bağırdı, ardından babasının av tüfeğini kaldırıp ateş ederek kalbini göğsünden söküp attı. Ya da hikâyeye göre böyle.

Kalp, kilisenin kapısına süslü kırmızı bir kapı tokmağı gibi yapıştığında köylülerin soluğu kesildi, hatta içlerinden ikisi bayıldı. Yeni acemi papaz, bunun şeytanın işi olduğunu söyleyerek dışarı fırladı. Böylesi düşüncesiz bir ifade ne yazık ki dedikodu kartalının kanatlarında hızla yayıldı ve çok geçmeden St. Ophere köyünün adı öyle kötüye çıktı ki 1936 yılında memnuniyetle karşılanan ek elektrik lambaları bile bunu tamamen yok edemedi.

Aslında mekânla ilgili yanlış hiçbir şey yoktu. Çarpık olan tek şey doğruluğuydu. Sular daha çok yükseliyordu, sis orayı daha yoğun kaplıyordu ve bitkiler daha hızlı büyüyordu. Sanki doğa hatayı düzeltmek ya da hatayı düzeltemese bile en azından saklamak için elinden geleni yapıyordu. Ama uğursuzluk izleri duruyordu ve bu yüzden insanlar ardı arkası kesilmeyen bir nehir gibi akarak, bir şapkadan çekilen piyango topları misali teker teker

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oradan ayrıldılar. Işıkları kasvetli sonbahar göğünde hâlâ kıpırdanan uzak köylere göç ettiler.

Marvellous, Ana Yol'a baştan aşağı bir kez daha bakıp beklediği şey her ne ise yanından geçip gitmediğinden emin oldu. Rüzgâr hızlanmıştı ve bulutlar uzaklaşıyordu. Lambayı yukarı kaldırıp caddenin karşısına, anıtın ve yangın söndürme musluğunun yer aldığı tarafa geçti, ardından bir zamanlar ineğinin otladığı çayırlık boyunca ilerledi. Hava soğuyordu ve ayaklarının altındaki otlar ıslaktı. Marvellous sabah olduğunda mevsimin ilk don tabakasının gözler önüne serileceğini düşündü. İlerideki ormanı görebiliyordu, ayak bileklerini hafif yokuşu çıkmaya hazırlayıp aşağıdaki nehre doğru uzanan çınarların, fındık ve tatlı kestane ağaçlarının arasında yürümeye başladı. Su alçalmıştı. Marvellous tuzlu çamurun kokusunu alıyordu. En sevdiği, kendi kanının kokusu olduğuna inandığı kokuydu bu. Bir tavalık kum midyesi toplayacak ve karanlıkta minik bir delik açacak bir ateş yakıp onları haşlayacaktı. Ağzı sulanmaya başladı. Tökezleyerek bir karaçalının yanına düştü ve bu ufak kazadan iki cep dolusu yaban eriği toplayarak kârlı çıktı. İlerideki karavanından süzülen ışığı gördü. Tuhaf bir biçimde yalnız hissetti. Asla yaşlanma, diye fısıldadı kendi kendine.

Geç vakitti. Bir baykuş ötüyor ve gecenin koyu gözleri hiç kırpışmadan ufuktan bakıyordu: Marvellous uyuyamamıştı. Aya arkadaşlık ederek nehir kenarında oturuyordu, ayaklarının dibinde kum midyesi kabuğu yığını vardı. Ateşin ışığının sıcaklığıyla sarılıp sarmalanmıştı, sarı yağmurluğu parlak, sert ve dokunulamayacak kadar sıcaktı. Yıldızlar belli belirsiz ve uzakta görünüyorlardı ama bunun sebebi Marvellous'ın gözleri de olabilirdi. Bir zamanlar dürbün kullanırdı, artık teleskop kullanıyordu ve kısa süre sonra gece gündüzü sonsuza dek ele geçirecekti. Hafif dalgada yavaş yavaş sallanan eski teknesinin silueti onu teselli etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gecenin bu inişli çıkışlı sessizliğinde ağaçlar arasında yankılanan bu tanıdık gıcırtı kulağa çok hoş geliyordu.

Hemen hemen bütün hayatını bu koyda geçirmişti ve burada –hemen hemen– bütün hayatı boyunca mutlu olmuştu. Suyun ortasındaki kara parçası bir zamanlar şapel olan, artık bir harabeye dönmüş küçük bir kiliseydi. Marvellous'ın hatırlayabildiği kadar uzun bir zaman önce sular yükselip kilisenin etrafını sarmış ve sonunda kilise insanlardan kopmuştu. Yoksa insanlar mı kiliseden kopmuştu? Bu o kadar uzun bir süre önceydi ki Marvellous ilk olarak hangisinin yaşandığını hatırlayamıyordu. Sular yükselerek kilise, mezar taşları ve inanç sürüklenip tamamen yok olana kadar kendine yol açmıştı. Bir zamanlar pazar ayinleri suların en alçak olduğu zamanda yapılırdı, bazen seher vakti, bazen de gün batarken; hatta Marvellous, bir keresinde ayinin gecenin bir yarısı yapıldığını, ilahi söyleyen inananların nehrin yukarısına doğru Galilee'yi arayan hacılar misali oluşturduğu fenerlerle dolu yolu hatırlıyordu.

Evet, buluşacağız nehirde,
O güzel, güzel nehirde;
Azizlerle buluşacağız o nehirde
Tanrı'nın saltanatına akan o nehirde.

Marvellous, yaban eriği cininden bir yudum aldı. Tanrı'nın saltanatına doğru akan azizlerin nektarıydı bu. Âmin. Sunak mumunun yaydığı ışık kiliseden sızıyor, yükselen suların insafa gelerek canlarını bağışladığı mezar taşlarının üst kısımlarını hafifçe aydınlatıyordu. Bu onun yıldızı, diye düşünüyordu Marvellous. O mumu her gece yakıyordu, yıllardır yapmıştı bunu. Aslında bir deniz feneri bekçisiydi o. Savaş yıllarında Adıherneyse'yi bu kıyılara çeken de buydu. Bu ve o müzik elbette.

Her şeyimi,

Neden her şeyimi almıyorsun?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sensiz bir hiç olduğumu
Göremiyor musun?

Adıherneyse. *Amerikalı.* Marvellous onun bir gölge gibi kiliseye girişini izlemişti. Ortaya çıktığında da koyu renk teninden leylak renginin yoğun tonu hâlâ yayılan ve ağzındaki sigaranın parlak ucu bir ateşböceğinin kalbi gibi titreşen bir gölgeydi. Müziğin cazibesine kapılmış hâlde kuru nehir yatağından yürüyerek karşı yakaya geçti ve kendini yukarı doğru çekip kıyıya çıktığında, ağaçların altına çekilmiş hurda teknenin içinde duran radyoyu gördü.

Louis Armstrong, dedi.

Marvellous, Ben de Marvellous Ways, nihayet sizinle tanıştığıma memnun oldum, diye karşılık verdi.

Adam bir kahkaha attı. Marvellous, hayatı boyunca böyle bir kahkaha duymamıştı. Adamın gözlerinde bir fener ışığı kadar parlak bir ışıltı belirip kayboldu. Adam onun yanına oturdu ve bombardıman uçakları tepelerinde uçarken, hava saldırısı sirenleri çalarken, Büyük Liman'a ve Truro'ya bombalar düşerken, uçaksavar balonları gökyüzünde yoğun gölgeler bırakırken masa sallandı, nehir kıpraştı; uçaksavarlar çivit mavisi karanlığı döverken Louis Armstrong şarkısıyla dudakları, kolları ve kalpleri yâd etti ve iki yabancı tüm bunları daha önce de görmüş bir ağacın altında sessizce oturdular.

Adam, Güney Carolina, Low Country'deki büyükbabasından, balçık kaplı bataklıklarda yaptıkları balık tutma gezilerinden, çamur ve tuzun ona evinin kokusunu hatırlattığından söz etti ve Marvellous, Ne demek istediğini biliyorum, dedi. Adam ona, alacakaranlıkta pembe renkli parıldayan asma köprüleri, verimli sulak arazilerde yetişen sedir ağaçlarını, tatlı zeytinin ve yaseminin ona ölmüş annesini hatırlatan yoğun kokusunu anlattı. Kedibalığı yemeyi özlediğini söyledi, Marvellous da, Ben de, diye karşılık verdi oysa o güne dek sadece köpekbalığı yemişti. Hayata kadeh kaldırıp kupalarını birbirine dokundurdular ve sanki çok, çok uzak bir yerdeymiş gibi davrandılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam o günden sonra sık sık geldi. Union Meydanı'ndaki Amerikan donut fabrikasından donut getirdi. Adam kahveyi tercih ediyor olmasına rağmen donutlarını demli çayla yediler ve Rhythm Club radyosunu dinleyerek ayaklarıyla ritim tuttular. Adam bazen domuz ve sığır konservesi getirdi, Marvellous'ın aç kalmasına asla fırsat vermedi. Bir keresinde Marvellous'ın birkaç yıl önce izlediği bir filmin afişini getirdi. Adam, bu kadar düşünceliydi.

Ama planlanan Fransa işgalinden günler önce adam ondan bir muska istedi.

Bir muska mı? dedi Marvellous.

Şans muskası. Sağ salim geri dönmem için, dedi adam.

Marvellous adamın gözlerinin içine bakıp, Ama ben bunu yapamam ki. Şimdiye dek hiç böyle bir şey yapmadım, dedi.

Yapmadın mı? dedi adam, ama insanlar yaptığını söyledi.

Marvellous, Her zaman böyle söylerler, diyerek adamın ellerini tuttu, sahip olduğu tek büyü kendi elleriydi ve ısı saçıyordu.

Son Veda, Haziran 1944'teydi. Amerikalı gençler gemilerle gidiyorlardı. Adam ıslık çalarak kasıla kasıla çıkageldi, üzerinde gabardin bir pantolonla Hawaii gömleği vardı ve çok yakışıklı görünüyordu. Elinde kalan her şeyi Marvellous'a verdi –çikolatalar, sigaralar, çoraplar– ve ağacın altında oturup çay içerek Armstrong, Teagarden, Bechet ve asla onlar kadar meşhur olmayacak birini daha dinlediler. Marvellous genç adamın dizlerine vurarak ritim tutuşunu, ağzıyla klarnet çalışını izledi. O anda adamın iki tarafında birbiriyle ters düşen iki farklı gelecek gördü. Birinde Omaha Sahili'nde hareketsiz uzanıyordu. Diğerinde ise nefretle boyanmış bir ülkede kendini var etmeye çalışarak kafasını bir kitaba gömmüş hareketsiz oturuyordu. Adam gitmek üzere ayağa kalktığında Marvellous, Soldan git, dedi. Adam, O da ne demek? diye sordu. Marvellous, Ne demek olduğunu bilmiyorum ama zamanı geldiğinde anlayacaksın. Soldan gitmelisin, dedi.

Adam el sallayarak, Hoşça kal Marvellous, dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marvellous da, Hoşça kal Henry Manfred Gladstone II, diyerek el salladı. *Henry Manfred Gladstone II*. Yani adamın adı buydu.

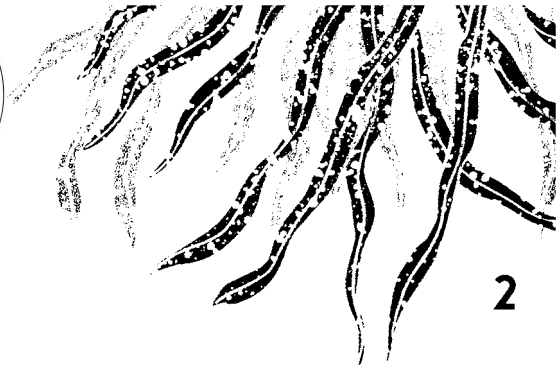
Seninle vakit geçirmek büyük bir keyifti, dedi adam.

Adamın gidişiyle gece ıssızlaştı. Beton gemiler ayrılmaya başladı ve binlerce adam iskelelerden ve sahillerden gemilere bindi. Öylesine büyük bir karmaşa vardı ki. Ama sabah olmadan her yer sessizliğe büründü. Jeneratörler sustu. Yakıt kokusu hafifledi. Amerikalılar gitmişti ve arkalarında aşk hikâyeleri, henüz doğmamış çocuklar, büyük bir sevinç bırakmışlardı ve her zaman olduğu gibi ağlayan yine kadınlardı.

Hoşça kal, Henry Manfred Gladstone II, diye fısıldadı Marvellous. Seninle vakit geçirmek büyük bir keyifti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

Marvellous'ın tahmin ettiği gibi sabah nehir kalın bir don tabakasıyla kaplıydı. Bir çulluk hiç susmadan öttü, ardından Çingene konvoyundan bir duman bulutu yükseldi. Kısa bir süre sonra Marvellous karavanın kapısını açıp buz kaplı basamaklardan dikkatle indi. Buz yüzünden çatırdayan toprakta kollarını yukarı kaldırıp önce ağaçlara doğru uzattı, ardından ayak parmaklarına doğru eğildi, sonra tekrar kalkıp ağaçlara uzandı. Bu denli ufak tefek biri için fazla yer kaplıyordu.

Bir gece önceden kalan ateşin için için yandığı nehir kenarına inen eğimli yolu takip etti. Palamar babasının üstüne çöktü ve nehrin günlük akışını kontrol ederken ruh hâlinin nasıl olduğunu da çözmeye çalıştı. Sıkıntılıydı, gece iyi uyuyamamıştı. Bir rüya… görüntüsüz bir rüya, görüntülerin değil kelimelerin olduğu bir rüya onu uykusundan çekip çıkarmıştı. Kayıkhaneyi aç, demişti rüya. Marvellous hararetli bir biçimde, Açmayacağım, demişti ama rüyalar tartışmazdı.

Marvellous ayağa kalktı ve gelgitin en yüksek seviyeye çıktığı, nehrin hareketinin durduğu ânı bekledi. Sarı yağmurluğuyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eskimiş botlarını çıkardı ve buz gibi çamur ayak parmakları arasına sızdığında titredi. Saçlarını açtı, beyaz bukleleri omuzlarına döküldü, bir zamanlar küçük ve dik olan memelerine indi. Önce bir düğme, sonra ikincisi. Parmakları hızlı hareket edemiyordu, bu yüzden işi biraz uzun sürdü. Üzerine ağır gelen pantolonu kayıp toprağa indi. Yün kazağını başından çekip çıkardı, memeleri özgür kaldı ve sabah ayazında tüyleri diken diken oldu. Deniz kabuğundan kutuyu da çıkarıp dikkatle eski babanın üzerine koydu. Paçalı donunu çıkardı. Bir zamanlar ona değen sadece uyluklarının üst kısımlarıydı, artık her yanı değiyordu ama birkaç dakika sonra farklı olacaktı, nehre girince farklı olacaktı. Çok uzun süredir yaşlı olduğu için fazla şey bildiğinden bunu da biliyordu.

Gözlüğünü çıkardı ve dikkatle kıyıya bastı; su ayak parmaklarına değiyordu. Kabaran suyun kokusu yoğundu. Kollarını başının üzerine kaldırdı ve rüzgâr koltuk altındaki ve apış arasındaki ince kılları yaladı.

Şimdi.

Bacaklarını büktü ve nehre dalıp kıyıdan yaklaşık iki metre ileride suyun yüzeyine çıktı. Kefallerle birlikte nehrin aşağı tarafına doğru yüzdü ve alçaktan görünmeden uçan, hassas ışıkta avını kolayca yakalayan kurnaz balıkçılı izledi. Kulaç atarak yüzmek onu yorduğunda kurbağalamada karar kıldı. Bacaklarını açtığında buz gibi suyun bacak arasına verdiği his hoşuna gitti.

Kayıkhaneyle aynı hizaya geldiğinde midesi sıkıştı ve gözleri taş ve tahta kaplama yapıya dikildi. Çok görkemli, sakin ve o sabahın kendisi gibi buz kaplı görünüyordu. Aynı zamanda aşkın ve bağlılığın sembolü görüntüsü vardı, tıpkı yıllar önce babası onu inşa ettiğinde olduğu gibi. Bir zamanlar beyazdı, şimdi ise yosun yüzünden yeşil bir renge bürünmüş, geçmişinin geniş kursağını uzun süre önce boşaltmıştı. Marvellous, yirmi beş yıl önce buranın kapısını sürgülemiş ve tıpkı kalbine yaptığı gibi içeride olan her şeyi hapsetmişti. Tuz kaplı pencereler Marvellous yanlarından geçerken ona yalvardılar. Bizi aç, diye fısıldadılar. Marvel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lous, Bu mümkün değil, diyerek suya daldı ve sazlıklara tutunarak dipte ilerledi. Mümkün olduğunca uzun süre suyun altında kaldı ve nefesi kesilmiş bir hâlde nehrin üst tarafında, palamar babasının gölgesinde yüzeye çıktı. Zorlanarak kendini kıyıdan yukarı çekti ve yağmurluğuna sımsıkı sarındı. Yüzünü kayıkhaneye döndü. Sen konuşamazsın, dedi. Hayır, konuşamam, diye karşılık verdi kayıkhane. O zaman sorun yok, dedi Marvellous ve çamur kadar ağır bir ruh hâli içinde sendeleye sendeleye karavanına doğru yürümeye başladı.

O öğleden sonra bir motor hırıltısı duyuldu. Bu, istenmeyen dünyayı korkutarak uzak tutan dar kum tepeciğine doğru geri çekilen gelgitte ilerleyen bir teknenin sesiydi. Kum tepeciğinde eski arkadaşı Cundy'nin balıkçı kayığı *Kurtuluş*'un enkazı vardı. Su seviyesi azaldığında kayık iskele tarafına doğru yan yatar ve asla tamir edilmeyen hasarı ortaya çıkardı. Sular yükseldiğinde ise kıç tarafı suya o kadar yakın dururdu ki insanların çoğu kayığın adının *Kurt* olduğunu düşünürdü.

Kum tepeciğinin arasından güneş ışığı gibi parıldayan ve kabaran nehrin diğer yakasına uzanan geniş Carrick Yolu görülebiliyordu. Çayırlığın ötesinde bir silah sesi yankılandı. Marvellous durup kulak kabarttı, belli belirsiz bir köpek havlaması da duydu. Bir martı sürüsü havalanıp alçak ve solgun güneşe doğru uçmaya başladı, uçarken vadiyi yarı titrek ışıklı gölgelerle süslediler. Marvellous teleskobunu kaldırdı ve onların uçuşunu inceleyerek olağandışı bir şeyler aradı ama her zamanki gibi böyle bir iz yoktu. Gözüne, akıntıya teslim olan ve hızla akan suda neşe içinde geri geri sürüklenen bir balıkçıl ilişti.

Teleskobu indirdi ve gözlüğünü çıkardı. Beklediği her neyse sudan gelmeyeceğinden oldukça emindi. Suda işaretler vardı – bariz işaretler. İki bin denizyıldızının gelgitle kıyıya vurduğu o unutulmaz gece gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu çok uzun zaman önce olmuştu. Yalnızlığın onu yatağa çok erken götürdüğü bir gece. Uyuyamamış, tüm genç kadınların yaptığı gibi hayatının değişmesini dileyerek gözleri açık yatarken bir anda dışarıdaki grubun sürtünme sesini duymuştu. Kalkmış ve turuncu yıldızların titreşen ışıltılarını görmüş, dünyanın ters-yüz olduğunu ve gökyüzünün nihayet dokunulabilecek mesafeye geldiğini düşünmüştü. Aslında bir nevi öyle de olmuştu, gökyüzü dokunulabilir hâle gelmiş sayılırdı çünkü ertesi gün Gazete Jack sığ sulardan yürüyerek geçip, zorlu geçen on beş yılı sonlandıran bir yol açmıştı.

Kulaklarının arkasında çançiçekleri, ağzında yabani pırasa saplarıyla geldi ve peşinde iyi bir insanın kokusunu tanıyan ve aşk acısı çeken arılar vardı. Marvellous'ın karavanının dışında durmuş ve kollarını iki yana açıp bir zamanlar çocukların avaz avaz söylediği tekerlemeyi söylemişti:

Marvellous Ways! Marvellous Ways!
İyi midir yoksa deli mi?
Bir büyü yapar, cennetlik olursun.
Bir büyü yapar, cehenneme gidersin.

O gün Marvellous karavanından çıkmış ve elinden geldiğince kayıtsız bir ifadeyle, Yine mi sen? demişti.

Gazete Jack, Yine ben, diye karşılık vermişti.

Ee, ne istiyorsun? Cennetlik mi olmak istersin yoksa cehennemlik mi?

Ve Gazete Jack sakince, Sen yanımda ol yeter, demişti.

Marvellous, Aklın neredeydi? diye cevap vermişti.

Jack, Lanet olsun kadın, hâlâ dilinin kemiği yok! Hadi o merdivenlerden in de sana sarılayım, demişti.

Ve Geçmiş Zaman aralarına sızıp onları utandırana kadar birbirlerine sarılmışlardı. Sonra Jack geri çekilip gülümseyerek Marvellous'a bakmıştı. Gülümsemesi ortalığı bir ilkbahar saba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hı gibi ağartmış ve Marvellous'ın kalbindeki uzun kış mevsimini sona erdirmişti.

O zamanlar ona Gazete Jack denmiyordu elbette, Gazete Jack adı çok sonradan takıldı. Eskiden sadece Jack ya da Şarkıcı Jack denirdi. Sakin ve dikkatliydi, her şeyi ve herkesi hava durumu gibi görürdü. Bir keresinde bir tartışma esnasında Marvellous'a *yüksek basınç alanı* diye hitap etmişti. Bir keresinde de erkek kardeşi Jimmy yanlarında değilken ona *güne buz gibi bir başlangıç* diye hitap etmişti. Jack, onu Jimmy'nin kolunda gördüğü andan beri Marvellous'tan hoşlanıyordu. O güne dek gözüne kestirdiği her kızdan daha çok hoşlanıyordu ondan. Ve bir keresinde, o sarhoş, Marvellous yalnızken, onu bekleyeceğini çünkü Marvellous'ın tıpkı *bir yaz gününün erken saatlerinde ilk sardalyeyi görmeyi bekler* gibi beklenmeye değer olduğunu söylemişti.

İlk Geri Dönüş 1900 yılındaydı. Marvellous kırk iki, Jack ise otuz altı yaşındaydı. Hayat ikisini de yıpratmıştı ve ikisi de son görüştükleri günden birkaç santim daha kısaydılar. Marvellous dışarıda ateş yaktı ve bir önceki gün yakaladığı yengeci pişirdi. Birlikte birayla rom içtiler ve o kadar utandılar ki yapraklar bile kızardı.

Bir erkeğin var mı? diye sordu Jack.

Kalıcı biri yok, dedi Marvellous. Ve Jack hem mutlu oldu hem de kıskandı.

Senin gibi bir kadının bir erkeğe ihtiyacı var, dedi.

Sebep?

Çünkü senin gibi bir kadının çocuğu olması gerek, dedi Jack.

Marvellous alçak sesle, Bunun için çok geç, diye karşılık verdi ve iğrenç kokulu kabuğu soymaya başladı. O âna dek dört yüz on yedi çocuk doğurtmuştu ve hiçbiri kendisinin değildi.

Marvellous durup, Ben senin çocuğunu istiyorum, Jack. Senin çocuğunu sevmek ve ona bakmak istiyorum, dedi ve diz çöküp nehir suyu dolu kovada ellerini yıkamaya başladı.

Jack tek kelime etmeden oturdu ve üstlerindeki yaprak dolu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

meşe dallarında öten bir bülbüle kulak vererek suçlu bir ifadeyle onu izledi. Marvellous işini bitirdiğinde Jack ayağa kalktı ve onu göğsüne çekti. Bülbül üstlerindeki yaprak dolu dallarda şakırken onlar sağa sola sallanarak öpüştüler. Marvellous öpüşmemiş olmayı diledi çünkü Jack'in nefesindeki hüzün tadını aldı. Onun diğer yaşamının, diğer kadının tadını da aldı ve kalamamasının sebebinin bu olduğunu anladı.

Kalmayacağım, diye fısıldadı Jack.

Marvellous, Biliyorum, dedi.

Hayatımı düzene sokacak ve gelip seni alacağım.

Beklerim, dedi Marvellous çünkü bekleme konusunda çok başarılıydı.

Benim için tek kız her zaman sensin.

Ben kız değilim Jack ve zaman geçiyor.

Hiç bu kadar güzel olmamıştın.

Bu sözler nerede saklanıyordu?

Seni bulmam yıllarımı aldı.

Ben hiç uzağa gitmedim.

Sessizlik kuş şakımalarıyla bölündü.

Marvellous ellerini onun yüzünde gezdirdi. Bunca zamandır neredeydin?

Avusturalya'da.

Teninde başka bir güneş görebileceğimi sanmıştım.

Kendimi güneydeki bakır madenlerinde buldum. Moonta denen bir yerde. Soluk tenliler ve bir de Metodistler olduğu için oraya Küçük Cornwall diyorlardı.

Zihin için gıda, dedi Marvellous. Ruh için gıda.

Siyahiler de vardı ve onlar hem karayı hem de denizi tanıyorlardı. Koya iner ve tırpana balığından yaptıkları zıpkınlarla balık avlamalarını izlerdim. Bob adında siyahi bir adam vardı – bana soluk benizli diye hitap ederdi. İnanabiliyor musun? O yabancı sahilde durmuş, o güne kadar gördüğüm en geniş, en mavi gökyüzüne baktığım ve akşam yemeği için zıpkınla balık tutan siyahi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir adamı izlediğim o âna dek bana soluk benizli deneceği hiç aklıma gelmemişti.

Marvellous gülümsedi. Adamın ellerini tutup öptü.

Adam memleket özleminin böyle başladığını söylemek istedi ona: o geniş gökyüzü ve o bir deri bir kemik siyahilerle. Hiçbir şeyin doğru gelmediğini ve memleketini özlediğini söylemek istedi. Öfke dolu kelimeler fısıldayan bir ülkeyi nasıl yuvası sayabilirdi ki? Sinek sayısının insan sayısından fazla olduğu bir ülkeyi, sıcaklığın bir fırın kadar kızgın, kupkuru kırmızı topraktan yükseldiği bir ülkeyi? *Onun* olmadığı bir ülkeyi nasıl evi sayabilirdi ki? Jack o sahilde ağlamış ve yakıcı öğlen güneşi yüzünden gözleri yaşarmış numarası yapmıştı çünkü Bob onu gördüğünde kahkahalarla gülüp, Bu ne hâl, dostum? demişti.

Ne oldu? diye sordu Marvellous.

Jack sessizleşti. Cebinden saf altın bir köstekli saat çıkarıp Marvellous'ın ellerine koydu. Bak, zengin olarak geri döndüm, dedi.

Bir beyefendi olarak geri döndün.

Evet. Bir beyefendiyi sevebilir misin?

Beş parasız bir denizciyi tercih ederim.

Jack güldü. Nereden anladın?

Çünkü seni tanıyorum, Jack Francis. Ve yaşamının ellerindeki kokusunu alabiliyorum.

Marvellous kupasını kulplu şişeden tekrar doldurdu.

Madende bir kaza daha oldu ve ben korktum, Marve. Bir daha oraya inemedim. Sürekli Jimmy'yi düşündüm. Sen de düşünüyor musun?

Ara sıra. Ama seni daha çok düşünüyorum.

Beni daha çok mu seviyorsun?

Evet. Çünkü içimde verecek daha çok sevgi var.

Jack birasına uzandı. Kendimi hâlâ suçlu hissediyorum, dedi.

Zaman benimkini köreltti.

Şanslısın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayır. Sadece çok ama çok yorgunum, dedi Marvellous.

Bir daha yeraltına inmeyeceğim, dedi Jack. Benim için artık sadece deniz var. Şansımı dalgalarda deneyeceğim.

Hadi yüz benimle, dedi Marvellous.

Yüzme bilmiyorum. Bilen bir denizci de tanımıyorum.

Derine gitmeyiz. Ben seni tutarım.

Tutmak için fazla iriyim.

Ben iyi bir çıpayım.

Lamba ışığında palamar babasının yanında durdular. Birbirlerini soydular ve gözleri birbirlerinin vücutlarını taradı. Gözler ellere dönüştü ve arzuları nehrin çalkalanmasına neden oldu. Daha fazla bakamayacak hâle geldiklerinde Marvellous yürüyerek soğuk suya girdi. Jack'in başı öylesine dönüyordu ki ayaklarını yerde tutmakta zorlanıyordu.

Jack giyinirken Marvellous onun çantasına yaban eriği cini, salamura deniz salyangozu ve safranlı çörekler koydu. Ayrıca birkaç paket kuru kestane ve saklamaya çalıştığı nefes darlığını rahatlatmak için karakafes otu yaprakları da koydu.

O gece, Jack gitmeden önce, Marvellous sevişmeyi teklif etti. Bu, ağzından birden çıkıverdi. Büyük bir samimiyetle, yeterince zaman kaybettiklerini ve bunu ölesiye istediğini söyledi. İçkinin etkisiyle kızışmış olan Jack onun peşinden kayıkhaneye gitti ve günün sıcaklığı altın rengi mum ışığında yerini gecenin terine bıraktı. Marvellous gömleğini başının üzerinden çıkardı; Jack onun memelerine dokundu, onları öptü ve ellerini eteğinin altına soktuğunda başka bir kumaş parçasıyla karşılaşmadı, dokunduğu tek şey ürpermiş bir tendi. Pantolonun fermuarını açtı, Marvellous da bir kez daha kalbinin kilidini. Artık utanmıyorlardı.

Birbirlerine sımsıkı yapışıp aşktaki son şanslarıymış ve Jack girdiği yeri asla terk etmeyecekmiş gibi seviştiler. Bu, düşlerini paylaşmaya başladıkları geceydi, zaten iki kişi diğer ruhun ağırlığını tanıdığında gerçekleşen budur.

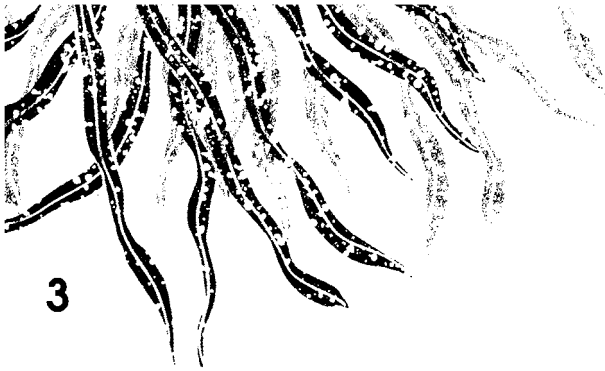
Jack onun uyumasını bekledi ve şafak sökmeden ortadan kay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boldu. Ses çıkarmadan ortadan kaybolmayı biliyordu; ciğerlerini balon gibi şişirip nefesini öylesine sıkı tutuyordu ki ayakları yerden kesiliyordu. Ağaçların arasından hızla süzülürken Marvellous'ın sesi bu düşvari ortamda âdeta patladı ve, Geri döndüğünde burada olacağım, dedi o ses. Geç kalma, aşkım. Bekleyeceğim.

Ama Jack geç kaldı. Buna rağmen Marvellous bekledi. Yirmi yıl boyunca bekledi. Jack geri döndüğünde Marvellous'ın kapısına giden altın yolda ışıldayan tek bir denizyıldızı yoktu. Dedikodunun belirgin sesi vardı sadece.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3

Marvellous'ı rüyasız uykusundan çekip çıkaran havai fişeklerdi. Başta savaş çıktığını düşünmüştü ama yalpalayarak karavanından dışarı çıkıp gösterinin sonunu; ağaçların arasında kaybolan beyaz, yeşil ve kırmızı parıltıları ve ardında bir sürü yıldız bırakarak yumuşak, uysal bir sessizlikle nehre dalan sarhoş vızıltıları yakaladığında bunun barış kutlaması olduğunu fark etti.

Marvellous aklı karışmış, üstü başı dağınık, kapkara ve geniş Cornwall göğü tarafından sarılmış hâlde kıyıda tek başına dikildi. Gözleri sulanmaya başladı ama bunun sebebinin yoğun yıldız öbekleri önünde çok yaşlı görünen eli mi yoksa geceye ait o mükemmel gökyüzünde kime ya da neye el salladığını bilmemesi mi olduğunu bilmiyordu.

Sendeleye sendeleye yürüyüp teknesine bindi. Bir yanı kadın bir yanı çocuktu ve ikisi de diğeriyle ne yapacağını bilmiyordu. Lambayı yaktı, dizlerine bir battaniye örttü ve tekneyi iterek kıyıdan uzaklaştı. Hem tekne hem de zihni sürükleniyordu. Ve yine her yer sessizdi. Ne uçak sesi vardı ne elektrikli jeneratör ne de siren ya da bomba. Ne martı *çığlıkları* ne de ıslak dallardan dam-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

layan suyun tıp tıpları. Tek var olan, kıyıdaki tekne enkazı gibi üst üste binmiş yoğun bir sessizlik.

Tekne hafifçe kalkıp iniyor, hafifçe sallanıyordu. Artık *Kurtuluş*'tan birkaç metre uzaktaydı. Zihninin de tam olarak bu hâle – hasar almış bir gövde hâline– geldiğini düşündüğünden teknenin hasar almış gövdesinin görüntüsü onu üzdü. Gözlerinin hemen üstünde bir sızıntı hissetti, güzel anların gelgit tarafından yutulduğu duygusuna kapıldı ve sonunda zihninin de tıpkı tekne gibi boşalıp boşalmayacağını merak etti. Gelinen noktada, yaptığı her şeyi ve gençken nasıl biri olduğunu hatırlayacak kimse kalmadığından yaşamındaki boşluğun çok yalnız bir yer olacağını hissetti.

Oturup geçmiş hayatını düşündüğü o sakin öğleden sonraları ne yapardı? Jack'i, Jimmy'yi ya da ona aşkı ilk öğreten fener bekçisini hatırlayamazsa ne yapardı? Kırlara vuran güneşi, Noel yaklaşırken madenlerden yükselen ilahi seslerini hatırlayamazsa ne yapardı? Ağla çekerken elinin su toplamasına neden olan istiridyeleri, yaşadığı yer hâlâ ay ışığıyla kaplıyken ufukta güneşle buluşmak için yarışan seren yelkenli gemilerin görüntüsünü hatırlayamazsa ne yapardı? Babasının görüntüsü bir yabancının görüntüsüne dönüşürse, baykuş artık baykuş olmaktan çıkarsa ve onun azmini hatırlayamazsa ne yapardı? Saat kulesi on biri vurduğunda bunun sadece bir ses olduğunu düşünürse ne yapardı? Her şey yok olup giderse ne yapardı? Gece olduğunda bunun gece olduğunu fark edemezse ne yapardı? Bir çulluk öter, kaya çatlaklarının arasından bir kefal zıplar ya da bir sümsük kuşu suya dalar ve onların adları tıpkı sandalyelerin sırtlarındaki döşeme raptiyeleri gibi kaybolup giderse ne yapardı? Bir deniz kabuğunu kulağına götürdüğünde sesini tanımlayan sözcükleri bulamazsa ne yapardı? Bir sülük olurdu, sadece bir sülük. Yapışıp kalmaktan başka hiçbir işe yaramayan bir sülük.

Tekneyi enkaza bağladı ve iki teknenin eski dostlar gibi birbirlerini iteklemelerine izin verdi. Cebinde bir parça zencefilli çörek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buldu; yosun ve çamurun rahatsız edici pis kokusunun yanında çöreğin kokusu çok farklıydı. Çöreğin ânında midesini ısıttığını, endişenin soğuk nemini kuruttuğunu hissetti. Elini *Kurtuluş*'un yosun kaplı sancak tahtalarında gezdirdi ve rüzgâr sakinleşip sallantı durduğunda öne doğru eğilip enkaza dönmüş tekneye geçmişteki teknenin hikâyesini anlatmaya başladı.

Hikâyeyi bitirdiğinde güneş gökyüzünün eteklerini kemirmeye başlamıştı. Rüzgâr hızlandı ve topraktan dumansı bir pus sinsi sinsi yükseldi. Nehir kıpırdandı, akmaya başladı. Marvellous kulağını nemli ahşaba yasladı ve daha önce duymadığı bir ses duydu. Eğer kulağını bir insanın göğsüne yaslamış olsaydı bunun kalp atışı olduğunu söylerdi. Ama bu bir tekne olduğundan bu sesi nasıl adlandıracağını bilmiyordu.

Deniz fenerinin çanı çalmaya başlayarak sisin çökmeye başladığını duyurdu. Sis büyük girdaplar hâlinde Marvellous'a doğru ilerledi ve İspanyol yosunu misali ağaçları sarıp ormangülleri ve palmiyelerin yapraklarını tuzla kapladı. Marvellous korkmuş hissetti. Yaşlı ve korkmuş. Battaniyeyi daha da yukarı çekti ve teknenin dibine kıvrıldı. *Kayıkhaneyi aç*, dedi rüya. Marvellous arkasındaki hüzünlü, beyaz kulübeye baktı ve yaşamının onun geçmişine sıkışıp kalmış kanatlı bir böcekten farksız olduğunu düşündü. Şafak bir fısıltıyla söktü. Marvellous'ın ağzından bir iç çekiş çıktı.

Sis hafifleyip yerini güneşe bıraktığında teknesini babaya bağladı ve gün onun fikrini değiştirmeye kalkışmadan önce yalpalaya yalpalaya karavanına gitti. Dışarıda bir rüzgârgülü misali asılı duran çeşitli boylarda anahtarın olduğu bir deste vardı: teknenin, kulübenin anahtarları, nereyi açtığı bilinmeyen anahtarlar, bir de anlamanın anahtarı: Deniz yeşili renginde, lime lime olmuş bir kordonda asılı küçük bir anahtardı bu ve bu anahtara neden bu adı verdiğini hatırlayamıyordu. En son yirmi beş yıl önce eline aldığı, şeklinden kolayca tanınan kayıkhanenin anahtarını bulmak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eğilip desteğe yakından baktı. İşte oradaydı, geçmişe ait bir yüz gibi kolayca ayırt edilebiliyordu. Onu desteden çıkardı ve muzaffer bir edayla havada tuttuğu anahtarla yosun kaplı kapıya doğru yürüdü.

Anahtar kilide tam oturdu. Asma kilidi çıkardı ve kapıyı tüm gücüyle iterek açtı. Bir inilti duydu ve geçen yıl Gazete Jack'le birlikte olduğu anlar üzerine saldırıp onu yere düşürdü ve aynı duyguları tekrar hissedene kadar, yaşananları bir kez daha hatırlayana kadar kalkmasına izin vermedi. Her şey birbirine karıştı – üzüntüyle mutluluk ve büyük bir acı kütlesi.

Kurtulmaya, nefesini düzene sokmaya çalıştı ve bu süre boyunca gözlerini kayıkhanenin kapısından asla ayırmadı. Kapı öne arkaya sallanıyordu. Marvellous gözlerini ayırmadı çünkü artık rüzgâr esmiyordu, tek bir kıpırtı bile yoktu. Esmeyen rüzgârda öne arkaya sallanan bir Kayıp Zaman sarkacı.

İçeride burnuna uzun süre önce yitip gitmiş yılların ve tuzlu rutubetin pis kokusu geldi. Çıkrıktan farksız olan bir örümceğin ördüğü ince ağlar zeminden tavana, duvardan zemine uzanıyor ve yeşil küf mantarları gözünün önünde dedikodu yapıyor, öpüşüyor ve çoğalıyorlardı. Ve her yandan gaz sızıntısı ya da rüzgâr uğultusu veya mezardan yayılan ekşi koku misali derin bir iç çekiş sesi geliyordu. Marvellous balkon kapılarını açtı, içeriye deniz havası doldu ve o açıklıktan içeri atlayan ışıklar duvarlarla soğuk ve kullanılmayan yatağa vurdu. Yatağın üst tarafındaki duvarda ilk günkü kadar turuncu renkte bir denizyıldızı asılıydı. Marvellous, onu takılı olduğu yerden çıkarıp avuçlarının arasında özenle tuttu ve bir zamanlar olduğu kadın o yatakta ona katılarak onu teselli etti. Yirmi beş yıldır o adamdan ayrıydı. Bir zamanlar onsuz bir gün bile dayanılmazdı.

Yirmi beş yıl! dedi yüksek sesle. Duyuyor musun, aptal adam?

Adamın hırıltısını duydu. Gençtik. En azından ona sahiptik, diyen sesini duydu.

Marvellous, Genç mi? diye dudak büktü. Biz hiç genç olmadık ki!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hiç bu kadar güzel olmamıştın, dediğini duydu.

Boş laflar ediyorsun.

Beni bu yüzden seviyorsun.

Biliyorum.

Kendine iyi bakıyor musun, Marvellous?

İyi bakmam gerektiği aklıma geldikçe. Ya sen?

Öksürüğüm kesildi. Gücüm yerine geldi. Rüyalarım sana ulaşıyor mu?

Elbette ulaşıyor. Ama biraz bulanık.

Bir dahakine daha dikkat ederim.

Bu iyi olur. Tüm bunlar ne için, Jack? Neyi bekliyorum?

İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun, Marve.

Kalacak mısın? Burasını bu yüzden mi açtım?

Şimdi değil. Ama geri döneceğim.

Eski terane.

Kibar ol, aşkım.

Ben değiştim. Ve artık bekleyemeyebilirim. Artık daha yaşlı ve çok daha akıllıyım.

Marvellous adamın, Yo, bekleyeceksin, dediğini duydu. Bana doyamazsın. Seni azdırıyorum.

Beni deli ediyorsun. Her zaman ettin.

Deli ve azgın. Bekleyeceksin.

Bekleyemeyebilirim, diye bağırdı Marvellous. Aptal, yaşlı moruk! diye bağırdı ve yüksek sesle söylendi. O andan sonra adamı duyamadı. Nehrin çağıltısını, ağaçların hışırtısını ve tuhaf bir biçimde kendi korkusunun uğultusunu duydu sadece. Bir baykuş feryat etti. Marvellous dışarı baktı ve baykuşun birden pike yaparak kahvaltı niyetine bir fare kapışını izledi.

Denizyıldızını cebine koydu ve kayıkhanenin kapısını çekip sabun, fırça ve bir kova su bulmaya gitti. Kayıkhaneye yeni bir yaşam verecekti – temiz bir yaşam. Kütükleri sobaya atıp gece gündüz yakacak ve buğu çatlaklardan sızana, pencere pervazlarında sadece kuru tuz kristalleri parıldayana dek rutubetle savaşacaktı.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Saatler sonra bitap bir hâlde yatağa uzandı; elleri kızarmış, derisi yer yer soyulmuştu ve kolları o kadar güçsüzdü ki gözlüğünü bile çıkaramıyordu. Uzaktan gelen bir çulluk ötüşüne kulak kabarttı, sis çanının hüzünlü tınısıyla karşılaştırıldığında çın çın öten bir sesti bu ve bu ses kısa bir an kıpırdanmasını, dönüp durmasını, bulanık dünyasını sabitledi. Üşüdüğünü hissetti. Bu denli rutubetli soğukta sobada yaktığı tahtalar bile işe yaramıyordu. Bir tahta parçasını göğsüne doğru çekti, onun verdiği ağırlık ve sıcaklık nihayet uykuya dalmasını sağladı.

Ve sonra, tam gözkapakları kapandığında, uykusunda uçuşa geçmek için bir rüya sıraya girdi. Zihninin kapısına sonunda iki görüntü bırakan bir rüyaydı bu – biri göğsü şarkıyla dolu hâlde Thames'i uçarak geçen, kararsız ve özgür bir keten kuşunun görüntüsüydü. İkincisi ise hiçbir vaatte bulunmayan ve ufka bakan genç bir adamın görüntüsüydü.

Sis çanı yas tutarcasına çaldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

İkinci Bölüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

4

İşte buradaydı, SS *Autocarrier*'ın üst güvertesinde kusuyor, Dover'ın beyaz falezlerinin ekim öğleden sonrasının griliğinde âdeta patladığı ânı kaçırıyordu.

Deniz, yolculuğun çoğunda nispeten sakindi, en fazla hafif dalgalanmıştı ama bu bile feribot Boulogne'dan ayrıldığı anda, yediği sahanda yumurta ve jambondan oluşan doyurucu kahvaltıdan geriye kalanları ön güverteye çıkarmasına yetmişti.

Geminin düdüğü başının içinde zonkluyordu ve yeni bir sulu kusma dalgası havada patlayıp ayakkabılarına sıçradığında Drake inledi. Babasını çok ender düşünürdü ama bu gibi anlarda aklına geliyordu. O yaşlı adamın iki büklüm, yarı sarhoş hâlde ıstırap çekip çekmediğini, açıklaması mümkün olmayan bir şeyden korkarak bütün gücüyle parmaklıklara yapışıp yapışmadığını merak etti.

Falezler yaklaşınca insanlar güvertede toplanmaya başladılar; çoğu heyecan içinde sohbet eden ve karşılarındaki falezleri gösteren şık çiftlerdi. Şarkı söyleyen gerçekten kafasının içindeki Vera Lynn miydi yoksa arkasındaki bir kadın mı? Drake arkasını döndü ve kadın ânında bakışlarını kaçırdı. Muhtemelen önce ağzını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

temizlemesi gerekiyordu. Bütün ağırlığını parmaklıklara vererek sendeleye sendeleye yüzünü İngiltere'ye döndü. Selamlamak istiyordu, görev yerine getirilmişti. 1940 yılında ayrılmıştı. Şimdi, yedi yıl sonra ağzında berbat bir safra tadıyla buradaydı. Bu, kendini oldukça iyi hissettirdi.

Folkestone'daki iskelede feribottan indirilmek üzere vinçle kaldırılan bir araba tepede tehlikeli bir biçimde sallandı. İnsanlar tatilleri ve yakında yapılacak kraliyet düğünü hakkında sohbet ederek hızla feribottan inmeye başladılar; artık kimse savaştan söz etmiyordu. Hayat nasıl da devam ediyordu. Drake yavaş yavaş yürüyenlerin arasından geçerek, güney doğuya yönelmeden önce Londra'da bir gece geçirmek için Victoria'ya giden trene bindi. Sadece bir gece, diye düşündü, bir zararı olmaz, değil mi? Ne kadar hasar görmüş olduğunu görmek için eski muhitte bir gece sadece.

Üç adamla bir kadının olduğu sakin bir kompartımana girdi. Kimseyi rahatsız etmemeye dikkat ederek bavulunu kaldırıp üstteki rafa koydu ve şapkasıyla yağmurluğunu çıkardı. Oturdu ve tren sarsılarak hareket ettiğinde ağzına bir nane şekeri attı. Midesinin rahatladığını hissetti, yüzüne renk geldi. Deniz görünmez olduğunda yanağını serin cama yasladı, tren rıhtımdan ayrılıp yol ayrımına doğru giderken gözlerini kapatıp, hareketsiz zeminde tatlı bir güvenle yol alan tekerleklerin uğultusuna odaklandı.

Kondüktör biletleri kontrol etmek için geldiğinde saatlerdir uyuyormuş gibi hissetti. Saatine baktı, sadece otuz beş dakika geçmişti. İç cebinden biletini çıkardı ve adama verdi. Kondüktör gidince yeniden koltuğuna gömüldü, tam içi geçmek üzereydi ki karşısında oturan kadın eğilip ayağının dibinden bir şey aldı. Bir zarf uzatarak, Bu sizin, dedi. Drake ona teşekkür etti ve o anda tanıdık el yazısını, Fransız toprağının lekesini ve Cornwall adresini fark etti. Bu mektup yaklaşık üç yıldır yerine ulaştırılmayı bekliyordu. Bu tiz suçluluk sesi, tıpkı bir çan tokmağı gibi kafasının arkalarında bir yerlerde durmaksızın güm güm vuruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bütün bu yol onu bir trende kaybetmek için miydi? Dâhi Drake. Sen lanet olası bir dâhisin. Mektubu iç cebine koyarken elleri titriyordu. Elini mektubun üzerine koydu ve hızla çarpan kalbini hissetti. Gözlerini kapatıp kendini iyi hissetmesini sağlayacak şeyler düşünmeye başladı; aklına sürekli bir büyük bardak bira, bir tabak dolusu yemek ve kadın bacakları geldi – illa bu sırada olması gerekmiyordu. Gözlerini açtı ve kırsal, hızla birbirini takip eden bulanık kahverengi ve yeşiller hâlinde hızla geçip gitmeye başladı. Oradaki bir ağaca, buradaki bir ahıra odaklanmaya çalıştı ama hiçbirine odaklanamadı çünkü aklı 1944 çıkarmasından yaklaşık bir hafta sonra Normandiya'da yaşadığı o güne takılmıştı.

Caen'a girişin kolay olması gerekirdi ama değildi. Kendilerini ağaçlık bir ülkede bulmuşlardı ve cephe hatları barikatların, hendeklerin, sürekli atılan ağır havan toplarının, sıra sıra siper arasındaki ürkütücü saldırıların, her yerde keskin nişancı Almanların olduğu bir savaş alanıydı. Askerleri aniden değiştiren de bu olmuştu.

Hayal kırıklığına uğramış ve bitkin ordu, düzensiz ve korkmuş bireylerden oluşan gruplara dönüşmüştü. Askerler sırf çekip gidebilmek için kendi kendilerini yaralamaya başlamışlardı.

Altısı o zamanlar hâlâ arkadaştı, şimdi buna inanmak çok zordu. Onları mahveden, daha sert yapan, bir portakalın dilimleri gibi ayrılmalarına neden olan son savaştı belki de. Belki sonradan yaşanan şey o zamanlar filizlenmişti. Düşmanlığın sulanmaya ya da bakıma ihtiyacı yoktu. Hafifçe dürtüklenmesi yeterliydi.

Yeni terk edilmiş bir çiftlik evinin yıkıntılarının ve aileden geriye kalan dağılmış eşyaların başında bekliyorlardı. Johnno yaşlı ve kilolu bir kadının fotoğrafını kaldırarak, Şuna bakın! İşte benimki, dedi. Diğerleri kahkahalarla gülüp ıslık çaldılar ama Drake oralı olmadı ve başka tarafa baktı. Kırık camın ötesindeki her yerde yaz mevsiminin sarılığını gördü – güneşte, tahılda, tüm tarlayı ve çayırlığı kaplayan küçük çiçeklerde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beklerken sigara içmek ve uyumak dışında yapabilecekleri fazla bir şey yoktu; Drake ikisinden de sıkılmış ve bunalmıştı, bu yüzden sonraki zorlu görevlerden önce yürüyüş yapmak için kendini dışarı attı. Kısa süre sonra karşısına bir meyve bahçesinin kenarına kurulmuş bir sahra hastanesi çıktı. Her yer sinek kaynıyordu, parçalanmış uzuvlar ve kan birikintileri arasında neşeyle uçuşuyorlardı.

Bön bön bakmayı bırak da bir işe yara, dedi yanından hızla geçmekte olan bir hemşire. İşaret ederek, Oradakiyle ilgilen, diye ekledi. Drake onun gösterdiği yere gittiğinde sedyede yüzü dışında her yeri bir battaniyeyle kaplı hâlde yatan bir askerle karşılaştı. Otların üzerine oturdu ve sigara çıkardı. Askerin yüzünde huzurlu ve kabullenmiş bir ifade vardı. Aslında oldukça yakışıklıydı. Drake onun ölü olup olmadığını merak etti ama asker gözlerini açıp konuşmaya başladı. Bana da verir misin? dedi. Drake ona bir sigara yaktı. Asker, Ellerimi oynatamıyorum, deyince Drake sigarayı adamın dudakları arasına yerleştirdi. Adam sigaradan derin nefesler çekti ve hiç öksürmedi. Tadı güzelmiş, teşekkür ederim.

Yakında buradan kurtulacaksın, dedi Drake.

Bundan pek emin değilim. Henüz bitmedi.

Senin için bitti, dostum. Şanslı herif.

Asker gülümseyip başıyla işaret ederek bir sigara daha istedi.

Burası kötü değil, değil mi? dedi Drake etrafına bakarak. Güneş var. Çiçekler açmış. Kuşlar şakıyor.

Ne tür çiçekler.

Drake ayağının dibinden sarı bir çiçek alıp askerin yüzüne doğru kaldırdı.

Çuhaçiçeği, dedi asker.

Drake, Çuhaçiçeği, diye tekrar etti. Sigarayı askerin dudaklarına götürdü. Ee, memlekete döndüğünde yapacağın ilk şey ne olacak? diye sordu.

Yüzmek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben sudan nefret ederim, dedi Drake.

Yüzde altmışımız su. Yani bedenlerimizin. Bunu biliyor muydun?

İnsanlarla aram bu yüzden iyi değil muhtemelen.

Asker gülümsedi. Adım Dougie Arnold. Tanıştığımıza memnun oldum.

Francis Drake, dedi Drake.

Ahoy!*

Bunu daha önce duymuştum.

Dalga geçiyorsun, değil mi?

Babam denizciydi.

Şimdi oldu.

Ama onu hiç tanımadım. İsmim annemin fikriymiş. Ben doğduğumda hâlâ denize âşıkmış. Drake sigarayı askerin dudaklarına yerleştirdi. Adam öksürmeye başladı. Sakin ol, dedi Drake. Hadi, yavaş nefesler al. Böyle daha iyi.

Benim için bir şey yapar mısın? diye sordu asker.

Elbette.

Ön cebimde bir mektup var. Ben alamıyorum. Onu çıkarır mısın?

Drake sigarayı söndürdü ve Dougie Arnold'ın üzerine doğru eğildi. Battaniyeyi dikkatle kaldırdığında burnuna gelen koku kusacak gibi olmasına neden oldu. Kolların olması gereken yer dirsekten kesilmiş ve yakılarak kömürleştirilmişti. Nefesini tuttu ve yüzünün onu ele vermemiş olmasını umarak adamın ceketinin düğmelerini dikkatle açmaya başladı.

İşte, dedi mektubu kaldırarak. Dr. Arnold'a mı?

Evet, babam.

Cornwall?

Memleketim.

Hiç gitmedim.

Dougie, Severdin. Her yer su, dedi ve gülümsedi.

---

* Denizci selamı. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Drake teçhizat çantasının içinden bir matara çıkarıp askerin yüzünün karşısında salladı.

Asker, Muhteşem, süvari birliği nihayet geldi, dedi.

Drake, Al bakalım, diyerek içkiyi askerin ağzına döktü.

Şerefe, dedi Dougie.

Şerefe. Daha güzel günlere.

Asker, Daha güzel günlere, diye karşılık verdi ve gözlerini kapadı.

Drake dikkatle ona baktı. Yaklaşık aynı yaşta olduklarını düşündü. Bir sevgilisi olup olmadığını merak etti. Muhtemelen yoktu. Mektup babaya yazılmıştı, değil mi? Askerin yakasının bir düğmesini daha açtı. Boynunda hafif bir nabız hissetti.

Asker güçsüz bir sesle, Ulaştır, dedi.

Drake ona doğru eğilerek, Ne dedin? diye sordu.

Ulaştır.

Ulaştır mı? Neyi?

Bu mektubu ulaştır.

Ben mi?

Babama. Cornwall'da. Her şey sona erdiğinde. Geri döndüğünde. Benim iyi olduğumu söyle…

…iyisin zaten…

…güzel şeyler anlat ona…

Tanklar gümbürdeyerek geçti, askerler bağırmaya başladı. İlerleme tekrar başladı. Müttefikler Fransa'yı geri alıyordu.

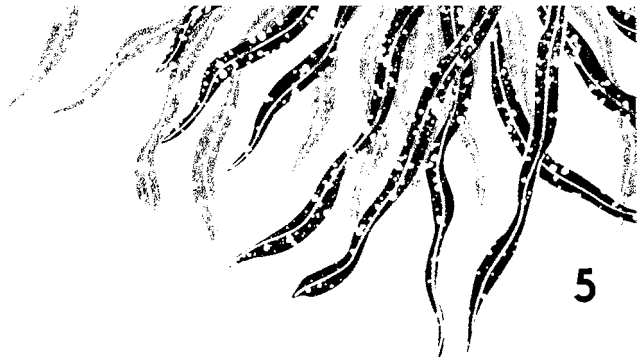
Bana söz ver, Francis Drake. Seni duyamıyorum.

Buradayım, dedi Drake. Eğilerek ona yaklaştı.

Söz ver, dedi Dougie Arnold.

Drake, Söz veriyorum, dedi. Mektubunu yerine ulaştıracağım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

Drake, Victoria İstasyonu'ndan metroya binip Farringdon'da indi ve merdivenleri tırmanıp dışarı çıktığında buz gibi, puslu bir akşamüstüyle karşılaştı. Önünden kocaman bir sıçan geçti, öfkeli bir bakış attı ona. Evet, geri döndüm, dedi ve solunda trenlerin sabit uğultusu, arkasında St. Paul Katedrali'nin etrafı sürekli gözleyen kubbesiyle Turnmill Caddesi boyunca yürümeye başladı. Havada pis bir koku, tozlu bir tat vardı. Bu şehrin neye benzediğini unutmuştu. Bir sürü insan koşar adımlarla üstüne üstüne yürüyerek evlerine gidiyordu. Aslında unutmamıştı; bu şehir onun iliklerine işlemişti ve ona yaşam vermişti. Koyu bir bulut kümesi çatıların üstünde hızla ilerlemeye başladı. Drake hızlandı ve caddenin karşısına geçip Clerkenwell Green'e girerek ilerideki sokaklara doğru yürüdü. Sağanak yağış başlamadan saniyeler önce pansiyona ulaşmayı başardı.

Sağanak yağmur altındaki trafik yokuş yukarı ilerlerken girişteki küçük masanın yanında bekledi. Üst katta biri kendini yatağa attı, tavan gıcırdadı ve başının üzerindeki avize sağa sola sallanıp kısa sürelerle onu gölgede bıraktı. Nemli yün kokusu, çok pişmiş çoban turtası kokusuna karışıyordu. Drake yeniden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

midesinin ağzına geldiğini hissetti. Yanından genç bir kadın geçti ve Drake ona bakmamaya, kadınsa gülümsememeye çalıştı. Fransa'da geçirdiği iki yaz sonrası Drake'in yüzü bronzlaşmış, savaş ve inşaat sayesinde vücut yapmıştı. Şapkası Fransız'dı, sigarası da öyle. Az eşyayla seyahat ediyordu, içinde yol boyunca edindiği gerekli ihtiyaçlarının olduğu küçük bir valiz duruyordu ayağının dibinde. Kadının merdivenleri tırmanışını izledi. Güzel bacaklar. Arkasındaki oturma salonundaki radyoda Louis Armstrong alçak sesle şarkı söylüyordu.

Drake yanında duran telefona baktı ve bu dünyada arayabileceği hiç kimse olmadığını fark etti. Göğsünün sıkıştığını, ayaklarının altında ağır bir devinim gerçekleştiğini hissetti. İki büklüm olup ciğerlerini yavaşça derin bir nefesle doldurdu.

Pansiyon sahibi Bayan Marsh merdivenlerden inerek, Odanız hazır, dedi ve ona birkaç anahtarla bir tomar lime lime olmuş gazete verdi.

Tuvalet dışarıda, dedi. Fazla kullanma.

Ah, İngiltere.

Oda eskiydi ama çarşafları temizdi. Başucu lambası yatağa acınası bir ışık veriyordu, Drake tavandaki lambayı yakmaya kalkıştı ama ampul olmadığını gördü. Mavi, parlak havlı duvar kâğıdının tavan kenarları soyulmuş ve soyulan yerleri hafif bir küf tabakası kaplamıştı. Yatağın başucunda parlak renkli bir krizantem resmi asılıydı. Çömelip elektrikli ısıtıcıyı çalıştırdı; çubuklardan biri kızardı ama çok az ısı verdi. Pencereye gidip iki yanında uzanan, bazıları tahta çakılarak kapatılmış, biri harabeye dönmüş donuk renkli binaların daha da pis görünmesine neden olan pis geceye baktı. Perdeleri çekti. Mektubu ceketinin cebinden çıkarıp şömine rafına, gözünün önüne koydu. İngiltere'de baktığında mektup gözüne nedense farklı göründü. Seyahatinin ilk kısmı tamamlanmıştı. Çamur olduğunu düşündüğü şey aslında kurumuş kandı ve Drake daha önce geri dönemediği için özür dilerken buldu kendini. Sesi kulağa başka birinin sesi gibi geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her şey fazlasıyla karmaşıktı, dedi arka arkaya. Kendini, daha önce böyle konuşurken hiç duymamıştı. Sesi, bütün o özürler kulağına o kadar çocukça geldi ki şok oldu.

Yatağa oturdu. Altındaki şilte rahatsız edici bir yumruydu. Gauloises paketini çıkardı. Elleri yeniden titriyordu ve tekrar başlayıp başlamadığını merak etti. Sigarasını yaktı ve keskin kokulu dumanını tepedeki alacalı gölgeye doğru üfledi. Duman, loş ışıkta döne döne yükseldi ve yoğun bir sis hâlinde havada asılı kaldı. Drake gözlerini kapatıp sırtüstü uzanarak üşümediğini, aksine odanın sıcak olduğunu hayal etti. Yan odadaki kavgayı değil, martıların sesini duyduğunu hayal etti. Bu iç karartıcı odada değil, başka bir yerde olduğunu hayal etti.

Savaştan sonra Fransa'nın güneyine, ışığın yumuşak, içtenliğin gerçek olduğu yere gitmişti. Gün doğarken kafesini, meydana yayılmış sandalyeleri, çamur kadar koyu kahveyi, limana dönen ve yakaladıkları ahtapotlarla denizkestanelerini iskelede satan balıkçı teknelerini görünce gülümsemişti. Balıkçı kulübelerinin pastel renkleri şafak vaktinin tatlı ışığında öyle güzeldi ki. Kamyonetlerden sebze taşımış, içecek servisi yapmış, iskeleler ve balıkçı kulübeleri inşa etmiş, kısaca ne yapmasını istedilerse onu yapmıştı ve onun için her zaman iş vardı; o, Fransa'nın kurtarıcısıydı. Kadınların gözü hep üzerindeydi, ne olur ne olmaz diye mahrem yerlerine parfüm sıkıyorlardı ama o penisinin krem peynir kadar yumuşak olduğunu bildiğinden kadınlardan uzak duruyordu.

Günler geçip gidiyor, Drake etrafta amaçsızca dolanıyor, sanki kötü hiçbir şey olmamış, şahit olduğu vahşet, sahnede kendisi gibi erkeklerin, annesi gibi kadınların olduğu o vahşet yaşanmamış, buna değermiş, onu hiç etkilememiş, hâlâ her şeyi umursayabilen bir kalbi varmış gibi davranıyordu.

Savaş, ilk vahşet deneyimi olmuştu. Çocukken sert bir erkek olmak adına iddialara girmişti elbette, kim yapmamıştı ki? Ama onda bir şeyler görmüşlerdi; bir nevi kibarlık, masumiyet ve onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geniş kanatları altına alıp sanki kendilerinin kayıp ruhlarının aynasıymışçasına korumuşlardı.

Günler geçip gitmiş. Yağmurdan sonra sahilde kumdan kaleler yapmıştı. Kısa süre içinde o kaleler köylere, hendekler ve teknelerle dolu lanet labirentlere, onu avutan masalımsı düşlere dönüşmüştü. Tatsız her şeyin –kokuşmuş her şeyin– üstünün köpek kakası gibi örtüldüğünden emin olana dek kumu bir köpek gibi kazmıştı.

Ah, burada gayet mutlu yaşayabilirdi. Sonsuza, bilinmeyen sonsuza dek dışarıdaki bir masada oturarak, mektubu ve İngiltere'ye dönmeyi asla düşünmeyerek. Çünkü zihninde İngiltere ay kadar uzak, onun kadar hüzünlüydü. Burada yaşam mükemmeldi. Koca bir yıl boyunca. Fazlasıyla mükemmel.

Sonra zihni ona oyunlar oynamaya başlamıştı. Anılar, bu dipsiz karanlığın serinliklerinde kök salmışlar ve tıpkı andız otu gibi baş vermiş, her yeri sarıp sarmalamıştı ve kısa süre sonra Drake yüzleri yeniden görmeye, yanık saçın keskin, iğrenç kokusunu yeniden duymaya başlamış ve bu yüzden bir gece vakti yola çıkmıştı. Ne vedalar vardı ne de teşekkürler. Sadece iyi olan şeyden kaçan kendisi.

İstasyonlardan, limanlardan uzak durmuş, ülkenin iç kesimlerine ve saklı mezralarla işçiye ihtiyaç duyan çiftliklerin olduğu kuzeye doğru yol almıştı. Ahırlarda uyumuştu, alacakaranlıkta ineklerin hareketleri iyi bir yoldaş olmuştu ona. Bir keşiş gibi sessiz ve yalnız yaşamıştı. İşini yapmış, ekmekle peynir, ara sıra da yahni yemiş ve eline geçen parayı hiç harcamamıştı. Sonra bir gece, Tours dışındaki bir çiftlikte evin kızı gizlice ahıra gelip onun yanına yatmıştı. Pantolonunun düğmeleri açıp penisini eline almıştı. Drake utanmış ve bunun suçunu horlayan, işeyen çiftlik hayvanlarına bu kadar yakın olmaya atmıştı. Ama kız, on sekiz yaşındaki bir kız için çok fazla şey biliyordu. Eğilip penisini ağzına almış, ağzıyla onu sertleştirmiş ve Drake inekler susmuş gibi hissetmişti. Çabucak boşalmıştı. Sonrasında ne o ne de kız

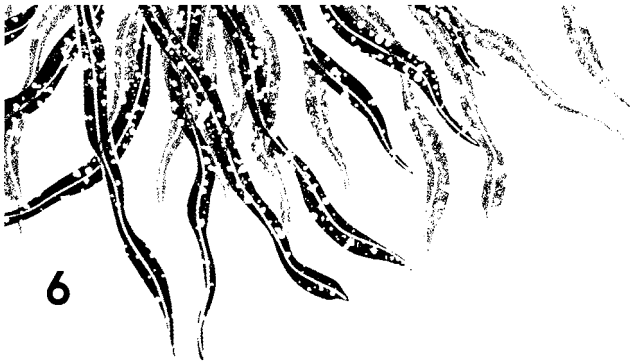
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kımıldamıştı. Drake kızın uyuyup uyumadığını anlamak için saçını okşamıştı. Kız başını kaldırmıştı, dudakları parlak ve davetkârdı. Bunu ona daha önce kimse yapmamıştı, bu yüzden kızı coşkuyla öpmüştü, o kısacık an hissettiği tuhaf huzuru, kendi menisinin tadını almak bile yok edememişti.

Sırtlarını eski ahır duvarına dayayıp yan yana oturmuşlardı. Yabancıydılar. Konuşma yoktu, umut yoktu. Babası seslenince kız gitmişti. *Adieu*, demişti. Elveda. Ahırda tek başına kalmıştı, samanın pis kokusu azalmış ve Drake'in burnuna isli peynir kokusu gelmeye başlamıştı. O kadar acıkmıştı ki elini bile yiyebilirdi. Son ekmek parçasını yemiş ve hissettiği şeyin aslında açlık değil, yalnızlık olduğunu fark etmişti. Kalbinin olması gereken yerde kocaman boşluk vardı. İngiltere'ye dönme kararı verdiği an buydu. Açlığını doyurmak için göğsündeki boşluğu dolduracak bir şey bulması gerekiyordu.

Sigarasını söndürdü. Yataktan kalkıp perdeleri açtı. Kaldırımlar hâlâ ıslaktı ama yağmur durmuştu. Valizini yerden alıp yatağa koydu, kilidini açtı. Küçük cin şişesini alıp cebine koydu. Kapıdan tam çıkmak üzereydi ki gözü mektuba kaydı. Yarın, diye fısıldadı. Söz veriyorum, yarın. Odasından çıktı, yan odadaki kavgadan uzaklaştı ve merdivenleri inip uçaksavar balonlarının ve tarama ışığından yayılan huzmelerin olmadığı karanlığa çıktı. Barış içindeki dünyanın tatlı sessizliğine doğru yürümeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6

Caddeler boştu. Gece, tıpkı eski çağlarda yaşanan veba salgını gibi hayatı bitirmişti. Artık papatyaların yetiştiği ıssız sokaklarda binaların ve insanların belli belirsiz siluetleri hâlâ görülebiliyordu. Hayaletler onu hiç rahatsız etmemişti, onu rahatsız eden sadece canlılar olmuştu ve ara sıra arkasında ayak sesleri duyar, dönüp baktığında ise gaz lambasının ışığında gördüğü kendi tedirginliği olurdu. İleride St. Paul's Katedrali'nin yükseldiği St. John Caddesi'ne saptı. Bir zamanlar halaları, buranın günahkârların yönettiği bir azizler şehri olduğunu söylerdi. Belki de haklıydılar, diye düşündü. Et pazarının yükleme alanı terk edilmişti. Sadece o ve artan rüzgârda döne döne uçuşan kese kâğıtları vardı.

Bu tahribat onu şaşırtmadı. Nasıl şaşırabilirdi ki? Caen'in bombalanmasına şahit olmuştu. Bu şehre geride hiçbir şey kalmayana dek bombalar yağmış, toz ve dumanla kaplı, moloza dönmüş dar sokaklar asker postalları altında ezilmiş, hava alevler yüzünden âdeta kavrulmuş, yıkılan taş duvarların çığlıkları ve görünmeyen yaralıların hazin bağrışlarıyla dolmuştu. Savaş uzadıkça ölüm onu daha az etkiler olmuştu ama yuvaların da-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğılması onda boğulma hissi uyandırıyordu. Yüzlerce yıldır özenle üst üste konan tuğlalar dakikalar içinde çöküyordu. Ve siviller mahzenlerden gözlerini kırpıştırarak ve titreyerek zar zor çıktıklarında gitgide artan bir tempoda alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başlıyorlar ve bu onu çıldırtıyordu. Övgüleri kabul etmesi mi bekleniyordu acaba? O zamanlar bu aklına gelmemişti elbette ama sonradan düşünmüştü. Ellerinin titreme sebebi buydu, bundan emindi. Herkesin bir sınırı vardı.

Temposunu artırdı ve hastanenin önünden hızla geçip Old Bailey binasına doğru yürüdü. Ne görmeyi beklediğini bilmiyordu ama köşedeki eski bar ve harap bina gözüne iliştiğinde neredeyse deniz tutmasında olduğu gibi başı dönmeye başladı. Boğazına bir şey takıldı, güzel bir şey – öyle olması gerektiğini biliyordu çünkü gözleri batıyor, burnu akıyordu. Burası hayatının ilk on bir yılını geçirdiği yerdi – elbette annesiyle. İki kişi için iki oda; bu yetmişti. Keşke hızla ilerleyen zamanda geri dönüp bunu ona söyleyebilseydi. İçerideki konuşmalarla kahkahaları duydu ve pencerenin yanında durup içeri baktı. Ne barı işleten Bay ve Bayan Betts vardı ne de piyano çalan Bay Toggs. Seks ve erkekler hakkında müstehcen hikâyeler anlatan Iris ve Lily de yoktu. On altı yıl geçmişti ve tanıdığı herkes uzun süre önce göçüp gitmişti. Ama onları alanın savaş değil, hayat olduğunu biliyordu çünkü hayat böyleydi. Hayır, içeri girmeyecekti, o gece değil. Gözlerini kapattı ve uğuldayarak geçen bir trenin ya da troleybüsün tanıdık sesine kulak verdi.

Çocukken oynadığı, abisi, hatta bazen babası olduğunu hayal ederek üstlerine atlayabilmek için için fabrikalardan ya da barlardan dönen komşu erkekleri beklediği sokaklarda amaçsızca dolaştı. Bunlar onun limon şekeri anlarıydı – yani önce ağzını, sonra gözleri sulandıran tatlı-mayhoş anlar. Çünkü gün ışığı solup yemek için çağrıldıklarında aynı erkekler onu bir sülükmüş gibi zorla uzaklaştırarak kendi yuvalarının ışığına yönelirlerdi. Ve o, bazen dakikalarca, bazen daha uzun süre durup pencere-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerden içeri bakarak bu tiyatroyu izlerdi. Zaman geçip perdeler çekildiğinde, sahip olmadığı şeylerin içini yakan farkındalığı yüzünden kırgın, hatta utanmış hâlde arkasını dönerdi. Asla sahip olmayacağı şeylerin. Ve o anlar olduğu yerde çakılıp kalmasına, hareket edememesine neden olur, koşarak oradan uzaklaşması gerekirken yerinden kıpırdayamazdı. Yerinden kıpırdamaması gerektiğinde ise koşardı ve koşmak babasız bir çocuğun kendini iyi hissetmesini sağlardı.

Bu konu hakkında konuştuğu tek kişi Missy'ydi. Missy, bu tür anların insanı güçlendirdiğini söylerdi. *Antikor* diye adlandırırdı bu durumu. Gelecekteki yalnızlığa karşı koruyucu bir aşı gibi, derdi. Missy asıl söylemesi gereken şeyler dışında her tür saçma sapan şeyi söylerdi ve bir süre sonra artık orada olmadığında Drake, hiç kimsenin onu buna karşı koruyacak bir aşı bulmadığını fark etti.

Onu son gördüğünde... Ne zamandı? 1939 sonbaharı mı? Olabilir miydi? Mükemmel bukleli saçları ve gözünüzü kırpmaya kalksanız ıskalayacağınız kadar küçük bir bluzla Savoy'dan çıkmıştı. Kolunda bir bilezik kadar parıltılı bir adam vardı. Onu gördüğünde yüzü ışıldayarak, Freddy! diye bağırdı, ona böyle hitap edebilen tek kişi Missy'ydi. Kendini parıltılı adamın elinden kurtardı ve çok kırmızı, çok içten ve aşırı kocaman bir gülüşle kollarını iki yana açıp ona doğru yürüdü. Çok yakışıklı bir adam olmuşsun, Freddy, dedi. Öyle olacağını biliyordum zaten. Yüzüne dokunduğunda Freddy kıpkırmızı oldu.

On dokuz oldum, dedi Freddy. Mümkün olan en kısa sürede buradan gideceğim.

Neden gitmek istiyorsun?

Biri savaşmalı. Bu neden ben olmayayım?

Yüzlerce sebep var, tatlım, dedi Missy ve Freddy güldü.

Parıltılı adam bir taksi durdurdu. Missy, Freddy'nin kolunu bırakıp yürümeye başladı.

Nereye gidiyorsun? diye sordu Freddy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Café de Paris'ye. Ken Johnson ve orkestrası var.

Ben de dinlemek isterim.

Benimle gel diyeceğim ama…

De, gelirim.

Ah, Freddy.

Freddy onun peşinden kapısı açık bekleyen taksiye gitti.

Kıyafetim pek uygun değil, değil mi? diye sordu.

Bence gayet uygun, dedi Missy ve üzerindeki ipek kadar zarif bir tavırla arka koltuğa yerleşti. Sağ salim geri dönmeye bak, beni duyuyor musun? Fazla göze batma, tamam mı aptal ufaklık?

Tamam.

Ve gel beni bul, Freddy.

Nerede olacaksın?

Café de Paris'de elbette.

Drake şimdi koşuyordu. Toz deniziyle çevrelenmiş havada süzülür gibi görünen St. Paul's Katedrali'ni geçti. Godliman Caddesi ve Queen Victoria boyunca koştu. Yakasını kaldırmıştı ve nereye koştuğunu biliyordu, gözü kapalı bile koşabilirdi. Çocukluğunun tuzlu çamur kokusu zihninde yüzlerce çan çalmasına neden oluyordu. Kendini pek iyi hissetmese bile bu ses ona iyi geliyordu. Parke taşlı dar sokaklardan doklara doğru koşuyordu, sadece bir gaz lambasının güçsüz ışığı vardı. Onu Thames'e doğru çağıran ıslak basamaklara yaklaştığında nefesi gürültülüydü, anıları da.

İşte! Nehir! Güzeller güzeli nehir.

Nehrin yaşlı köpeği onun gelişini izliyordu. Yoldan geçen bir otomobilin arka lambalarının ışığında karşıya geçişini görmüştü. Kısa bir an aydınlanmıştı. Yakası kalkık, sırtı kamburlaşmış hâlde soğuk, nasırlı ellerini nikotin kokulu nefesiyle ısıtıyordu. Kaşları çatıktı. Gözleri görünmüyordu. Yaşlı Thames ağlamaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başladı ve hüzünlü pis suyu birkaç santim yükseldi. Tanıdığım o küçük oğlandan ne kadar farklı, dedi nehir.

Drake ambar duvarının kenarında durdu. Su alacakaranlıkta titrek ışıklar saçarak kabardı. Gümüşi kabartılar geceden ışık çalıyor ve merdivenlere çarpıp ayakkabılarının ucuna değiyordu. Sessizlikte dalgaların şırıltısı. Çömelip akan suya uzanırken göğsünde o tanıdık güm güm vuruşu hissetti. Onun yaklaşmasıyla nehir yavaşladı, ona doğru eğilmesine, dinlemesine fırsat verdi.

Aklına bile getirme, diyen annesinin sesini duyabiliyordu. Uzak dur! Su, en güçlü şeylerin arasından bile yol bulur ve onları paramparça eder –bir duvar, bir iskele, bir *aile*– aşk dahil her şeyi mahveder. Uzak dur, Francis Drake. Uzak dur.

Annesinin su hakkında söyleyecek çok şeyi vardı… Drake'in babası dışında çok şeyi. Onun hakkında tek söylediği gözlerinin mavi olduğu, denizci olduğu ve geri dönmediğiydi.

Geri dönmedi, gözleri maviydi. Sen onu çok severdin ama o seni hiç sevmedi. Ta ta!

Drake küçük cin şişesinin kapağını açtı ve ilk yudumu yutarken yüzünü buruşturdu.

Adı neydi, anne?

Soru sormayı kes.

Babamın adı neydi?

Şanslı.

Şanslı ne biçim bir isim?

Tek ismi o. Uyu artık.

Güç santrali dışarı çamur pompaladı ve şehrin üstünü yoğun bir sis kaplamaya başladı. Sis ya da kirli hava, hangisi olduğundan emin değildi ama ışıklar oldukça bulanık görünüyordu. Karşı kıyıdaki vinçler, şehre göz kulak olan yorgun, yaşlı adamlar gibi sessiz ve hüzünlü bir hâlde yükseliyordu. Drake yağmurluğunu çıkarıp duvarın gölgesine serdi. Yere oturup ceketine daha da sıkı sarındı. Burası rutubetli bir yerdi ve tıpkı anılar gibi rutubet de iliklerine işliyordu. Cin şişesini dudaklarına götürdü. Annesinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kez daha sisten çıkıp kıyıya geldiğini gördü. Drake on bir yaşındaydı ve annesini aynı noktadan izliyordu. Asla eve dönmeyen babasına seslenişini izliyor ve çok küçük olduğundan anlamıyordu. Üstelik annesi kızar diye kimseye söylemiyordu. Annesi, bütün bir ay boyunca bunu yapmıştı. Nehrin davetine karşılık vermek için gidip gelmişti. Sonra bir sabah uyanmadı ve her şey değişti. Kalbinde bir sorun var. Doktor böyle demişti. Ama Drake kalbinde bir sorun olmadığını biliyordu. Sadece kalbi artık o kadar ağırlaşmıştı ki parçalanmıştı.

Bira satıcısının at arabası, nal sesleri sisin içinde yankılanarak köprüden geçti. Drake şişede kalanı bitirdi. Sendeleyerek ayağa kalkıp boş şişeyi karanlık sulara attı. Suyun yüzeyinde bir süre alçalıp yükselişini izledi, ardından şişe akıntıyla Silvertown'a, Wapping'e ve daha ilerideki açık denize doğru sürüklenmeye başladı. Drake kendini bitkin hissediyordu. Sarhoştu, midesi yanıyordu. Tekrar üst taraftaki sokak lambalarına, St. Paul's Katedrali'nin aşırıya kaçmayan görkemine, yatağın üst tarafında parlak renkli bir krizantem tablosu olan soğuk pansiyona doğru tırmanmaya başladı.

Durdu. Sıkıntılı bir bakış atmak için arkasını döndü.

Ve nehrin yaşlı köpeği iç çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7

Drake, ertesi gün yan odadan gelen elektrik süpürgesinin sesine uyandı. Of, sabahlar ne kadar çabuk geliyordu. Başı zonkluyordu, ağzının için zehir gibiydi, idrar kesesi doluydu. Gözlerini bir süre parlak mavi duvar kâğıdına dikti, nihayet nerede olduğunu fark etti. Kolunu kaldırıp saatine baktı. Siktir. Öğlene kadar uyumuştu.

Bayan Marsh kapıyı yumruklayarak, Hâlâ içeride misiniz? diye bağırdı.

Drake, Evet, Bayan Marsh, diye geveledi.

Odasının parasını ödeyip günün kalanını kurtarmak için Paddington İstasyonu'na yöneldi. Dün geldiğinde önce tren bileti almaya, ardından ertesi gün erkenden Cornwall'a doğru yola çıkabilmek için yakında bir oda bulmaya karar vermişti. Sadece bunu başarabilmişti. İçkinin etkisi tıpkı bir fare gibi beynini kemiriyor ve o yapışkan endişe duygusunun yeniden içini kapladığını hissediyordu.

İşe gelip gidenlerin yoğun olduğu saatleri atlatmıştı, bilet gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şelerinden nispeten rahat geçti. Bir tren duman bulutları yükselterek durdu. Drake geride durup yolcuların ve kondüktörlerin geçmesine izin verdi. Saate baktı. Saat açlığı gösteriyordu, o da sol taraftaki çay salonuna yöneldi.

Dün sabahki kahvaltıdan beri çok az şey yemişti ve yediklerinin çoğu da feribotun güvertesinde ona eşlik etmişti. Garson kadına çay ve domuz pastırmalı sandviç siparişi verdi. Kadın onun kabalığını fark edip, *Lütfen* demek kimsenin canını yakmaz, dedi. Ah, kadın keşke bilseydi. Yeterli miktarda para bulmak için ceplerini karıştırdı. Kaba değildi, sadece kelimeleri tutumlu kullanıyordu. Dilinin sürçmemesi, elinin titrememesi için mücadele ediyordu. Çayını masaya dökmeden götürmesi için iki elini de kullanması gerekti. Çay sert ve koyuydu, İngiliz çayıydı – Fransızlar çay yapmayı bilmiyordu. Zaman yitirmeden koca bir yudum aldı. Yeniden bankoya gitti. Buyurun, dedi garson kadın, domuz pastırmalı sandviçiniz, *bayım*.

Drake ona baktı. Kadının ondan hoşlanmadığının farkındaydı, onu kandıramadığının farkındaydı. Ne Fransız giysileriyle ne de nane kokan nefesiyle. Kadın, onun soğuk ve huysuz parıltısının altında ne yattığının farkındaydı.

Teşekkür ederim, dedi Drake. Ve özür dilerim. Kötü bir gece geçirdim.

Ve görünüşe göre kötü bir gün.

Her şey kötü, dedi Drake ve zorla tebessüm etti. Ama yine de canımı yakmadı, diye düşündü.

Oturdu ve sandviçini çabucak yedi. Garsonun karşısındaki masayı temizlemesini izledi ve kadının masaya eğilmiş memeleri, yükselip alçalan kalçaları sayesinde baş ağrısı kısa bir an için hafifledi. Kadın bankonun arkasına geçip gözden kayboldu ve Drake'in aksi ruh hâli geri döndü. Camın önünden topuk sesleriyle geçen yolcuları izledi ve kendini hareketin hipnoz edici etkisine bıraktı. Son lokmasını da yiyip bir sigara yaktı. Kendini daha sakin hissetmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok geçmeden yanından hızla bir sarışın geçti. Çok kısa bir andı bu ama yine de Drake'in gözüne takıldı çünkü kadın önünden geçerken buğulu camdaki yansımasına bakmak için yavaşladı. Bir kendini beğenme ânı değildi bu, sanki kendini tekrar bir bedende gören, kendini bir kez daha *canlı* gören bir hayaletmiş gibi bir nevi farkındalık ânıydı sadece.

Missy? Drake ayağa kalktı ve o sırada çayını devirdi. Hayır, bu gerçek olmazdı. Lanet olsun, kafası yerinde değildi. Sandalyesini düzeltti, dökülen çayı mendiliyle silmeye uğraştı. Yerine oturdu ve kendini toparlamaya çalıştı. Bir sigara daha yaktı ama hemen söndürdü, tadında bir tuhaflık vardı. Ayağa fırladı. Siktir. O kadın Missy'ydi, bundan emindi. Kapı girişini kocaman valizleriyle bloke etmiş yaşlı çifte bu şekilde küfretmesi gerekmezdi. Pencerenin önünden geçerken garson kadının ona acıyan bir bakış attığını fark etti.

Perona iki tren girdi ve istasyon yolcular, gürültü ve dumanla doldu. Missy! diye bağırdı. Missy, bekle! Ama sesi, hiç susmayan konuşmaların uğultusu, valizlerin ve yük arabalarının tangırtısı ve havadaki dumanlı toz tarafından yutuldu. Nefesini düzene sokmak için durdu. Missy görünürde yoktu. Bir tahminde bulundu ve metroya inen merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Bilet gişesinden çabucak geçip nefes nefese peronlara yöneldi. Doğu hattı mı yoksa Batı hattı mı? Yaklaşmakta olan bir metronun tanıdık uğultusunu duydu. Hadi! Doğu mu batı mı, Drake? Metronun sesi arttı. Doğu mu batı mı? Koşmaya başladı. Doğu. Missy doğuya gidiyor olmalıydı.

Peron ana baba günüydü. Birtakım eleştirilere ve bakışlara maruz kalmadan kalabalığın arasında ilerlemek zordu. Missy'yi göremiyordu, batıya gitmiş olmalıydı. Duvara yaslandı ve tünelden hücum eden havanın ilk vınlamasını hissetti, sonra ışıklar ve ardından da metro göründü. O hengamede şapkasını kaybetmiş ve sağa sola koşuşturan bacaklar arasında bırakmayı göze almıştı ama şimdi onu almak için eğildiği anda Missy'yi gördü. Dünya hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

umurunda değilmiş gibi pudriyerinin aynasına bakıp halihazırda mükemmel olan kırmızı dudaklarına biraz daha kırmızı ruj sürerek bir banktan kalkıyordu. Drake kendini yeniden canlanmış hissetti ve gülmeye başladı. Missy o kadar güzel görünüyordu ki.

İnsanlar birbirlerini ite kaka bindiler. Missy sol taraftaki kapıdan girdi, Drake ise sağdakine sürüklendi. Vagonun en ucunda bir adam Missy'ye koltuğunu verdi ve bir sigara ikram etti. Missy ikisini de kabul etti ve küçük el çantasını dizlerine koydu. Drake vagonun diğer ucunda ayakta duruyordu. Bu hem yanlışmış gibi hissettiriyor hem de hoş bir duygu veriyordu. Şapkasının siperliği kaşlarına kadar inikti. Onca yıl sonra gizlice Missy'ye bakarken belli belirsiz bir heyecan pantolonun ön tarafına baskı yapıyordu.

Onu ilk gözüne kestirdiği günü çok net hatırlıyordu. On bir yaşındaydı, annesi yeni ölmüştü ve Drake teyzeleriyle yaşıyordu. Missy, on altı yaşının cüreti ve güzelliğiyle kapıyı çalmadan odasına dalmış, Ben Missy Hall. Senin üçüncü kuzeninim. Ama endişelenme, yine de evlenebiliriz, demiş, içten bir kahkaha patlatmış ve okul ceketinin cebinden bir paket sigara çıkarmıştı. Pencereyi sonuna kadar açmıştı. Sigarayı yakmış ve dumanını üflemişti. Yanımdan ayrılma, Francis. Ben de öksüzüm, demişti.

Drake bu kelimeden nefret etmişti. Henüz buna hazır değildi.

Missy konuşmaya devam etmişti. Okulda bir yılım daha kaldı, sonra dünyanın bütün nimetleri önüme serilecek. Bu arada Francis'in kız adı olduğunu biliyorsun, değil mi? Ben sana Freddy diyeceğim, olur mu? demişti. Olmuştu ve hepsi bu kadardı. Teyzelerin görmeyeceği bir anda Drake'i Thames Nehri kıyısına götürmüştü; orada, Tower Köprüsü'nün minnettar bakışları altında hiç çekinmeden üzerindekileri çıkarmıştı.

Su sıçrata sıçrata koşarak nehre girerken, Hadi gelsene, diye bağırmıştı. Freddy onun peşinden gitmek, daha cesur, daha büyük olabilmek uğruna her şeyi verebilirdi ama o, giysilerini çıkarmamış ve ayak parmaklarını güvenli ve ıslak çakıl kaplı sahile iyice batırmıştı. Koşan, dalgaların arasında atlayan soluk renkli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cılız vücutları ve geçip giden buharlı römorkörleri izlemişti. Bunun eğlenceli göründüğünü düşünmüştü.

Sorun ne, Freddy? Yüzme bilmiyor musun? demişti Missy düşe kalka ona doğru gelirken.

Hayır. Bildiğim söylenemez.

Öğretmemi ister misin?

Drake, Hayır, teşekkür ederim, demiş ve eğilip ona havlusunu vermişti. Mayosunun üstünde kurumasını izlemiş ve ara sıra eserek tenine değen rüzgârın vücudunu canlandırdığını ve onu nefes nefese bıraktığını fark etmişti. Sigara paketine uzanışını izlemişti. Kibriti ondan önce alıp ellerini aleve siper ederek sigarasını yakmıştı. Gülüşünün ışıltısı *yaşamın ta kendisi* olabilirdi.

King's Cross İstasyonu'nda çok sayıda yolcunun inmesi Drake'i çabuk karar vermeye zorladı: Ya orada kalıp görünecekti ya da yandaki vagona geçecekti. Yandaki vagona geçip kalabalığa karışarak camdan onu izledi. Bacak bacak üzerine atışını izledi. Saçını düzeltmesini izledi. Mükemmel tüvit eteğini çekiştirmesini izledi.

Büyük cesaret gerektirmişti. Yaklaşık bir yıl sonra Missy onu odasına çağırmıştı. Drake içeri girdiğinde lambadan süzülen sarı ışıkta yatağında yatarken buldu onu. Bluzunun düğmeleri açık, memeleri meydandaydı ve sol meme ucunun üzerinde bir bozuk para duruyordu.

Parayı ağzınla al, dedi Missy. Ağzınla alırsan senindir, Freddy.

Freddy gergindi. Bu ona yanlış ve biraz pis geldi. Öncelikle de korktu, buna rağmen yatağın yanına diz çöküp ağzını açtı ve Missy'nin teninin sıcaklığını tattı. Bozuk para kolayca ağzına geldi ama Missy, Freddy'nin dili paranın üzerinde oynamaya başlayana, et, metal ve sıcaklık bir bütün hâline gelene kadar başını memesine basılı tuttu. Teyzelerin ayak sesleri yaklaşınca durdular. Teyzelerin sesleri kapının önünden geçerken nefesleri kesildi. Ama sonrasında karanlıkta cesaretin yerini sıradan bir ihtiyaç aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşaretparmağıyla avucunun içinde bir alan çizerek, Kalbinin büyüklüğü bu kadar, dedi Missy. Yeteri kadar sev, Freddy.

Yeteri kadar nedir?

Dayanabileceğin kadar. Canını yakmaya başlarsa fazla seviyorsun demektir. Sadece dayanabileceğin kadar. Bir avuçtan daha fazla olan her şey başını derde sokar. Anladın mı? Dinliyor musun yoksa uyuyor musun?

Dinliyorum.

Ne dedim o zaman?

Asla bırakmamamı söyledin.

Freddy onun güldüğünü duydu. Missy, Bu da olur, dedi.

Freddy bozuk parayı ona verdi. Tekrar yapabilir miyiz? diye sordu.

Lütfen de, dedi Missy.

Lütfen.

Freddy onun memesinde bir süre oyalandı, başını kaldırdığında para dişlerinin arasındaydı. O güne kadar hiç göstermediği cesareti gösterip parayı bıraktı, dudakları Missy'nin dudaklarını buldu ve hayatında ilk kez bu görkemli duvarların dışında, kendisi dışında var olan bir yaşam olduğuna inandı ve Missy'yi çok sevdi, bu her şeye bedeldi.

Missy onun öpüşüne başlangıçta tutkuyla karşılık verdi; Freddy onun dilinin ağzının içini keşfettiğini hissetti ve bu çok güzel bir histi, bacaklarının arasının küt küt atmasına neden olan bir histi. Ta ki Missy irkilip onu yere fırlatana kadar. Missy şok olmuş bir hâlde ona baktı. Freddy'nin ağzını kaplayan tat vaadin değil, ön sütün tadıydı. Missy'nin emin olmasının ve çekip gitmesinin nedeni de buydu. Mart ayının o soğuk sabahı etraftaki hayat başlarken Freddy'nin hayatı sona eriyordu. Kapısının altından, ortasında Missy'nin elinin dış hatları çizili bir kâğıt parçası alelacele itildi. *Çok fazla sevme, Freddy,* yazmıştı. Ama artık çok geçti. *Beni asla unutma.* Asla. Asla. Asla.

Liverpool Caddesi. Drake istasyondaki tabelaya dikkatlice

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı ama ona hiçbir şey çağrıştırmadı. Tam kapılar kapanmak üzereyken Missy'nin inmiş olduğunu fark etti. Elinde valiziyle kapanmakta olan kapıya doğru hamle yapıp kapıları zorla yeniden açtı. Az ileride onu gördü. Platin sarısı saçları siyah ve griden oluşan bir gölde bir görünüp bir kayboluyordu. Şapkasını düzeltti, derin ve düzenli nefesler aldı ve belli bir mesafeden onu takip etmeye başladı.

Missy terminalin karşı tarafından sağa döndü ve Bishopsgate'e çıkan merdivenlere yöneldi. En üste varıp gözden kaybolduğu anda Drake basamakları ikişer ikişer çıkıp tam yolun karşısına geçmek üzereyken ona yetişti. Missy karakolun önünde yavaşladı; fikrini değiştirmiş görünüyordu. Brushfield Caddesi ve sebze haline doğru yürümeye başladı. Ama sonra durdu. Drake arkasını dönüp eğilerek ayakkabısını bağlıyormuş numarası yaptı. Missy yeniden yola koyuldu, Drake Commercial Caddesi'ne kadar onu takip etti, Ten Bells'de bir kadına el salladığını gördü. Missy yolun karşısına geçecekmiş bir hareket yaptı ama bir an tereddüt edip sanki bir şey unutmuş gibi durdu. Geçilen her caddede yıllar katman katman soyuluyordu. Missy hızla sola döndü, artık neredeyse koşuyordu. Folgate Caddesi'nden ters yöne gitmeye başladı, ters yöne... Lanet olsun, diye düşündü Drake. Bunu yapamaz. Ama yapmıştı. Drake köşeyi döndüğünde caddede Missy dışında hiç kimse yoktu.

Yolun ortasında dikiliyor, bir eve bakıyordu. Ev, yana yatmış, harabeye dönmüş olan yan eve yaslanmıştı, yaralıydı ama hâlâ ayaktaydı. Missy hafif sarhoş ve üzgünken böyle söylemekten hoşlanırdı. Hâlâ ayaktayım. Gaz kaçağıydı, Hitler'in imha edemediğini yıkan bir bomba değil. Missy bir sigara yakarak, Dikkatsiz fısıltılar hayatlara mal olur, dikkatsiz sigaralar da öyle, diye düşündü. Yerden bir taş aldı ve tahtalar çakılmış bir pencereye fırlattı. Bu evden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordu, sıradan bir evdi. Ama o güne dek bulunduğu her yer yeni olduğundan burası kendini yararsız ve kirli hissetmesine neden olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkasındaki ayak sesleri yüksek ve o anki düşüncesine göre kötü niyetliydi. Arkasını dönmedi. Sadece omuzlarını dikleştirip daha sağlam durarak konuşmaya başladı: Ne istiyorsun? Beni takip ettiğinin farkındayım. Polise gidebilirdim ama ben o tür biri değilim, hiç öyle olmadım. Ama cebimde bir bıçak var ve...

Drake sakin bir tonla, Missy, dedi.

...emin ol kullanırım.

Drake bir kez daha onun ismini söyledi ve çocukluğunun gölgesinden çıkıp onun ışığına girdi. Missy, Freddy? dedi.

Freddy tek kelime edemedi çünkü yüreği ağzındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

Arkalarındaki pencereden görünen hava kararırken bir barın köşesindeki masada oturuyorlardı. Etraftan gelen sesler oldukça fazla ve huzur vericiydi. Adamlar sohbet ediyor, kadehler tokuşturuluyor, şakalar yapılıyor, zaman zaman içten bir kahkaha patlıyor, çevredekilere de bulaşıyor ve kovalamaca oynayan bir çocuk gibi salonu dolaşıyordu. İkisi de bu tür dikkat dağıtıcı unsurların olmasından hoşnuttu çünkü ne diyeceklerini bilmiyorlardı. İkisi de yorgun, ikisi de yıpranmış görünüyordu ama mutlulukları o kadar gerçekti ki ikisi de bundan söz etmedi. Kelimeler onları alelade dünyaya, belirsizliğin ve aleladeliğin dünyasına götürmeden önce ikisi de o güzel, sessiz âna sımsıkı tutundu.

Buna inanamıyorum, dedi Missy. Buradasın.

Freddy sırıttı. Kadehini kaldırdı ve birasının ilk yudumunun tadını çıkardı. Üstdudağındaki köpüğü silerek, Çok lezzetliymiş, dedi.

Dünyayı gördün, Freddy.

Dünyayı gördüm.

Ve üzerinde tek bir çizik bile yok.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Freddy titreyen elini masanın altında tutarak gülümsedi.

Missy, Ne zaman geri döndün? diye sordu.

Dün.

Dün mü? Vay canına. Neden bu kadar uzun süre bekledin?

Bilmem.

Geçen sene dönmüş olman gerekirdi. Hatta daha da önce.

Evet, biliyorum. Geri dönmek için bir sebebim yoktu.

Ben bile mi?

Senin öldüğünü sanıyordum, dedi.

Ne? Neden?

Café de Paris'de olanlar yüzünden. Orasının bombalandığını duyunca aklıma sen geldin. Seni kaybettiğimi düşündüm.

Missy sessizleşti.

Seni orada bulmamı söylemiştin bana, dedi Freddy.

Öyle mi demiştim?

Hatırlamıyor musun?

Çok zaman geçti, Freddy.

Biliyorum.

Neredeyse bir ömür.

Evet. Freddy birasını içti.

İddiaya varım âşık oldun. Eminim bu yüzden dönmedin, dedi Missy.

Freddy gülümsedi. Hayır.

Sana inanmıyorum.

Eğer âşık olsaydım burada olmazdım, değil mi?

Her şey biter.

Benim için değil, dedi Freddy ve onun gözlerinin içine baktı. Karşıma öyle biri çıkmadı, Missy. O değerde kimse çıkmadı.

Çok yazık. Sana çok iyi gelirdi.

Öyle mi düşünüyorsun?

Seni tanıyorum.

Freddy gülümsedi çünkü Missy onu çok iyi tanıyordu ve biri tarafından tanınmak, umursanmak kendini birden iyi hissetme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sini sağladı; sıcacık ve coşku dolu hissetti ve kravatını gevşetip gömleğinin kollarını kıvırdı. Uzanıp hafifçe Missy'nin yanağına dokundu.

Çok iyi görünüyorsun, dedi.

Ben mi? Sen tam anlamıyla delisin.

Hiç değişmemişsin.

Bu gerçek mi?

Seni Paddington'da gördüğümde, Vay anasını, çok iyi görünüyor, diye düşündüm.

Vay anasını, çok iyi görünüyor mu? Nesin sen? On iki yaşına geri mi döndün?

Freddy bir kahkaha attı. Ama sen dönmüşsün. Nereden geliyordun?

Oxford'dan.

Orada ne işin vardı?

Birini ziyaret ediyordum.

Kimi? dedi Freddy.

Düşündüğün gibi değil.

Ne düşünüyormuşum ki? dedi Freddy sırıtarak.

Haftanın üç günü Fleet Caddesi'ndeki bir ofiste çalışıyorum. İyi bir iş. Geri kalan günler bir tür modellik yapıyorum.

Dergilere mi?

Missy güldü. Ve dedi ki: On yıl bunun için çok geç. Hayır. Resmimi yapmaktan hoşlanan yaşlı bir adamın karşısında oturuyorum. İyi de para veriyor. Bana öyle bakma, Freddy. O bakışı tanıyorum. Durumu çirkinleştiriyorsun ama öyle değil. Ben canlı bir modelim ve bu saygın bir iş. Üstelik çok da saygılı bir adam. Bana hiç dokunmadı, sadece bakıyor. Sadece bir kez kombinezonumun ya da sutyenimin askısını aşağı indirmemi söyledi.

Yaptın mı?

Evet.

Ve?

Hiçbir şey olmadı. Genelde elektrikli bir şöminenin önün-

BELONGSTO Kaktüs Team

de, yaşlı bir tekir kedinin yanında gecelikle otururum ve adam omuzlarıma bazı şeyler örter.

Freedy gülümsedi. Ne gibi şeyler?

Genelde şallar. Bir keresinde kürk bir etol koymuştu. Herhangi bir şey. Ve resme baktığımda içinde bulunduğum oda yok olmuş oluyor. Ateş de olmuyor, kitaplık da. Hepsi yok olmuş oluyor. Adam tamamen farklı bir dünya resmediyor. Şu an bir çiftliğin resmini yapıyor ama çiftlik orada değil, uzakta bir yerlerde. Geniş bir ufuk, tuhaf ağaçlar, her yerde kıpkırmızı bir toprak ve güneş o kadar parlak ki bakarken gözün acıyor. İleride de görebileceğin en büyük deniz var. Adam oraya *okyanus* diyor. Ve o denizin kokusunu alabiliyorum. Resmettiği şeyin gücü bu. Ve biliyor musun resimdeki hâlimi çok beğeniyorum. Yakaladığı şeyi. Başıma bir şal doluyor, yüzümde hiç makyaj olmuyor, bir şeye bakıyorum ama o şey resimde olmuyor. Gözünde canlandırabiliyor musun, Freddy? Büyüleyici bir şey. Ve artık ben de onu, onun beni gördüğü gibi görüyorum İçine girdiği dünyayı, aslında içinden hiç çıkmak istemediği dünyayı görüyorum. Sanat: İnanıyorum ki bir tür düzenlemeyle ilgili bir şey.

Düzenleme mi?

Evet. Belki de yeniden düzenleme. Adam gerçekliğe yeniden hayat veriyor. Sürdürmesi gerektiğini düşündüğü hayatı. Tam anlamıyla düş görmek gibi ama resimle. Kendisini Picasso olarak görmüyor, çok yalnız sadece. Sanırım ben iyi bir ressam olurdum, Freddy.

Missy birasını bitirdi. Bir tane daha? dedi. Sıra bende, diyerek zar zor masadan kalkıp bir göz deryası arasından bara doğru ilerledi.

Freddy erkeklerin onu izlediğinin farkındaydı, her zaman farkında olmuştu. Ama o akşam adamların ondan tarafa da baktıklarını, onu incelediklerini, kadının kiminle birlikte olduğunu görmeye çalıştıklarını da fark etti. Aşağılık bir adam gibi davrandığını biliyordu ama kendine hâkim olamıyordu, biraz fazla iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissediyordu ve bu çok ender olan bir durumdu. Missy yeniden bankına geçerken Freddy rahat geçebilmesi için masayı çekti. Bir sigara yaktı ve sırıtarak ona baktı.

Fransız sigaraları, dedi Missy ona göz kırparak. Bu tür bir yer için biraz gösterişli.

Bir tane ister misin?

Neden olmasın?

Freddy onun sigarasını yakmak için çakmağını uzattı. Missy onun titremesini durdurmak içine elini tuttu.

İnşaatçı elleri, dedi.

Okuldan sonra çırak olarak çalışmıştım. Özellikle de marangozluk.

Asla aç kalmazsın. İnsanların her zaman masaya ihtiyaçları var.

Gerçekten mi? Freddy bir kahkaha attı.

Ee, söyle bakalım, dedi Missy tuhaf bir tonla. Kız kardeşlerine ne oldu? Hepiniz nereye gittiniz?

Northumbria. Savaştan üç yıl önce oraya taşındık. Kardeşlerim orada bir ev ve arazi aldılar.

Missy, Yani hepsi bu mu? Hikâye böyle mi bitiyor? diye sordu.

Korkarım evet.

Bundan daha iyi hiçbir şey yok mu?

Hayır. Hikâye bir arazide sonlanıyor.

Hayır, *bizim* sonumuz bir arazide, Freddy, onlar bizim hikâyemizdi. *Bizim* sonumuz lanet bir arazide! Sonra gülerek biralarını içtiler.

Geri döndüğüne sevindim. Freddy, Ben de, diye cevap verdi. Missy ayağa kalkıp arkasındaki buğulu cama FReddY yuvaya döndü 1/11/47 yazarken eski Missy bir an görünüp kayboldu. Artık resmiyet kazandı, dedi. Freddy'ye döndü ve bu sırada Freddy'nin omzunun üzerinden kapı girişinde duran geçmişten bir yüz gördü. *Jeanie?* Missy'nin arkadaşına doğru bir hamle yapma arzusu içgüdüselde ama artık arkadaş değillerdi, değil mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jeanie hızla geçip arka taraftaki tuvalete gitti. Yeni gizli şifre bu muydu? Takma ya da terk et miydi?

Sen iyi misin? diye sordu Freddy.

Hem de çok iyiyim, dedi Missy sert bir tonla.

Hayalet görmüş gibi görünüyorsun.

Hayaletler her yerde, Freddy, dedi ve bar seçimine alçak sesle küfrederek hızla eşyalarını topladı. Dışarı çıktıklarında, yoğuşmadan kaynaklı damlalar camdan aşağıyı süzülüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

9

Yağmur boşalmadan ve ilk gök gürültüsü sokaklarda gümbürdemeden hemen önce Missy'nin pansiyonuna ulaştılar. Missy onun elini tuttu ve Bayan Cudgeon onları yakalayıp bir hafta önce yaptığı gibi yaygara koparmadan dar merdivenlerden sessizce üst kata çıkardı.

Freddy elinden geldiğince olağan bir tonla, Bir hafta önce ne oldu? diye sordu. Ama Missy ona cevap vermedi. Ona kardeşim olduğunu söylerim, dedi ve bu kelime Freddy'yi rahatsız etti.

Missy kapıyı açıp ona sessiz olmasını ve ayakkabılarını çıkarmasını işaret etti. Ayakkabıları *Radio Times* dergisinin üzerine koydu. Paltosunu çıkarıp kapının arkasına astı.

Rahatına bak, diye fısıldadı.

Odada tek kişilik bir yatak ve bir koltuk vardı, bu yüzden Freddy koltuğa oturdu. Missy pencerenin yanındaki girintideki gazlı ısıtıcıyı yaktı. Sıcaklık şaşırtıcı bir hızla geldi. Ellerini yıkayıp musluktan su ısıtıcısını doldurdu. Küpelerini çıkardı ve son derece rahat bir tavırla Freddy'nin etrafında dans etti. Bu duruma alışıktı... Yani odasında bir erkek olmasına. Kalçaları dene-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yimliydi. Bunca yıl sonra bile Freddy'nin içini ani bir kıskançlık duygusu kapladı.

Yer değiştirelim, dedi ve Freddy'nin yanından sıkışarak geçip gardıroba gitti.

Üzerine değiştirirken başını çevirmesini istedi ondan; Freddy başını çevirdi ve onun hayatını inceledi. Metal karyolalı yatağın karşısındaki şeref köşesinde Clark Gable'ın çerçeveli bir fotoğrafı asılıydı. Gözünü açtığında bir başrol oyuncusu görmekten hoşlandığı barizdi. Küçük bir kitaplık vardı ama raflarda kitap değil, ayakkabılar, Philips marka bir pilli radyo ve *Melody Maker*'ın o haftaki sayısı duruyordu. Yatağın yanındaki komodinde büyük bir parfüm şişesi, bir kül tablası ve gece lambası vardı. Komodinin altında ise bir sıcak su torbası, bir çift kalın çorap ve açılmış bir armut konservesi. Özel eşyalar gizliydi. Bu hiç koca tanımamış bir hayattı. Hiç çocuk tanımamış bir hayat.

Konuşsana, Freddy. Bunca zaman sonra öylece oturman çok tuhaf.

Ben tuhaf hissetmiyorum.

Ben hissediyorum.

Freddy parmağını yavaşça kafesten içeri sokarak, Kuşun adı ne? diye sordu.

Missy, Buddy, dedi.

Merhaba Buddy, dedi Freddy ve dilini şaklattı.

Ötmüyor, dedi Missy.

Niçin?

Bilmiyorum. Bir gün ötmeyi bıraktı. Nedenini söylemedi.

Freddy, aynasının karşısına sokulmuş duran suspus kuşa baktı. Kafes son derece güzeldi, oldukça genişti, bir ketenkuşundan ziyade bir papağan kafesiydi. Kuşun kızıl ve kahverengi tüyleri bakımsız ve plastik muhteşem kanarya modelinin yanında donuk görünüyordu.

Diğeri de pek ötmüyor. Ne bekleyebilirsin ki? dedi Freddy.

Missy, üzerinde sade ve yeşil bir ev elbisesiyle görüntüye girdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve su ısıtıcısının düdüğü ötmeye başladı. Freddy'nin saçlarını karıştırarak, Sen delisin, dedi. Freddy eğilip valizini yanına çekti. Kapağını açtı ve içinden bir şişe brendi çıkardı.

Bunu saklıyordum, dedi

Ne için?

Güzel bir gün için.

O zaman günü daha da güzel yapalım, dedi Missy ve su ısıtıcısını ocaktan alıp Freddy'ye kemik saplı bir tirbuşon verdi. Mutlu görünüyorsun, dedi, kancadan iki kupa alıp yatakla koltuk arasına yerleştirilmiş sehpaya koyarken. Freddy brendiyi açıp kupalara koydu.

Bize, dedi Missy.

Freddy bu kelimenin kulağa çok hoş geldiğini düşündü.

Missy perdeleri çekip dış dünyayı kapattı. Ampulün göz kamaştırıcı parlaklığında ve Missy'nin yarı düzgün asılmış elbiselerinin yanında perdeler eski ve hırpani görünüyordu. Her şey daha iyi günlerin tozuyla kaplıydı, Missy de dahil. Yatağında uyuklayan Freddy'yi inceledi.

Akşam yemeği için ne istediğini sormuştu ona. O da, Sürpriz olsun, demişti. Missy ocağa gitmiş ve altındaki dolaptan gerçek bir yumurta çıkarıp ona göstererek, Bunların altın tozu gibi olduğu zamanları hatırlıyor musun? demişti. Ve ikisi de gülmüştü çünkü söyleyecek çok şey vardı; nereden başlayacaklardı? O savaş günleri, Missy'nin biraz ondan, biraz bundan, bir sürü de diğer şeyden yaparak koşturduğu o geceler. Yoğun bir utanç hissediyordu. Buna sebep olan şey Jeanie'yi yeniden görmesiydi. Bu onu her zaman etkilerdi, elini karnında gezdirdi. Bu duygu asla tam olarak yok olmazdı, değil mi? Çünkü karanlıkta yaşar ve parlak ışıkla ortaya çıkardı. Ve yatağında bir çocuk gibi uyuklayan o adam ışıktı. Missy akşam yemeğini hazırlamayı bıraktı ve oturup kendine büyük bir bardak brendi koydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sığınaktan ilk olarak kimin söz ettiğini hatırlayamıyordu; kendisi miydi yoksa Jeanie mi? Ama ikisi de küçük çocuklar gibi birbirlerini dolduruşa getirmede aynı derecede kötüydü. Ama onlar içeri adım atmadan önce mekânın adı kötüye çıkmıştı zaten ve sonrasında bunu zihinlerinden söküp atamadılar. Bu, onların alışkanlığıydı ve arkadaşlarının hiçbiri bilmiyordu. Bu sırrı, orada kapılan bir hastalık haberiymiş gibi kendilerine saklamışlardı.

Sığınak açıldıktan sonraki ilk haftalar keşmekeş ve düzensizlikle geçmişti; binlerce kişi sirenler çalmaya başlamadan önce metro istasyonun önünde sıraya girerdi. Missy'yle Jeanie el ele ve sessizce yürüyerek giriş kapılarından geçerdi. Diğerleri sohbet eder, bazıları aylak aylak dolanır, aileler normal yaşantılarını sürdürüyor gibi davranırlardı. Ama Missy'yle Jeanie konuşmazlardı çünkü nereye gittiklerini bilirlerdi. İkisi de pür makyaj, yalpalaya yalpalaya merdivenlerden inip bayat meyve ve sebzenin pis kokusunun her tür insan kokusuna karıştığı karanlık bodruma girerlerdi.

Aileler ve yaşlılar, şarkılar ve hikâyelerle insanların kendilerini iyi hissetmelerinin sağlandığı, fener ışıklarıyla çevrelenmiş alanlarda otururlardı. Diğerleri ise kendilerini gizleyebilecekleri, iskambil kâğıtlarının ve paranın aydınlıkta, yüzlerin karanlıkta olduğu ışıksız dehlizlere girmeyi göze alırdı. Missy'yle Jeanie'nin gittikleri yer de burasıydı. Ayaklarını sürüye sürüye merdivenleri inip güvensiz karanlığa doğru ilerlerlerdi. Ender bulunan özgürlüğe doğru. Her zaman dokunulmaya hazır olmanın dürtüsel heyecanına doğru.

O alana ulaştıklarını anlarlardı çünkü yoğun parfüm, tıraş losyonu ve meni kokusunu alırlardı. Missy baştan aşağı gergin olur, bacakları titrerdi. Ortaya çıkmadan önce kendini tüm duygulardan arındırmak zorundaydı çünkü orada olabilecek herhangi bir şeye değil, kendine güvenemiyordu.

Jeanie'nin yakınında olup olmadığını asla anlayamazdı çünkü hiç kimse konuşmazdı. Ama arkadaki, öndeki, iki yandaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nefesler hissedilir, hareketler algılanırdı. Hiç kimse çakmağını yakmaz, fenerini açmazdı. Karanlık hüküm sürerdi. Kimliğini saklama isteği saygıyla karşılanırdı. Bu, herkese ait kirli, küçük bir sırdı ve hiç kimse bunun ortaya çıkmasını istemezdi.

Daha önce orada bulunmuş olan erkekleri ayırt edebilirdi. Her zaman ellerini önce kalçalarına, sonra hızla memelerine götürürlerdi. Süveterler yukarı çekilir, dudaklar dudaklarla buluşurdu. İnsanların ağzında genelde içki tadı olurdu ama Missy bir keresinde bir erkeğin nefesinden soğan kokusunu almış ve bu tuhaf bir biçimde hoşuna gitmişti çünkü bir süredir soğan yememişti. Dudaklarını sabit tutup bu keskin, rahatsız edici tadı içine çekmişti. Sığınakta külot giymemesi gerektiğini öğrenmişti, sadece çorap ve bir kemer… böylesi daha kolaydı. Yukarı kaldırılabilen, düğmeleri açılabilen ya da yana çekilebilen giysiler; iş bitince yerde unutulacak herhangi şey olmamalıydı. Bir eteğin yukarı çekilmesi, bir elin bacaklarının arasına girmesi uzun sürmezdi ve çok kısa süre sonra yabancı parmaklar içinde olurdu. Utanç, heyecan, korku ve tiksinti karışımı bir histi bu; kaldırılıp bir yabancının, ölümle sürekli burun buruna olmaktan beslenen bir arzuyla onu tüketen penisine oturtulduğu anda dizlerinin bağının çözülmesine neden olan değişken bir duyguydu. Dişlerini ceketlere, kalın mantolara, asker ceketlerine geçirip hiç ses çıkarmaz ve iş bittiğinde, adam gittiğinde kendini ıslak mendille temizler ve o adamın kim olduğunu merak ederdi. Merak ettiği şey, bir asker ya da öyle bir şey olup olmadığı değildi, çoğu öyleydi zaten. İzinlerinde doğruca oraya gelirlerdi. Merak ettiği şey adamın yakışıklı mı, sıradan mı yoksa çirkin mi olduğuydu. Ya da gün ışığında yüzüne bile bakmayacağı bir adam olup olmadığıydı. Aslında bir zamanlar onu terk etmiş bir adam olup olmadığıydı. Öyle biri olduğunu düşünmek içten içe hoşuna gidiyordu.

Ve Jeanie'yle artık arkadaş değillerdi. Nasıl olabilirlerdi? Hayatta kalmayı ve yaşananları bilen insanlarla yüz yüze bakmayı beklemiyorlardı ki. Lanet olsun, Jeanie'yi özlemişti. Ama Jeanie

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

artık saygın biriydi. Bir polisle evlenmiş ve bir de çocuğu olmuştu. Bu yüzden birbirlerini görürlerse yollarını değiştiriyorlardı. Ya da bardan çıkıyor veya koşarak tuvalete gidiyorlardı. Böylesi daha iyiydi. Üzerine ne koku sıkarsan sık utanç, utançtı.

Freddy kıpırdandı. Missy sigarasını söndürüp ayağa kalktı. Bitkin hissediyordu. Bir kutu domuz pastırması açıp kalın ve düzgün kareler hâlinde kesmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10

Freddy bir yumurtanın kırılma, bir konserve kutusunun açılma, brendinin bardağa dökülme sesini duydu. Mutfağın seslerini gözleri kapalı dinledi çünkü huzur verici seslerdi bunlar, yuva ve dostluk sesleriydi. Nihayet gözlerini açtığında yerinden kalkıp Missy'nin yalnızlığını bozmamaya özen gösterdi. Düşüncelerinde kaybolmuş bir hâlde içkisini yudumlayarak onu izledi. Domuz pastırmasını kesişini ve ekmek kırıntılarını kaşıkla bir kâseye koyuşunu izledi. Onun valizinin yanına gidip gömleklerini, pantolonunu, jiletini ve sabununu dikkatle çıkarmasını izledi. Bir parça kâğıdı açışını, elini elindeki belli belirsiz görünen izde gezdirişini, neredeyse bir ömür öncesi yaşanan bir mart sabahının izini sürüşünü izledi.

Freddy uykulu bir sesle, İyi misin? diye sordu.

Missy irkildi. Kibrit arıyordum…

En altta.

…sonra bir an dikkatim dağıldı, dedi Missy.

Freddy, Sorun değil, diye cevap verdi.

Biraz meraklı gibi oldum…

…görmemen gereken bir şey yok.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Missy kâğıdı yeniden katlamadan önce bir kez daha baktı.

Sana hep sormak istemiştim, dedi Freddy. Nereye gittin?

Missy, Ne zaman? diye karşılık verdi.

Freddy başıyla onun elini işaret ederek, Beni terk ettiğin zaman, dedi. Henüz bir çocuktum.

Ben de, diye karşılık verdi Missy ve katlanmış kâğıdı valize geri koydu. Tanımadığım bir yere gittim, dedi. Bir daha asla gitmeyeceğim bir yere.

Ya sonra?

Sonra tekrar buraya geldim. Güneyde yaşadım ve Fleet Caddesi'nde, şu an çalıştığım yerden pek uzak olmayan bir basın ajansında iş buldum. İyi bir işti. Orada Jeanie adında bir dost edindim, yeniden doğuya, onun yanına taşındım. Hepsi bu, gerçekten. Buraya geri döndüğümde sen çoktan gitmiştin.

Kibritler en altta, Missy, dedi Freddy.

Ha, tamam, sağ ol. Valizi karıştırdı ve kibritleri kehribar rengi astarın kıvrımında buldu. Üzerinde Dr. James Arnold yazan, kirlenmiş ve buruşmuş zarfı da buldu.

Üzerinde yazanı okudu. Keşiş Tepesi, Chapel Caddesi, Truro, Cornwall. Keşiş Tepesi adında bir yerde yaşadığını düşünsene. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Bu neden sende?

Yerine ulaştıracağıma söz verdim. Seni ilk gördüğümde bu yüzden istasyondaydım. Bilet almak için.

Cornwall'a gitmek için mi?

Evet. Freddy yastıkları düzeltip doğruldu.

Kimden bu mektup?

Adamın oğlundan.

Öldü mü?

Evet.

Arkadaşın mıydı?

Hayır. Öylesine karşılaşmıştım.

Ve bu mektubu sana verdi, öyle mi?

Öyle de denebilir. Ölüm döşeğindeydi ve sohbet ediyorduk, hep-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

si bu. Bence ölmek üzere olduğunu biliyordu. Mektubun babasına ulaşacağından emin olmak istedi. Bu yüzden de benden rica etti.

Postalamanı mı?

Hayır, *elden götürmemi*.

İçinde ne yazıyor?

Bilmem.

Şeytana uymak istemedin mi hiç?

Özel bir mektup.

Bir an önce yapmalısın, biliyorsun, değil mi? dedi Missy.

Freddy, Biliyorum, dedi. Yarın gidecektim.

Doğrusu da bu olurdu.

Ya da ertesi gün. Pazartesi sanırım. Pazartesi giderim, dedi Freddy ve bacaklarını yataktan sarkıtıp parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Bu ne? diye sordu Missy.

Freddy duraksadı.

Missy'nin gösterdiği bir resimdi. Birçok parçadan oluşan bir resim. Dudaklar, gözler, burun, sakal ve saçtan oluşan bir kolaj; hepsi çeşitli dergilerden kesilmiş ve parçalar bir erkeğin yüzünü oluşturacak biçimde yapıştırılmıştı.

Dikkat et bir şey olmasın.

Kim bu?

Hiç kimse. Ama anlamı büyük.

Biraz sana benziyor.

Şimdi sen delilik ediyorsun.

Missy resmi inceledi. Tam anlamıyla kovboy filmlerindeki Aranıyor posterine benziyor. Eller yukarı, bayım!

Freddy ellerini kaldırdı ama Missy'nin kahkahası yüzünden kendini rahatsız hissetti. Aptal bir resim sadece, dedi gülümseyerek. Uzun zaman önce bir çocuk yapıp bana vermişti. Bir uğur gibi, her yere taşıyorum. Hep taşıdım. Onu yerine koy, Missy, lütfen.

Batıl inançların olduğunu bilmiyordum.

Yani… Var denebilir.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Kimdi bu çocuk? diye sordu Missy.

Bir önemi yok. Uzun süre önce öldü.

Missy, Üzüldüm, diyerek resmi ona verdi.

Freddy resmi katlayıp dikkatle valizine geri koydu. Arkasını döndüğünde Missy'nin dudakları dudaklarındaydı.

Özür dilerim, Freddy.

Freddy onu öpmek için eğildi ama öpüşmeye başladıkları anda Missy o ani istek çoktan unutulmuşçasına geri çekildi.

Yemeklerini mum ışığında yediler. İzbe oda titreşen yumuşak ışık sayesinde farklı bir yere dönüştü, yarı karanlık onları da farklı insanlara dönüştürdü. Loş ışıkla çevrelenmiş masada oturup ekmek kırıntısı, haşlanmış patates ve konserve bezelyeyle servis edilmiş domuz pastırması yediler. Hiçbir özelliği olmayan bir yemekti bu ama Freddy, Tam bir ziyafet, dedi ve tabağında tek bir bezelye tanesi dahi kalmadı. Bir tabak daha yiyebilirim, diyerek Missy'nin elini öptü. Bu hareket öylesi tatlı ve çocukçaydı ki Missy elini çekmedi.

Freddy masayı toplayıp bulaşıkları yıkadı. Missy radyonun sesini kıstı. Benimle dans et, dedi. Freddy, İyi dans edemem, diye karşılık verdi. Sağa sola sallanacağız. Herkes sallanmayı bilir, sen bile. Freddy'nin elini köpüklü sudan çıkarıp kaldırdı. Missy'nin göğsünde köpük izleri kaldı. Ve sallandılar. Sağa sola. Ve Missy şarkıyı mırıldandı, Billie Holiday söyledi.

Seni hiç unutmadım, Freddy.

Seni hiç unutmadım, Missy.

Bu tanıdık huzur karşısında gözlerini kapatıp birbirlerinin kokusunu içlerine çekerek sallanmaya devam ettiler. Aniden çalan kapı donakalmalarına neden oldu.

Yine içeride biri mi var, Bayan Hall?

Kimse yok, Bayan Cudgeon. Yalnızım ve birkaç anıyla dans ediyorum. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bayan Cudgeon gerçekten nasıl olduğunu biliyordu çünkü bazı geceler onun anılarının da sesi yükseliyordu. Böyle gecelerde sırf sesi bastırmak ve az da olsa susturmak için içerdi – içmesinin sebebi böyle gecelerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11

Patlama gece yarısından hemen önce gerçekleşti. Freddy korkuyla uyandı ve dirseğini sert bir şekilde muşamba zemine çarptı, kalbi deli gibi atarken küfretti. Kısa bir an nerede olduğunu algılayamadı. Herhangi bir şehrin herhangi bir odasının herhangi bir zemininin herhangi bir yerinde olabilirdi. Bir sürü yerde uyumuştu. Doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Dışarıda fişek sesleri yankılanıyordu. Sigarasına uzandı, pantolonunun ceplerinde çakmak aradı ve bir avuç bozukluk buldu. Ayağa kalkıp sobanın yanına gitti. Kibritler pencere denizliğindeydi. Tülün arkasından Christ Kilisesi'nin kulesine peş peşe düşen mavi ve yeşil ışıkları izledi. Sigara iyi geldi. Ellerinin yeniden titremeye başladığını fark etti. Bir gazete alıp tarihe göz attı. Ayın biriydi. Yeni bir ay. Anma Günü'nden on gün önce. Yeni bir fişek göğü yırtarak ilerleyince irkildi.

Endişelenme, Buddy, dedi kuşa. Birkaç dakikaya biter. Kurulama bezini kafesin üstüne örttü.

Yatağın yanında durup Missy'nin inip kalkan göğsünü izledi, uykusunda çıkardığı mırıltıları dinledi. Missy iki kolunu da başının altına koymuş sırtüstü yatıyordu. Yüzünü inceledi. Alnında

BELONGSTO Kaktus TEAM

boydan boya derin çizgiler vardı ve Freddy bu çizgilerin her birini Ne Yaşanmış Olabilir ülkesine kadar izleyebilirdi. Ve Missy'nin de bunun farkında olduğunu biliyordu. Kadının öz farkındalığı sinir bozucuydu. Saçına dokunma şekli, kaşlarını çattığında elini alnına götürüşü. Her şeyi doğuştan biliyormuş gibi bir yüzü vardı. Sanki baştan beri nasıl bir hayatı olacağını, sadece birkaç sürprizle karşılaşacağını biliyordu. Hâlâ güzeldi ve hep güzel kalacaktı ama o güne kadar bir sürü şey yaşanmıştı ve gençliğin o parlak düşleri tanıdık, basık bir gökyüzü altında sönükleşip gitmişti. Freddy, onun kendi hikâyesinin sonunu bilip bilmediğini merak etti. Ortada bir prens olmadığını, sadece kalbi yerinde bir delik olan yaralı bir asker olduğunu. Ama eğer izin verirsen ben sana bakarım, diye fısıldadı asker.

Missy döndü ve gerindi.

İyi misin? diye sordu.

Evet, uyuyamadım sadece. Biraz dışarı çıksam mı diye düşünüyorum, dedi Freddy, pantolonunu giyip fermuarı çekerken.

Nereye? diye sordu Missy.

Dışarı, dedi Freddy ve sigarasını kül tablasına söndürdü. Birileri havai fişek atıyor. Muhtemelen çocuklar. Biraz hava almak istiyorum sadece.

Ben de seninle geleceğim, dedi Missy.

Freddy elektrikli ısıtıcının yanında çömelip ayakkabılarını aradı. Missy'nin pijamasının bir yığın hâlinde yerde durduğunu fark etti ve kadının onu çevreleyen metalin parlaklığındaki çıplaklığı gözüne takıldı. Yatağın ayakucuna astığı lacivert pantolonla gri el örgüsü süveteri giyişini izledi.

Missy öksürdü. Freddy ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini ilikledi.

Missy, Artık bakmayı kesebilirsin, dedi gülümseyerek ve dudaklarına kırmızı ruj sürmeye başladı. Kızarıyorsun, Freddy Drake. Gerçekten kızarıyorsun. Hadi, gidelim. Şu şişenin geri kalanını al ve sakın ses çıkarma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Missy paltosunu ve feneri alıp kapıya yöneldi. Freddy brendiden bir yudum aldıktan sonra onun peşinden karanlığa çıktı. Bitap hissediyordu. Hem zihnen hem de ruhen.

Kasım göğünde yağmur çisentileri âdeta oyun oynuyordu. Kaçak iki çocuk gibi korkmuş hâlde birbirlerine sokulup damda oturdular ve brendi şişesini elden ele geçirip içtiler. Şişe Freddy'nin kelimelerini kadının dudaklarına, sıcaklığını onun serinliğine taşıyordu âdeta. İleride düzensizce dizilmiş, doğuya özgü çatılar ve bacalar uzanıyor, yer yer oluşan boşluklarda yoğunlaşan rüzgâr huzursuz bir hayalet ailesi misali dönüp duruyordu. Havaya bir fişek atıldı ve patladı. Beyaz yıldızlar düştü.

Burada uyumaya çalışıyoruz! Tuğla duvarda yalnız bir ses yankılandı. Freddy paltosunun düğmelerini ilikledi, küt küt atan kalbini saklamak için yapılmış bir şeydi bu. Missy ona yaslandı, çok güzel kokuyordu.

Savaş sırasında buraya gelirdim. Bunu sadece sana söyleyebilirim, Freddy ama çok güzeldi. Çılgınca değil mi? İleride, liman boyunca bir sürü yangın olurdu; görüntüsü sanki kıpkırmızı bir tan vakti gibiydi ve kokuyu alabiliyordun. Rüzgâr doğru yönden estiğinde yanan şeker kokusunu alabiliyordun, hatta bir keresinde peynir kokusu bile aldım. Başının üzerinde uçaklar çapraz ışıklarla geçiyor, silahlar patlıyor. Tam anlamıyla hem film izliyormuşsun hem de Noel'deymişsin gibi hissediyorsun, Freddy. Bir keresinde burada arkadaşım Jeanie'yle oturdum; bu bir inanç sınavıydı… Yani Jeanie böyle söylüyordu. Sahte içkiler yüzünden kör kütük sarhoştuk, kendimizi kaybetmiştik ama hayattaydık. Kanlı canlıydık. Ve kendimi şanslı hissettim. Sanki elimi uzatsam hayal ettiğim her şeye ulaşacaktım. Bir sebepten korunuyordum sanki. Tehlike geçti sireni çalmaya başladı. Hiç böylesi bir heyecan duymamıştım. Bana hiçbir şey dokunamazdı. Hiçbir şey. Jeanie benim dokuz canlı bir kedi olduğumu söylerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Freddy, Kaç canın kaldı? diye sordu.

Bilmiyorum, dedi Missy. Birkaç tane kaldığını düşünmek güzel. Gülümsedi. Freddy ona baktı, tekrar on iki yaşındaki çocuk olmuştu – taşaklarından kalbine uzanan kablolar yüzünden aklı karışık ve arzu dolu.

Biliyor musun, o gece oradaydım, dedi Missy alçak sesle.

Hangi gece? Neden söz ediyorsun?

Café de Paris'de. Olayın olduğu gece.

Aman Tanrım, Missy.

Dans ediyordum. Benim için fazlasıyla tuhaf bir durum ama orkestradan uzaktaydım ve orkestra *Oh, Johnny! Oh, Johnny! How you can love! Oh, Johnny! Oh, Johnny! Heavens above!* çalıyordu. Sonra birden sustu. Her şey yavaşladı. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sadece gülen yüzler, bulanık hareketler ve çok tatlı bir sessizlik. Ve ardından mavi bir parıltı. Hatırladığım bu. Güzel bir mavi. Kendime geldiğimde yerde yatıyordum ve üzerimde bir ceset vardı. Nota kâğıtlarının kar taneleri gibi uçuştuklarını, cam kırıklarının yıldızlar gibi titreştiklerini gördüm. Sonra çığlıklar başladı. Her yerde parçalanmış bedenler, kol ve bacaklar vardı. Bir kadın sersemlemiş bir hâlde dolanıyor ve hâlâ, "Oh, Johnny! Oh, Johnny!" diye şarkı söylüyordu. Benim sadece başımda bir kesik vardı. Yardım etmek için elimden geleni yaptım. Elbisem zaten yırtılmıştı, biraz daha yırtıp turnike yapmak için kullandım. İnsanların yaralarını şampanyayla temizledim. Sık sık o an neler düşündükleri gelir aklıma. Orada yatmış ölümü bekliyorsun ve patlayan şampanya sesleri duyuyorsun. Gerçekten hiç adil değil, değil mi? Böylesi hiç değil. Hiç ağlamadım, Freddy. Hâlâ ağlamadım. Jeanie taş kalpli olduğumu sandı ama benim bakış açıma göre herkes için ağlayamazsın ve ben savaştan önce yeterince ağlamıştım. Kulak zarım patladı, hepsi bu. O yüzden biraz sağırım. Yaşlandığımda büyük bir sürpriz olmayacak yani, değil mi?

Freddy, Gel buraya, dedi ve kollarını ona dolamaya kalkıştı.

Hayır. Buna gerek yok. Ben iyiyim, diyerek ondan uzaklaştı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Missy. Buna alışman gerek. Herkesin bir hikâyesi var, bu da benimkilerden biri.

Bir fişek buz gibi havada tiz bir sesle yükseldi.

Hey, bak! Umarım mavidir. Hâlâ en sevdiklerim mavi olanlar. Fişek patladı ve havaya yayıldı. Kırmızı ve yeşil bir çağlayan.

Mavi olmasını istiyordum.

Bir sonraki olur belki, dedi Freddy. Ama bir sonraki olmadı. Aşağıdaki kalabalık dağıldı ve Londra gökyüzünü sessizlik kapladı.

Savaş hepimizi yıprattı, değil mi? dedi Missy. Artık hepimiz biraz farklıyız, değil mi?

Freddy ne kadar farklı olduğunu söylemek istiyordu; kadının bu farklılığı kabullenmesini, adamın o kadar da kötü olmadığını düşündüğünü ve bunun sadece savaşın tüm insanlara yaptığı bir şey olduğunu söylemesini istiyordu. Ama bunu söylemek yerine bir sigara yaktı ve kadına uzattı. Missy, ilk gözyaşları adamın eline düşerken sigaradan bir nefes çekti.

Bana bakma, dedi Missy ve başını çevirdi. Lütfen bana bakma.

Freddy onun isteğini yerine getirip Truman'ın baca kümelerine, Christ Kilisesi'nin beyaz kulesine, çatılara, vücutlar ve sıcaklıkla dolu, perdeleri çekili yatak odaları pencerelerine, yıldızlara ve şehrin görüntüsüne gitgide daha çok giren, gözden kaçması mümkün olmayan boşluklara baktı. Bir zamanlar orada ne olduğunu ya da başka ne olması gerektiğini hatırlayamıyordu bile. Biraz benim hayatıma benziyor, diye düşündü.

Havai fişeklerin vızıltısı kulaklarında hâlâ çınlarken kimseye görünmeden Missy'nin odasının tuhaf sessizliğine indiler. Missy eğilip ısıtıcıyı açtı. Elektrik sobasının turuncu ışıltısında karşı karşıya oturdular. Sıcaklık buz kesmiş yüzlerini kızarttı. Yalnızdılar. Bedenleri yalnızdı. Freddy, Missy'yi yatağa götürüp öpmeye başladı. Missy diğer taraftaki lambanın düğmesine uzandı. Freddy karanlıkta pantolonunu çıkardı. Missy âdeta körmüşçesine onu okşamaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12

Şafak vaktinin berrak göğünde pazar ayini çanlarının sesi yankılandı. Missy aniden uyandı. Başı zonkluyor, nefesi leş gibi kokuyordu ve yanında ona sımsıkı sarılmış bir erkek bedeni vardı. Adamın kolunu göğsünden, bacağını bacağından çekti. Dünkü gibi bir gecenin sabahı kendi yatağında biraz rahat olmak istiyordu, çok şey mi istiyordu? Tavana bakıp köşede birikmiş gri renkli ince örümcek ağlarına doğru hafifçe üfledi.

Kalkıp sessizce banyoya gitti. Musluğu açtı, avucuna su alıp bol bol yüzüne çarptı. Aynaya doğru eğildi, berbat göründüğünü düşündü. Sabah ışığı ne kadar da acımasızdı. Saçlarını özensizce toplayıp başına bir eşarp bağladı. Sigara paketine uzanıp bir sigara alarak ağzına götürdü. Kibriti çaktı ve sigarasından iki nefes çekti – biri hüzün biri mutluluk için. Kendini daha iyi hissetmeye başladı. Başındaki zonklama hafifliyordu. Perdeleri açtı ve gözlerini kısarak berrak, parlak ışığa baktı.

Musluğu açıp lavaboyu doldurdu ve ayağını kaldırıp dar porselen kenara koyarak bacaklarının arasını, kalçalarının alt kısmını sabunladı. Ardından bir elbeziyle durulayıp ev elbisesiyle kuruladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buddy'nin kafesindeki kurulama bezini kaldırarak, Günaydın tatlım, diye fısıldadı. Kafesin içine bayatlamış bir ballı çörek parçası sokuşturdu. Kuş gözlerini ona dikti. Ne oluyor? dedi Missy. Kaçırdığım bir şey mi var?

Sigarasını izmarit yığınının arasında bastırarak söndürdü ve dışarıdaki doğu gökyüzüne baktı. Pencereyi çıplaklığıyla doldurdu, bilinçsiz bir hareketti bu. Alçak sesle, Ben buyum, özlem duyduğum şey değil, diyen bir hareket. Aşağıda akıp giden hayatı seyretti. İnsanlar ellerinden geleni yapıyor, hayatı daha iyi hâle getirmek için delice çabalıyorlardı. Birçok insanın yaptığı gibi o da bütün bunlar neden yaşandı diye düşünmeye başlamıştı. İki yıl öncesinin zaferi cüzdanlara ve evlere kadar ulaşmamıştı. İnsanlar yoksuldu ve şehir dağılıyordu. Camı açtı, içerisi serin havayla doldu. Kuş kafesi sallandı. Missy'nin tüyleri ürperdi. Bacaklarının üst kısmını denizliğin altına sıkıştırıp kollarını kocaman açarak dışarı doğru eğilebileceği kadar eğildi. Birkaç delikanlı kahkahalar ve bağrışlar eşliğinde onu işaret ettiler ama o duymadı. Rüzgârın saçlarını uçuşturduğunu hissetti, koltuk altlarının kokusunu aldı. Gözlerini kapattı ve her şeyin üzerinde, her şeyden uzağa doğru süzülüyormuş gibi hissetti.

Kendini içeri çekti ve morarmış damarlarında yeniden sıcaklık dolanmaya başlayana kadar kollarını ve bacaklarını hızla ovuşturdu. Kafesin kapısının çengelini çıkarıp kapıyı ardına kadar açtı. Git hadi, Buddy, diye fısıldadı. Hadi git artık. Git ve mutlu ol.

Kuş tereddütlü ve tedbirliydi. Yerinden kıpırdamadı.

Git hadi. Missy ketenkuşunun tüylerine hafifçe üfledi. Uç.

Neredeyse kaçırıyordu. Bulutsuz, masmavi gökyüzünde kıpkırmızı tüylerin ani parıltısı titreşti ve sonra kuş gözden kayboldu. Missy kafesi kapattı, örtüyü yeniden üzerine örttü. Sıcak yatağa geri dönüp yavaşça yorganı kaldırdı. Freddy'nin ereksiyon hâlinde olduğunu fark edince ondan uzaklaştı ama adam ona yaklaştı. Missy kalçalarındaki sertliğini hissetti ama bacaklarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sımsıkı kapalı tuttu. Freddy onun adını fısıldadı, Missy uyuyormuş numarası yaptı. Dün gece bir hata değildi ama bunun bir daha yaşanmasına izin vermeyecekti. Gerçeği söylemek gerekirse tuhaf gelmişti ve o an tek istediği yalnız kalmaktı. Freddy boğuk bir inlemeyle çabucak boşaldı; Missy ise hiç kımıldamadı. Gözlerini kahve makinesine dikip çalıştırmamış olduğuna inanamadan öylece durdu, şu an bir kahveden daha çok ihtiyaç duyduğu bir şey yoktu. Devam etmesine yardımcı olabilecek birazcık kahve. Freddy sevişmeyi düşünürken Missy'nin aklındaki şey buydu.

Freddy yatakta doğrulup bir sigara yaktı. Missy'nin saçını açmasını ve fırçalamasını seyretti. Kadının parmakları marifetliydi ve ne yaptığını biliyordu. Saçlarının uçlarını bukle bukle yaparken aynaya ihtiyacı bile yoktu. Freddy bu konuda çok beceriksizdi, yine de onun saçlarını düzeltmeyi denemek isterdim, diye düşündü. Başka hiçbir erkeğin yapmadığı bir şey yap onun için, diye düşündü. Kül tablasını aldı ve sigarasının külünü silkti. Missy'nin çoktan giyinmiş olduğuna inanamadı. Kadın sabahı o yokmuş gibi geçirmişti sanki ve Freddy bu süreyi ve zamanı kıskandı. Lacivert bir pantolon ve desenli bir kazak. Ona çok yakışmış ve dudaklarının kırmızılığını ortaya çıkarmıştı ama bu, onun için oldukça sade bir görüntü, diye düşündü Freddy, belki pazar günleri böyle giyiniyor. Of, öğrenecek çok şey vardı. Missy aynaya baktığında onunla göz göze geldi. Freddy gülümsedi, Missy de kısacık bir süre sonra ona karşılık verdi. Neden hemen gülümsememişti? Neden uyandığında yanında değildi? Freddy'nin öğrenmek istediği tek şey dün gece iyi olup olmadığıydı. Yani diğerleri kadar iyi.

Bugün ne yapmak istersin? diye sordu Missy.

Sen ne istersen, dedi Freddy.

Missy, aslında istediği şey yalnız kalmak olduğundan bir süre ne istediğini düşünerek sessiz kaldı. Alt kattaki Bayan Cudgeon'a gitmek, banyo yapmak ve sonra yukarı çıkıp yatağında uzanarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dergi okumak istiyordu. Ama bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, o yüzden, Yürüyüşe çıkabiliriz, dedi.

Normalde bunu mu yaparsın?

Benim bir normalim yok, Freddy. Şu an yürüyüş yapmak herhangi bir şey yapmaktan farksız.

Freddy ne kaçırıyordu? Uzun süredir böyle bir durumda kalmamıştı. Burada kalabiliriz dedi ve yatağa hafifçe vurdu.

Hayır, diye karşılık verdi Missy. Dışarı çıkacağız. Hadi, günü kaçırıyoruz. Kelimeleri saç spreyinin sisine karıştı.

Dün geceki ruh hâlinin gün doğumuyla buharlaşıp gittiği açıkça belli oluyordu. Freddy bozulmuş bir sessizlik içinde yataktan çıktı ve pantolonunu giymek için arkasını döndü. Giydikten sonra yatağı düzeltmeye girişti ama Missy çarşafları değiştirmek istediğini söyleyerek onu durdurdu. Böylece Freddy o gece onunla yatmayacağını anladı. Valizini topladı, kapağını kapattı. Boş brendi şişelerini toplayıp çöpe atan Missy'yi izledi. Sanki hafif çakırkeyif olmak onun standartlarını düşürmüş gibi başını iki yana salladığını gördü. Kravatını öylesine bağladı ve yağmurluğunu giydi. Valizini alıp, Bunu yanıma alacağım, dedi. Yarın erkenden yola çıkmak için yürüyüş sonrası doğrudan Paddington'a gideceğim. İçten içe Missy'nin, Onu burada bırak, Freddy. Özür dilerim, neyim olduğunu bilmiyorum. Bu gece de burada kalabilirsin elbette, demesini umdu. Missy hiçbir şey söylemedi, hatta kusursuz bir görüntü ve mis gibi bir kokuyla onu kapıda bekledi. Dışarı çıkmayalım, diye fısıldadı Freddy. Missy onu yanağından öpüp şapkasını başına koydu. Dışarı, dedi. Freddy kendini okul çocuğu gibi hissetti.

Freddy oyalanmak istiyordu ama Missy rekabet içindeki bağrışların, kuş ve hayvan almak için toplanan kalabalığın arasından geçerek Club Row boyunca hızla yürümeye başladı. Dükkânların önüne vitrin yüksekliğince üst üste konmuş kafesler. Ketenkuşları, kanaryalar, papağanlar, sakalar, köpekler, kedi yavruları – tüm canlılar satılıktı âdeta. Freddy, Şuna baksana! diye bağıracaktı ki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Missy'nin yanında olmadığını fark etti. Peşinden koşması ve ne gördüğünü söylemesi gerekti.

İnsanlar üstüne üstüne gelmeye başlayınca Missy, Freddy'nin koluna girdi. Başı dönüyor ve kendini kapana kısılmış hissediyordu. Freddy'yi bu kalabalıktan uzaklaştırmak, temiz su ve nefes alacak bir yer bulmak istiyordu. Topukları su toplamaya başlamıştı ve kabarcıklar nihayet patlayıp kanayınca biraz rahatladı.

Shoreditch Caddesi'nden altı numaralı otobüse bindiler ve merdivenleri çıkıp üst katta yolculuk ettiler. Freddy Trafalgar Meydanı'na gittiklerini düşündü ama biletçi, St. Paul's, diye bağırdı. Gelecek durak St. Paul's Katedrali! Missy, Hadi, dedi ve otobüsten inip katedral çanlarının sağır edici gümbürtüsüne daldılar. Hava pusluydu ve şehir merkezinin eteklerinde hafif soğuk bir hava hâkimdi. Freddy, bir otomobilden yansıyıp gözüne giren kırılgan bir güneş ışığı karşısında kaşlarını çattı.

Buradan, dedi Missy ve tuzla çamurun olduğu tarafa yönlendi. Sokaklardan, bombalanmış yerlerden hızla geçip tanıdık iskelelerin ve depoların olduğu nehre doğru yürüdüler. Sessiz ve çekingendiler, bir görünüp bir kaybolan karanlık gölgeleri, dokunmak için çaresizce çabalayan ince parmakları gibi arkalarında uzuyordu.

Nehrin yaşlı köpeği geldiklerini gördü ve nemli gözlerini kapatıp zamanı geri döndürmeye çalıştı ama akıntı, Hayır, dedi. Yaşlı Thames bir şeyler biliyor olmalıydı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece akmaya devam etti, ah, sakince akmaya devam etti.

Freddy merdivenlerden suların çekildiği, çamur kaplı kıyıya indi. Kendini tedirgin hissetti. Güneyden gelen bulutlar öğleden sonrası güneşini kapatmaya başlamıştı. Missy paltosunun yakasını tutarak kaygan merdivenlerden dikkatle inip ıslak nehir yatağına bastı. Alçak topukları ânında çamurda kayboldu. Çanlar sustu ve havayı sessizlik kapladı. Etraf ürkütücü derecede tenhaydı. Ara sıra duyulan tek ses Blackfriars rayları üzerinden geçen bir trenin uğultusuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ambar duvarının serin gölgesinde durdular. Yüzen evlerin bağlandığı yuvarlak çıkıntılar kıyıda çürük dişler gibi yükseliyordu ve yakındaki bir yüzer ev çamura saplanmış duruyordu. Gökyüzüne koyu renk pislik tüküren bacaları seyrettiler. Freddy valizini yere koyup iki sigara yaktı. Birincisinden derin bir nefes çekip ikincisini Missy'ye uzattı. Missy ona bakmadan sigarayı aldı. Freddy nehirdeki tuz kokusunu alıp alamadığını sordu ona ve Missy alabildiğini söyledi. Ardından, Hadi gözlerimizi kapatıp deniz kenarında olduğumuzu hayal edelim, dedi. Güneş bulutun arkasından çıktı, ikisi de gözlerini kapatıp yüzlerine yayılan sıcaklığı hissettiler ve deniz kenarında olduklarını hayal ettiler.

Freddy kravatını gevşetti. Benimle gel, Missy, dedi. Yarın benimle gel.

Çalışıyorum.

Nerede?

Missy cevap vermedi. Freddy gülmeye başladı.

Picasso için mi? Ona pek çalışmak…

Siktir, Freddy! Missy duvardan uzaklaşıp pislik ve çöpün yanardöner bir hat hâlinde toplandığı su kenarına indi. Hafif ve minik dalgalar kıyıya yakın demirlemiş ufak bir yelkenliyi yalıyordu.

Yıllar önce, dedi Missy, yaşlı ninem bir denizkızı hakkında bir hikâye anlatmıştı bana. Annesinin burada bir denizkızı gördüğünü söylemişti. Aslında o zamanlar ona denizkızı demişler. Belki de değildi, gerçek bir denizkızı olmayabilirdi. Kim bilir? Ninem gerçek olduğunu söylemişti.

Missy…

Sus ve beni dinle, Freddy. Konuşuyorum.

Denizkızı diye bir şey yoktur.

Noel Baba'nın da olmadığını mı söyleyeceksin?

Noel Baba da yoktur, dedi Freddy ve ona doğru uzandı ama Missy geri çekildi.

Ninem, annemin henüz bir çocukken babasıyla nehre açıldı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğında onu gördüğünü söyledi. Bütün mavnacılar onu tanırmış. Güzeller güzeli bir kızmış. Bu bombok nehirde gerçek bir güzellikmiş ve koku onu hiç rahatsız etmiyor görünüyormuş çünkü o, hepsinden farklıymış ve bu durum insanlara umut veriyormuş. Hatta bazen insanlar sırf onu görmek için nehir kenarına iner ve dilek tutarlarmış. Çünkü onu görenin hayatı değişirmiş. İnsanların söylediği bu. Hayal edebiliyor musun? Bu yüzden ellerinde ne varsa suya atıyorlarmış; bu genellikle para değilmiş çünkü yoksullarmış. Ama denizkızı iyi değilmiş, demişti ninem. Parmağını şakağına hafifçe vurarak, Burası iyi değilmiş, dedi. Ninem onun üzgün olduğunu söylerdi, annem bunu gözlerinde görebiliyormuş ve denizkızı hüzünlü şarkılar söylermiş. Sence neden üzgündü, Freddy?

Freddy onu kendisine doğru çekti ve kolunun koluna, vücudunun vücuduna temasını hissetti.

Çok fazla şey görmüş, dedi Missy. Mutlu olamayacak kadar fazla şey. Ninem böyle söylemişti.

Ama onun ninesinin ne söylediği Freddy'nin umurunda değildi, tek umursadığı kendisinin söylediğiydi. Uzaklara gidebiliriz, diye fısıldadı. Nereye istersen.

Dinlemiyorsun.

Bu aptal bir hikâye, Missy. Ben bizimle ilgili bir şey söylemeye çalışıyorum.

Ben de.

Anlamıyor musun?

Neyi? dedi Missy.

Bizi. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Sen de bunu hissettin. Hissettiğini biliyorum.

Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? dedi Missy ve yerden bir taş alıp suya attı. En baştan beri ona ne olduğunu merak ediyorum, dedi. Muhtemelen öldü. Su çok kirli, dedi.

Peki ya yakışıklı bir denizciyle çekip gittiyse? Ya da bir askerle, olmaz mı? Benim gibi biriyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kimse çekip gitmez. Bunu yapmaz.

Belki de o yaptı.

Buradan gitmedi.

İzin ver seni uzaklara götüreyim, dedi Freddy ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Seni seviyorum, dedi.

Yapma. Bu biz değiliz.

Dün gece böyle söylemiyordun.

Dün gece dün gecede kaldı.

Hiç güzel bir şey yaşanmadı mı?

Büyü artık, Freddy.

Freddy, Siktir! diye fısıldadı ve yeniden kıyıya inip bağlı duran mavnanın yanında diz çöktü. Seni mutlu edebilirim, dedi.

Missy kahkahasını zor bastırdı. Bu lafları öyle çok duymuştu ki. Hiçbir anlamı yoktu, ne şimdi ne de o zamanlar. Kapana kısılmıştı, içinde bulunduğu durum buydu. Geçmişi tarafından kapana kıstırılmıştı ve bu adam onun geçmişiydi. Her şey boğucuydu. Blackfriars köprülerinin ilerisine bakıp Hammersmith'e kadar bütün nehir kenarını koştuğunu hayal etti. Farklı, gerçekten farklı bir şey yaptığını hayal etti. Örneğin Thames'in doğduğu yer olan Cotwolds'a kadar koşmak gibi. Orada su temiz ve berraktır, tuzdan arınmıştır. Başlangıcına. Koş, diyerek kendini kışkırttı. Koş ve arkana bakma.

Missy! Freddy'nin seslenişi. Bom! Balonunu patlatan bir iğne.

Missy ona doğru döndü ve elini gözlerine siper etti.

Bugünün güzel bir gün olması gerekiyordu, dedi Freddy.

Hadi o zaman güzelleştirelim, dedi Missy. Arkanı dön.

Ne yapıyorsun?

Oyun oynamak istiyorum.

Freddy sırıttı. Nasıl bir oyun?

Saklambaca benzer.

Önce beni öp.

Arkanı dön.

Öp beni.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Missy onu öptü. Kolundan tutup yosun kaplı rıhtım duvarına geri götürdü.

Sakın arkanı dönme, dedi.

Ne yapmam gerekiyor? Sayayım mı?

Hayır, şarkı söyle.

Freddy tahta bir takozu çekiştirerek, Bunu yapmayacağım, dedi.

Evet, yapacaksın. Yıllar önce teyzenlerin evinde söylediğin ilahiyi söyle. Hadi, unutmadığını biliyorum.

Ben şarkı söylemem, savaştan beri söylemiyorum.

Savaşın sona erdiğini kimse söylemedi mi sana? Hadi, onu söylemenden çok hoşlanırdım. Beni mutlu ederdi.

Çakıl taşlarının üzerindeki ayakkabılarından çıkan ses yüksekti.

Üstelik bugün pazar, dedi. İlahi söylemek için bundan daha iyi bir gün olamaz.

Of, Missy. Neden normal olamıyoruz? Normal bir gün geçirelim, Tanrı aşkına.

Çünkü normal değiliz, Freddy. Hadi ama, dedi gülerek ve ilahiyi söylemeye başladı.

Hatalarımızı bağışla.

Freddy onun uzaklaştığını duydu.

Nereye gidiyorsun?

Hiçbir yere. Hâlâ buradayım. Arkanı dönme. Hadi, ilahiyi söyle, Freddy.

Freddy kem küm etti. Sonra söylemeye başladı.

Sevk et bizi doğru yola. Hizmetindeyiz tertemiz bir yaşantıyla.

Söylemeye devam et.

Daha derin bir övgü ve saygıyla.

Bu ilahi beni geçmişe götürüyor, Freddy. Seni ilk gördüğüm güne götürüyor. O günden beri bana karşı hep çok iyiydin. Onların da bana iyi davranmalarını sağladın. Her zaman öyle davranmadılar ama sen öyle olmasını sağladın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Freddy, Ne yapıyorsun? diye bağırdı.

Sürpriz. Sen söylemeye devam et.

Boncuk boncuk ter yüzünden alnı parıldamaya başladı. Ellerini pantolonuna sildi ve gözlerinin kararmaya başladığını hissetti, kendini iyi hissetmiyordu. Ellerinin yeniden titremeye başladığını fark etti. Bu ilahiden nefret ediyordu ama Missy için her şeyi yapardı.

Söylemeye devam et! diye bağırdı Missy.

Freddy de söylemeye devam etti.

Çek al ruhlarımızdan yükü ve gerginliği.

Bir süre sonra tren sesinin olması gerektiği yerde, nehrin kıyıyı yalama sesinin olması gereken yerde, çakıl taşları üzerinde ayak seslerinin olması gereken yerde artık sadece sessizlik olduğunu fark etti. Yoğun ve kopkoyu bir sessizlik.

Huzurunun güzelliği.

Hayır, kulaklarına çarpan sessizliğin sesi değildi, farklı bir şeydi, başka bir şey. Midesini bulandıran, altüst eden bir şey. Neydi bu? Ha? Neydi bu? Kalbinin sıkıştığını hissetti. Aman Tanrım, hayır! Dönerken tökezledi. Bu, sessizliğin sesi değildi, *yokluğun* sesiydi.

Olamaz, Missy! Hayır!

Nehrin kenarına vardığı anda Missy'nin başı suyun altına girdi. Ve geriye hiçbir şey kalmadı. Ses yeniden başladı ve bu kez çok yüksekti çünkü kendi sesiydi; çığlık çığlığa bağırıyordu ama etrafta kimse yoktu.

Gökyüzünde bir ketenkuşu, göğsü şarkılarla dolu, özgürce uçuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

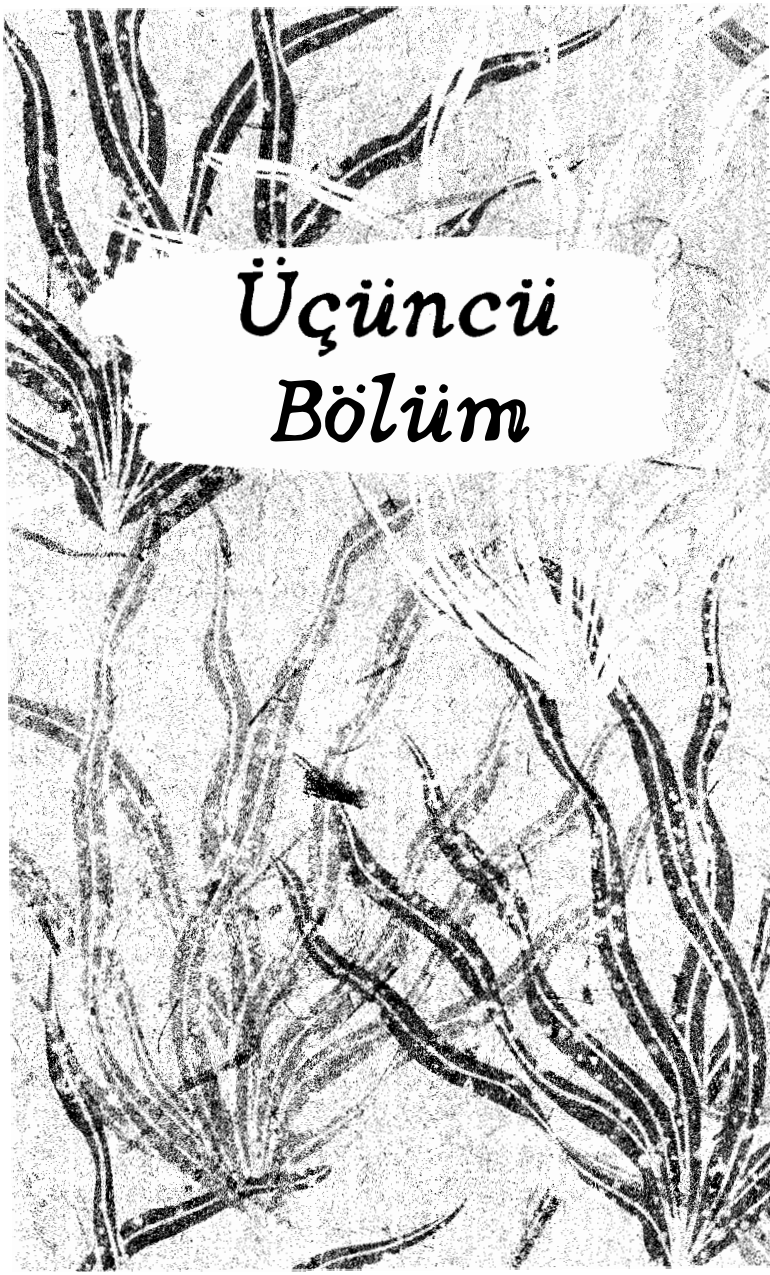

13

Marvellous aniden uyandı. Nefes alamıyordu. Dışarıdaki rüzgâr çanları çın çın ötüyor, rüzgâr hızlanıyordu. El yordamıyla kibriti buldu ve bir mum yakmayı başardı. Yatağından çıkıp dışarı baktı. Güneş giderek zayıflıyor, bulutlar yarışırcasına toplanıyor ve aniden çakan şimşekler karanlık göğü kısa süreliğine aydınlatıyordu. Marvellous yağmurluğunu giyip karavandan çıktı. Burun delikleri çürümüş otların ve vadinin karşı tarafındaki yeşilliğin keskin kokusuyla doldu. Ahşabın çarpma sesi geldi kulağına, kayıkhanenin kapısının rüzgârda sallandığını gördü. Nehir kıyısında durdu, teknesi köpüklü suda âdeta dans ediyordu. Bir şeyler başlıyordu. Karşı kıyıda bir karga gakladı. Son başlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Üçüncü Bölüm

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

14

Drake gözlerini açtı. Şafak vakti miydi yoksa günbatımı mı? Hangisi olduğundan emin değildi. Kuşlar uçuşup duruyorlardı. Yapraklar yüzüne yapışmıştı, yoğun rutubeti ve her yanı istila etmiş böcekleri hissediyordu. Atıklardan yayılan mide bulandırıcı kokuyu alabiliyordu. Vücudunu hareket ettiremiyordu, nefesi sığdı. Neden ağladığını bilmiyordu ve aklına gelen tek sebep hâlâ hayatta olmasıydı.

Kollarında hiç güç yoktu. Kollarındaki ve hatta bacaklarındaki kemiklerin kırılıp kırılmadığını merak etti. Boğazı ağrıyordu, kıçı vıcık vıcıktı ama bundan hiç utanmıyordu. Isı düşüyordu. Yakında üşümeyecekti –en şiddetli soğukta böyle olur– önce tüm bedenini sıcaklık kaplayacak, ardından hiçbir şey kalmayacak ve nemli toprağa karışacak ve belki de kalıntılarından bir ağaç filizlenecekti. Bir söğüt ağacı. Güzel bir şey. Rüzgâr hızlandı ve dallar arasında esmeye başladı, sesi deniz sesini andırıyordu. Drake yükselip alçalan dalgalarda sürükleniyordu.

Sonunda sessizleşmişti. Ne denizyıldızı vardı ne dedikodu, ne kuş ne de ayak sesi. Acısı onu görünmez yapmıştı. Ama Marvellous ağaçların açıktaki kökleri arasından izinsiz geçişini duymuş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve onu Ölüm'le sohbet ederken bulmuştu. Onu kucağına alıp sallamış ve ona nefesini vermişti. Hızlanan rüzgârdan korumak için bir mürver ağacının altına çekmişti ve o kadar yorulmuştu ki şu an gözlerini kapıya dikip oturmaktan ve dışarıda serilmiş yatan paramparça hayatı düşünmekten fazla bir şey yapamıyordu. Yağmurluğunun düğmelerini ilikledi ve şapkasını aşağı kadar indirdi. Yaban eriği cininden bir yudum aldı ve gemici fenerinin fitiline alev tuttu. Karavanı bir anda aydınlandı.

Artık karanlıktı. Demek ki uyandığında gün batmak üzereydi. Drake bir baykuşun tiz bağırışını duydu, hayvan susmak bilmiyordu. Drake ona karşılık verdi ama harcadığı çaba yeniden öksürmesine neden oldu ve boğazını tuttu. İlk gördüğü ışık oldu. Fenerle ona doğru gelen bir yaratık gördü. Bir baykuş gibi kocaman gözler ve sarı tüyler – gördüğü buydu. Şapkalı bir baykuş. Drake güldüğünü sanıyordu ama ölüyormuş gibi hissetti.

Merhaba Bayan Baykuş, dedi güçsüz bir sesle.

Yaşlı kadın fenerini yere koyup onun doğrulmasına yardım etti.

Seni bekliyordum, dedi kadın sakin bir tonla. Çok uzun süredir bekliyordum.

Özür dilerim, Baykuş.

Baykuş elinde lambayla ilerledi, ona sopasını verdi ve Drake tüm ağırlığını sopaya verip ağaçların arasından onu takip etti. Sonunda arazi bir nehre doğru inmeye başladı. Sığ su milyonlarca yıldız gibi titreşiyordu ve Drake, sadece parlak olduğunu düşündüğü bu ihtişam karşısında elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Baykuş lambasını taş bir babanın üzerine koydu. Kımıldama, dedi. Adamın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Kollar, diye fısıldadı. Gömleği çıkarıp yere attı. Kemerini çözdü, pantolonun fermuarını indirip adamın hem pantolonunu hem de donunu çıkarmasına yardım etti. Bok kokusu adamın burnuna âdeta çarptı. Baykuş hiç oralı olmadı. Drake, kadın gözyaşlarını görmesin diye başını eğik tuttu. Bacaklarının arasındaki penisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

küçük ve ürkmüş görünüyor, solucana benziyordu. Baykuş onu görsün istemediğinden elleriyle kapattı.

Baykuş sarı yağmurluğunu çıkardı. Göğsüne kadar çıkan uzun balıkçı çizmeleri vardı. Akıllı baykuş, diye düşündü Drake. Hadi, dedi kadın ve onun elini tutup kumlu sığ suya soktu. Drake ürperdi. Suyun ayak bileklerini yaladığı noktada durdu. Daha ileri gitmem, dedi. Biraz daha dedi, kadın. Ama Drake suyun dizlerine geldiği yerden öteye gitmeyecekti. Bir elini koltuk altına sıkıştırmış, diğer eli büzülmüş taşaklarını tutar hâlde korkarak ve titreyerek durdu.

Korkusu arttı, midesi bulanmaya başladı ve içinde ne var ne yoksa kusarak nehre çıkarırken safra boğazını yaktı. Çenesi ve göğsü kusmuk yüzünden parıldıyordu. Baykuş ona sabun uzattı. Drake kadına bakmadan sabunu alıp ıslattı. Suya çömeldi ve sabunu elleri arasında sertçe ovuşturdu. Kısa süre sonra sabun köpürdü ve kokusu içine işledi. Kokunun ne olduğunu hatırlayamadı –galiba menekşeydi– ama ona iyi geldiğinin farkındaydı. Kendini tepeden tırnağa iki kez sabunladı, saçlarını köpürtüp ovuşturdu, ağzını çalkalayıp tükürdü. Sabunu durulayıp baykuşa geri verdi.

Suyun içinde göğsüne kadar çömelip sabun köpüğünün suda akıp gitmesini izledi. Buraya gel, dedi baykuş. Drake sığ suda dikkatle yürüyerek kadının yanına gitti ve kıyıdaki otlara sımsıkı tutundu. Öne eğil, dedi kadın ve Drake dediğini yaptı. Kadın avucuna su alıp başından aşağıya döktü. Saçlarını duruladı. Drake ellerini otlardan çekip gözlerine siper etti.

Tenine değen battaniye sert ama sıcacıktı. Baykuş feneri yukarı kaldırıp önden yürümeye başladı. Drake onun hırıltıyla nefes aldığını duydu. Yaşlı baykuş, diye düşündü. Yanmış odun kokusunu takip ederek kıyı boyunca tökezleye tökezleye yürüdüler, sonunda yol kayıkhanede bitti. Bayır yukarı çıkıp binanın etrafından dolandılar ve arazi ikinci bir gaz lambasıyla aydınlatılmış açık bir kapıya doğru meyletti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçeri gir, dedi baykuş.

Ocaktaki ateş sabit bir şekilde yanıyordu, alevlerin üzerinde asılı bir tencere vardı. Ocaktan yayılan ışık Drake'in tenine yansıdı. Yapılmış bir yatak vardı ve üzerinde bir giysi yığını duruyordu – denizci pantolonlarına benzer kalın, yün bir pantolon, çoraplar, keten gömlek, tuz ve lanolin kokan süveterler. Yeni boyanmış bir çift çizme. Pijama. İç çamaşırları.

Bunlar bir arkadaşımın. Aynı beden, dedi baykuş, şapkasının düşmesini önleyen eski püskü şeridi çözerken. Şapkayı bir sandalyeye koydu. Drake şapkanın ön kenarına bir gazete sıkıştırılmış olduğu ve gazetedeki *savaş*, *yıkım*, *barış*, *dirlik* gibi bazı kelimelerin kadının alnına çıktığını gördü. Yatağa uzandı ve uykuya daldı.

Yemek yapma sesi onu yeniden odaya döndürdü ve ocağın yanında çorba koyan kadını izledi. Kadın kâseyi yatağa getirdi.

Sebze çorbası, dedi. Ye hadi, dedi.

Drake'in oturmasına yardım etti, arkasına yastık koydu. İşte oldu, böylesi daha iyi, dedi. Yatağa oturdu ve çorbayı içirmeye başladı. Drake çabucak içti. Dibinde biraz kaldığında kâseyi alıp başına dikti ve tereyağlı, acılı tortuyu da içti. Çorba çenesinden boyuna aktı. Kadın bir bez alıp artık bir halka hâlini alan morluğun etrafını dikkatle sildi. Drake ona bakmadı. Kadın kâseyi alıp ayaklarını sürüye sürüye tekrar ocağa gitti. Geri döndü ve Drake'e seramik bir kupa verdi. Sıcak bira. Adamın elinin titrediğini fark etti. Bir tane de kendine aldı ve sessizce içtiler.

Drake biranın dibine saklanmış romun tadını alabiliyordu. Midesi rahatladı ve teni ter tabakasıyla kaplandı. Yaşlı kadın korkunun dışarı çıkmaya başladığının farkındaydı.

Seninle ilgilenmek artık benim işim, dedi. Sakın bunu bir daha yapma.

Neyi yapmayayım? dedi Drake.

Yaşlı baykuş gözlerini ona dikti. Drake onun gözlerini göremiyordu, kadının gözlerinde alevlerin yansıması vardı. Kadın,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kelimelerini dikkatle seçmek istediğinden durup düşündü. Bu biraz sürdü çünkü kadının aklı gelip gidiyordu.

Bu değerli, dedi. Ve sahip olduğun tek şey bu.

Drake o kadar utanmıştı ki kadına bakamadı ve tekrar yatıp ateşe arkasını döndü. Yaşlı kadın onun başında bekledi. Gözlerini ondan ayırmadı, gözlerini ondan ayıramadı. Değerli bir yumurtaymış gibi onu koruyup kolladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15

Drake günlerce bir uyudu bir uyandı, zamanın değiştiğini algılamasını sağlayan tek şey ışık değişimiydi.

Bazen uyanıyor ve yaşlı kadının elini alnında hissediyordu, bazen dudaklarında bir kaşık hissediyordu ve kendinin asla konuşmayan, sadece beslenen bir ağız, kocaman bir ağız olduğunu hayal ediyordu.

Bazen de gece boyunca süren uğultulara uyanıyordu. Kuşların uçuşu ya da böceklerin sohbeti değildi bu; duayı andıran, kıyıya çarpıp kırılma özlemi duyan dalgalar gibi tabiatın ortasında yarışan kelimelerdi. Yaşlı kadın onların topraktan yükselen azizlerin konuşmaları olduğunu söyledi.

Ne hakkında konuşuyorlar? diye sordu Drake.

Ondan bundan, dedi kadın. Çoğunlukla havadan.

Ve bazen yaşlı kadının gelip gitmesi arasında ortaya çıkan yalnızlık anlarında bacaklarına giren kramplara ve Missy'nin başı suyun altında kaybolduğu anda midesini sıkıştıran o buz gibi korkuya teslim oluyordu. Onu kurtarmaya çalışmıştı, gerçekten çalışmıştı. Göğsüne kadar suya girerek ona yardım etmeye çalışmış, için için onun tekrar sudan çıkacağını, şov yapan yunus-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardan biri gibi hızla fırlayacağını ve kahkahalarla gülerek, Seni kandırdım. Gerçekten yaptığımı düşündün, değil mi? diyeceğini umut etmişti. Ve Drake ona avaz avaz bağıracak, çocukça davrandığını söyleyecek, hatta belki de ona vuracaktı. Bu onlara zarar verecekti ama en azından Missy yaşıyor olacaktı. Ama sudan çıkmadı. Başının suda kaybolduğu yerden yayılan dalgacıklar son düşüncelerinin hafif titreşimleriydi sanki ve onlar da yok olduktan sonra geride kıyıya düzgünce koyduğu ayakkabılarından başka bir şey kalmamıştı. Ah, Missy, bunu neden yaptın?

Cevap yoktu, uyku vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16

Alacakaranlık, her şey sakin. Londra'yla kayıkhane arasındaki Kayıp Zaman yapbozunun parçalarını birleştirme girişimleri.

Drake öylesine sarhoştu ki geniş nehrin karşısına geçişini, trenin sarsılarak yol alışını, harabe hâlindeki Plymouth'tan ayrılıp diğer taraftaki yemyeşil arazilere gidişini hayal meyal hatırlıyordu. Trene binmesine nasıl izin vermişlerdi Tanrı bilir ama hayatı boyunca sorun çıkarmayan bir sarhoş olmuştu, en azından buna gayret ederdi.

Kendini tuvalete kilitleyip içmişti. Güzel. Missy'nin görüntüleri ancak unutulmaya yüz tuttuklarında çıkmıştı ve sigara burnuna yapışıp kalan pis kokuyu yok edene dek koridorda durup sigara içmişti. Bir iskambil oyunu geldi aklına ama oynamayı düşünmüyordu. Artık o kadar şanslı değildi. Savaş kartları kirlettiğinden beri şanslı değildi.

Trenden bir durak önce indi ve şapkasını bulamadı. Onu oldukça yakışıklı ve olduğundan bir gömlek daha iyi gösteren o güzelim *Fransız* şapkasını. Ama tren hareket edince gördü… işte oradaydı… alaylı kahkahalar eşliğinde bir camdan el sallıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve sonra yürümeye başladı, iki yanında da tarlalar vardı, önünde ise hiçliğin engin ufku. Bir levha görmek için yanıp tutuşuyordu ve karşısına bir levha çıktı, şöyle yazıyordu: BURADA DUR. O da öyle yaptı. Sonrası sessizlikti. Kulaklarından geçip ciğerlerine inen boğucu bir sessizlik. Sonra bir kalp atışı –kendi kalbi– uzaktan gelen ve gitgide azalan bir ses. Sonunda her şey kardı ve bir ormanda uyandı. Baykuş olduğunu sandığı yaşlı bir kadın tarafından tedavi ediliyordu.

Marvellous, genç adamı uyurken bırakıp nadiren kuru olan geceye çıktı sessizce. Otlardan yapılmış bir bardak şurubu içme talimatları Drake'in yatağının başucundaki sehpaya bırakılmıştı. Marvellous taş babanın yanında soyundu ve adaya geçti. Balçık kıyıya çıktı ve bir mezar taşına yaslandı. Tuzlu Atlantik esintisiyle sürüklenen bulutlar hızla doğuya kayıyor ve Marvellous'ın vücudu yıldızların ışıltısı altında son bir bakış için, sırf neler olup bittiğini görmek için atılan son bir bakış için ortaya çıkan bir hayalet gibi parlıyordu. Ayağa kalkıp kıçındaki yaprakları temizledi. Yavaşça kiliseye girdi, kibritler sunağın üzerinde bekliyordu. Kırık camdan içeri esen rüzgâra karşı alevi elleriyle korumaya aldı. Ancak kibritin sönmeyeceğini garantiye aldıktan sonra mumu çevreleyen camı indirdi.

Kayıkhaneye doğru baktı. Titreşen turuncu ışığın aydınlattığı duvarlarda Drake'in hareket eden gölgesini gördü. Nihayet kalkmıştı. Kendini huzursuz hissetti. Yeniden kapkara geceye çıktı ve artık kim olduğundan kuşku duyarak nehre daldı.

Drake buz gibi ortamda doğrulup oturdu, üzerine bir kazak geçirdi. Turuncu korlar ocakta belli belirsiz titreşiyordu. Bacaklarını yavaşça yataktan aşağı sarkıttı; böğründeki acı keskin değildi ama hâlâ oradaydı. Sehpanın üzerinde yaşlı kadının içmesini söylediği bir bardak şurup duruyordu. Drake onu içti ve yüzünü buruşturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Duvara tutunup ayağa kalktı. Ânında başı döndü, duvara o kadar sıkı yapıştı ki sıvada, az ilerideki balkona açılan çift kanatlı kapılarda, yaptığı yolculuğun göstergesi olan nemli parmak izleri çıktı. Kepenkleri itti, tangırdamalarını engellemek için birleşme yerlerine kâğıt sıkıştırılmıştı. Kâğıtları çekip çıkardı ve kapıları yıldız dolu gece yarısı göğüne açtı. Bir baykuş öttü.

Tuz kokusu keskin, su yüksekti ve aşağıdaki sütunları güvenle yalıyordu. Drake karşı taraftaki kilisede titreşen mum ışığını fark etti. Pencerenin önünden bir gölge geçtiğini sandı ama sonra bunun sadece ağaçların hareketi olduğunu düşündü, şu an oraya hiç kimse gidemezdi. Yukarılarda bir yerlerde bir kızılgerdan öttü. Aslında Drake ötenin bir kızılgerdan olduğunu anlamadı, onun için sadece bir kuştu, tıpkı suyu bir yaratık gibi yararak çıkan Marvellous'ı ilk gördüğünde onun yaşlı bir kadın olduğunu anlamadığı gibi. Ay ışığı beyaz saçlarına düştüğünde o olduğunu fark etmişti ancak. Diz çöktü ve yüzünü parmaklığa yasladı. Kadının adanın ön tarafına geçişini izledi, suyun altındaki soluk gölgeyi gördü. Kadın fok balığı olabilirdi, tıpkı kuyruğun suya vurmasını andıran bir çarpma sesi duyuldu ve sonra kadın gözden kayboldu. Drake korkmaya başladı, onu daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Saniyeleri saydı ve Missy'yi düşündü. Yoo, kadın işte oradaydı. Nehrin biraz aşağısındaki sığ bir yerde duran bir tekne enkazının yanından çıkmış ve başını onun ahşap gövdesine yaslamıştı.

Kadın gerisin geri yüzüp sığlıkta ayağa kalktı ve o an Drake onun çıplak olduğunu gördü. Kadın kendini yukarı doğru çekip kıyıya, taş babanın üzerindeki lambanın ışığına çıktı. Drake başka tarafa bakmadı. Kadını inceledi çünkü daha önce hiç tüm kırışıklıkları, tüm yaraları ve tüm şişmanlığıyla bu kadar yaşlı bir vücut görmemişti. Utandı, çekindi ama başını başka tarafa çevirmedi. Kollarını kaldırmasını, memelerini ve bacaklarının arasını kurulamasını seyretti. Kadın durdu, sanki onun bakışını hissetmiş gibi buz gibi gece havasında dimdik durdu. Drake bu bedende kaç anının ve kaç yılın saklandığını merak etti. Bu be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

denin kimi ve neyi sevdiğini merak etti. Onu kimler sevmişti? O kadının neden kendisi gibi peş etmediğini merak etti. Ve kendisinin neden bu kadar çabuk pes ettiğini. Bu kadar kolay. Utancı içini kavurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17

Yağmur günler ve gecelerdir dinmemişti. Kayıkhane tuz ve rutubet kokuyor, Drake bir türlü ısınamıyordu. Seslere uyanıyordu – ateşin çatırdamasına, zincirinde sallanan tencerenin gıcırtısına, yaşlı kadının gece vakti ayaklarını sürümesine. Onun yemek yapışını izliyor ama yerinden kıpırdamıyordu. Tencere ağır görünüyordu, hatta bir keresinde kadının onu demir ızgaraya düşürebileceğini düşündü ama yerinden kımıldamadı. Kadının tabağa yahni koyuşunu seyretti. Yine lanet olası yahni. Kadın, boğum boğum ellerinde dikkatle tuttuğu, dumanı mis gibi kokan bir kâseyle onun yanına geldi.

Al bakalım, dedi ve ceketinin cebinden bir kaşık çıkardı. Yatağın yanındaki tabureye oturdu. Daha iyi görünüyorsun, dedi.

Drake başını salladı ve yemeye devam etti. Lokmalar arasında, Ya sen nasılsın? diye sordu.

Ben mi? dedi kadın.

Evet.

İyiyim.

Drake, Neredeyim? diye sordu.

Kayıkhanede.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hangi kayıkhanede?

Benim kayıkhanemde.

Peki sen kimsin? dedi Drake.

Kadın alçak sesle, Hiç kimseyim, dedi. İnsan sesinden ziyade rüzgâr sesiydi bu.

Adın ne? diye sordu Drake. Kadın söyledi.

Marvellous ne? dedi Drake.

Ways.*

Drake yahniden büyük bir lokma attı ağzına. Bu oldukça tuhaf bir isim.

Öyle.

Bir zamanlar Banjo adında biriyle tanışmıştım.

Çalabiliyor muydu bari?

Pek sayılmaz.

Bu daha da tuhaf, dedi Marvellous.

Ben de öyle düşündüm.

Ve Drake yemeğe devam etti, ardından ikisi de sessizliğe gömüldü.

Adım Francis Drake. İnsanlar genelde Drake** diye hitap eder.

Bu hoşuma gitti, dedi Marvellous.

Şakasını çok yaptılar.

Nasıl şakalar? diye sordu Marvellous.

Asla fazla uzaklaşmadığım ve sudan nefret ettiğim için yapılan şakalar.

Bence bu komik değil. Hatta tam anlamıyla acınası, dedi Marvellous. Biliyorsun, düzgün isim koymak artık yok olmakta olan bir sanat. Benim adımı babam koymuş. Babam uzaklara seyahat edermiş, isimlerin önemli olduğu yerlere – ve benim adımı denizin karşı kıyısından getirip görevimle birlikte deniz kabuğundan yapılmış bu kutuya koymuş.

---

* (İng.) Marvellous Ways: Olağanüstü Yollar –*çn*

**(İng.) Erkek ördek, suna –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Drake'in görmesi için kutuyu göğsünden uzaklaştırıp kaldırdı. İşte, dedi. Bu kutu annemindi. Annem bir denizkızıydı.

Drake yemeği bıraktı. Aman Tanrım, işte başlıyoruz, diye düşündü; kulakları birden yağmuru pürüzsüz latalara savuran rüzgârı fark etti. Boş kâseyi kucağına koydu. Düşünerek hareket ediyor, yaşlı kadının yüzüne bakmasını gerektirecek hiçbir şey yapmamaya özen gösteriyordu. Sigarasıyla çakmağına uzandı, dumanı tavana üfledi, yaşlı kadının bakışlarının üzerinde olduğunun farkındaydı. Bir denizkızı, öyle mi? dedi nihayet.

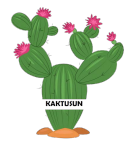
Evet, dedi Marvellous. Anlaşıldığı kadarıyla o kadar güzelmiş ki dalgalar ona bakmak için geri çekilirmiş. Marvellous kalkıp Drake'in kâsesini ocağa götürdü.

Daha önce bir denizkızıyla karşılaşmadım sanırım, dedi Drake.

Nereden bileceksin ki? Reklamlarını yapmazlar.

Ne yaparlar peki? diye sordu Drake.

Kimler?

Denizkızları.

Ne demek ne yaparlar? *Yüzerler.*

Şarkı söyleyip saçlarını taramazlar mı?

Bence bundan daha yetenekli olduklarını göreceksin.

Kitaplarda böyle yazmıyor mu?

Söylenti.

Ya denizcileri baştan çıkararak ölüme sürüklemeleri?

Söylenti, dedi Marvellous, bu kez daha üstüne basa basa. İki kupaya sıcak rom ve bira doldurup ayaklarını sürüye sürüye yatağın yanına geri döndü.

Al, dedi.

Drake kupayı alıp minnetle içti. Nerede yaşıyorsun? diye sordu.

Karavanda. Az ileride.

Drake boynunu pencereye doğru uzattı. Zifiri karanlık bir geceydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Göremezsin, dedi Marvellous. Dışarısı senin gözlerin için çok karanlık. Gözlerin hâlâ şehir ışıklarına alışık.

Drake sırtını yeniden yastıklara yasladı. Sigarasından bir nefes çekip külünü kadının kül tablası olarak kullanması için bıraktığı deniz kabuğuna silkeledi. Annen buralara gelir miydi? diye sordu.

Hayır, hayır, hayır. Güney Carolina'daki Lady Adası kıyılarında yaşardı. *Amerika*'da, dedi üstüne basa basa. Babam bir gece bir baloya katılmak için bir eve gitmiş ve civardaki bir sokakta onu görmüş, etrafı erkeklerle çevirili hâlde duruyormuş. Babam, onun teninden süzülüp damarlarına girdiğini ve doğrudan kalbine aktığını söylerdi. Bunu engellemek için pek çaba harcadığını sanmıyorum.

Marvellous kupasını kaldırdı, çıkan duman gözlüğünü buğulandırdı.

Orada kalmamışlar mı? diye sordu Drake.

Hayır. Babam onu farklılıkların gizlenebileceğini düşündüğü Londra'ya getirmiş. Nehir kenarında bir ev tutmuşlar ve biri kuru, biri ıslak iki kişilik bir hayat kurmuşlar. Ama zaman geçtikçe annem mutsuzlaşmaya başlamış çünkü Thames kirliymiş ve insanlar onun da kirli olduğunu söylüyormuş. Gitgide daha kederli ve yalnız birine dönüşmüş, gece yarısı römorkörler arasında yüzmeye başlamış. Gözleri iltihaplanmış. Bence muhtemelen çok fazla ağlamıştı.

Marvellous birasını bitirdi. İyi misin? diye sordu.

Drake başını salladı. Sigarasının sonunu da içip söndürdü.

Çok solgun görünüyorsun, dedi Marvellous. Birden çok yorgun görünmeye başladın.

Olabilir, dedi Drake ve oturduğu yerde aşağıya kayıp yattı. Marvellous eğilip yastıklarını düzeltti. Battaniyeyi boynuna kadar çekti ve ayaklarını da battaniyenin altında sıkıştırdı. Küçükken birinin kendisine aynı şeyi yaptığına dair belli belirsiz bir anısı vardı. Kabanının düğmelerini iliklemeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nereye gidiyorsun? diye sordu Drake.

Karavanıma.

Gitme. Burada kal, dedi Drake.

Ne güzel üç kelime. Yaşlı kadın yeniden oturdu. Ee? dedi sessizliğin içine doğru.

Drake elini alnına koydu. Konuşmaya devam et sadece, olur mu?

Ne hakkında?

Ne olursa, dedi Drake.

Mesela?

Annenle baban. Onları anlat.

Ne anlatayım? dedi Marvellous.

Londra'da kalmışlar mı?

Yo, hayır. Babam anneme Cornwall Yarımadası'nın elle çizilmiş bir haritasını verip, Seninle orada buluşacağım, demiş. Yarısı balık olduğundan elbette annem babamdan önce varmış ve bu korunaklı nehirle karşılaşıp da balçıkta filizlenmiş yabani sarımsaklarla çan çiçeklerini görünce burasının yuvası olacağını anlamış.

Babam iki nehrin birleştiği bu yere günler sonra geldiğinde annem ellerini kocaman karnının üzerine koymuş hâlde sudan çıkmış. Kızımız yakında doğacak, demiş. Anlaşıldığı üzere benden söz ediyormuş. İçindeki hareket tarzımdan kız olacağımı biliyormuş. Oğlanlar daireler çizerek hareket eder.

Drake bitkince başını salladı.

Babamın parası varmış ve görebildiği her şeyi satın almış –arazi, nehir, hatta şapel– ve bu kayıkhaneyi inşa etmiş. Yiyeceklerini kıyıdan toplamışlar, gece ya da gündüz sular her yükseldiğinde, nehrin durulduğu o kutsal anda yüzmüşler çünkü denizkızları *böyle* yapar. Ve sonra bir gün –Marvellous kısa bir an düşündü– sanırım 1858 yılıydı, içinden tıpkı bir yılan balığı gibi çıkıvermişim ve bir ışık haresi içinde suyun yüzeyine çıkıp yabani hanımeli tadında hoş bir koku yayan ilk nefesimi almışım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzgeçlerim değil ayaklarım varmış; kaşlarımı babamdan, gözlerimi annemden almışım. Ama daha da önemlisi annemin kalbini almışım. Oysa onu hiç tanımadım. Ben doğduktan kısa bir süre sonra öldürülmüş. Bence biri onu fok balığı sandı.

Aman Tanrım, dedi Drake.

Marvellous omuz silkti. Artık uyusan iyi olur, dedi.

Hayır, bekle bir dakika, dedi Drake. Söylesene annen öldüğünde baban ne yaptı?

Ne mi yaptı? Nefes almayı bıraktı, dedi Marvellous.

Öldü mü yani?

Hayır, nefes almayı bıraktı?

Öldü mü?

Bunu kasten mi yapıyorsun?

Neyi?

Nefes almayı bıraktı dedim. İkisi farklı şey. Tıpkı bir istiridye gibi bir bıçakla kalbi yarılmış ve içindeki güzellik çalınmıştı. Kalbinin asla yeniden çarpmaya başlamadığını, sadece çalıştığını söylerdi ve aradaki farkı kendim de iyice yaşlanıp ölümden dönmenin yaşama geri dönmekle aynı şey olmadığını öğrenene dek anlamadım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Ona entel bir görüntü veren piposunu kara tütünle doldurup yaktı ve başka hiçbir şey söylemedi. Gecenin adamı kuşatmasını bekledi; gece hızla onu içine aldı. Başı arkaya düştü ve horultular hafif hırıltılara dönüştü. Marvellous elini onun alnına koyup iyi geceler diye fısıldadı. Adamın yanından hemen ayrılmadı, oturup uykusunun iniş çıkışlarını izledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

18

Drake bütün gece ve ertesi gün boyunca mışıl mışıl uyudu, güneş yerini aya teslim edip yaşlı kadın yalpalaya yalpalaya kapıdan girerek içinde midye ve tarak buğulaması olan tencereyi ocağın üstündeki kancaya asınca uyandı ancak. Koku muhteşemdi ve midesi gurulduyordu. Kendini daha iyi hissediyordu ama yaşlı kadın daha halsiz görünüyordu. Tatlı su ürünlerinden yapılmış yahniyi, tuzlu suyuna batırıldığında bayatlığı az da olsa azalan ekmekle yediler. Kabuklarının içindekiler tamamen emilip kâseler silinip süpürüldüğünde Marvellous küçük bir şişe yaban eriği cini çıkarıp bardağını doldurdu ve bir dikişte içti. Yanakları kızarmaya başladı. Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. Gözlerini çok kuru olduğu için gıcırdadı âdeta.

İyi misin? diye sordu Drake.

Marvellous evet dercesine başını salladı ve bardağını yeniden doldurdu. Bu gece yaşlıyım, dedi. Hayatımın çoğunda kendimi ilkbahar gibi hissettim ama şu an kışım.

Drake, Alabilir miyim? diyerek uzandı ve Marvellous'ın bardağını kokladı. Yaban eriği cini, dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendim yaparım, dedi Marvellous ve bardağı dudaklarına götürdü. Genellikle yardımcı olur.

Genç hissetmene mi?

Marvellous gülümsedi. Hayır, hatırlamama, dedi.

Drake birasını içti. Merak ediyorum da, dedi. Annen. Oraya mı gömüldü? dedi kiliseyi ve mezar taşları kümesini işaret ederek.

Yo, hayır, dedi Marvellous. Denizkızlarını gömemezsin. Denize geri dönerler. Babam sular yükselip akıntı hızlandığında onu nehre götürdü. Zirvesi altın renginde sert bir dalganın gelip onları kapladığını ve annemi onun elinden söküp kendi halkının, kendi soyunun yaşadığı daha sıcak sulara geri götürdüğünü söyledi.

Peki sana ne oldu?

Bana mı?

Evet, dedi Drake.

Londra'ya, babamın kız kardeşinin ve kocasının yanına gönderildim. Sonrasında babamın bırakın bir bebeğe kendisine bile bakamayacak durumda olduğunu net olarak anladım.

Nereye gittin?

Hatırlamıyorum. Çok az ışığın ama bir sürü Tanrı'nın ve çok fazla *eşyanın* olduğu büyük bir evde yaşıyorduk. Ama bir çocuğun isteyebileceği her şeyi verdiler, bir de istemediğim yeni bir isim: Ethel.

Sanırım Ethel değilsin.

Hayır, değilim. Neyse, on yaşına gelene dek babamı bir daha görmedim. Her ne kadar gülümsemesi aynı kalmış olsa da onunla yeniden karşılaşmak, bir yabancıyla karşılaşmak gibiydi.

Nasıl bir hayat geçirmiş?

Sanırım çoğunu varsayımlara dayandırmak zorunda kaldım.

Anlattıklarından sorumlu tutmam seni.

Yaşlı kadın, Bu iyi olur, dedi ve teşekkür ettiğini belli edercesine başını salladı. Sağdan soldan duyduklarıma göre –ki varsayım kısmı burası– babam annemin ölümünden sonra oldukça büyük bir değişim geçirmiş. O zamana kadar kaba olarak dahi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tanınmayan bir adamdı ama bir gecede nefret dolu bir insana dönüşmüş ve her şeyden önemlisi nefreti Tanrı'ya yönelikmiş. Bence bu aslında başta çok sert ve aşırı dindar bir adam, sonra da doktor olan babasına duyduğu nefretti. Ayaklarını iki tarafa da sımsıkı basarsa kurtuluşun garantileneceğini düşündüğüne şüphe yok.

Marvellous cininden bir yudum aldı, piposundan bir nefes çekti. Nerede kalmıştım? diye sordu.

Tanrı?.. Tıp?.. Bab–

Ah, evet. Doğrusu babamın seçmesi beklenen bu iki yoldan biriydi.

Peki hangisini seçti?

Hiçbirini. Aslında seçim söz konusu değildi. Hem Tanrı'dan hem de kandan korkuyordu. Mirasını aldı ve denize kaçtı. Servet kazandı. Çivitotu.

Bu yüzden bir sabah uyanıp ilk gördüğü şey Tanrı'nın Evi olunca tahmin edebileceğin gibi neredeyse delirdi. Kibarlık onu sinirlendiriyordu. İlk çançiçeklerinin görüntüsü onu delirtiyordu. Ve her günün bitiminde, dünya sessizleştiğinde, tek başına yaşamanın boşluğu içini büyük bir korkuyla dolduruyordu. Bu yüzden annemden bir işaret almak için dua ediyordu, hayatına son verme izni alabilmek için gece gündüz dua ediyordu.

Geldi mi peki? diye sordu Drake.

Hayır, dedi Marvellous. Onun yerine gelen tek şey *yaşama* izni oldu. Bir sabah sahilden gelen korkunç bir sesle uyandı. Büyük bir geminin karaya oturduğunu düşünerek sahille koştu ama denize vardığında bulduğu şey kayaların arasına sıkışmış, içgüdüsel olarak kendini kurtarma mücadelesi verirken derisini parçalamış iri bir gri balina oldu. Babamın ihtiyacı olan görüntü buydu ve ertesi sabah kayıkhaneyi kilitleyip kalbinde kalan azıcık duyguyu bastırarak yola düştü.

Yolculuğun üçüncü saati yağmur bastırmış. Yaklaşık bir buçuk kilometre sonra denizin üzerinde iki adet gökkuşağı belir-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

miş. Artık hiç nefret ve öfke hissetmediğini fark etmiş. Sadece huşu. Bir de sonradan özgürlük olarak tanımlayacağı şeyin ilk sancıları.

Kilometrelerce yol tabanlarına âdeta kazınmış – çayırlığın ve kumun pisliği, yarımadanın fosiller ve yakarışlar gibi birbiri üzerine binmiş bütün tarihi. Yürüyerek St. Michael Dağı'nı geçmiş, adanın etrafını baştan başa dolanmış ve yavaş yavaş yükselen suyu hiç umursamadan geri dönmüş. Sivri kayalıkları boydan boya geçip kara parçasının sonuna kadar yürümüş. Genelde bacakları kendi yürüyüş düşlerini görerek seğirirken bir duvara yaslanıp ayakta uyumuş. Gün doğduğunda yürümeye devam etmiş, sohbet etmek için hiç durmamış, en fazla şapkasını kaldırarak selam vermiş ama o bacaklar hareket etmeyi asla bırakmamış.

Yaklaşık üç bin beş yüz kilometre yol katetmiş ve o bölgenin etrafını iki kez dolanmış. Bu, dokuz senesini aldı. Ay ve güneş tutulmaları, kılavuz balinalar görmüş. Enkaza dönmüş gemiler, insanları yutan azgın dalgalar görmüş. Kadim sırlar ve yöntemler üzerine uzmanlaşmış bilge bir yaşlı kadından dersler almış ve öğrendiklerini kullanarak şifalı bitkileri denemiş, onu neyin iyi neyin hasta ettiğini keşfetmiş. Doğanın ona hiç temiz su yok dediği yerlerde nasıl temiz su bulacağını öğrenmiş, ölmekte olanlara huzur vermeyi öğrenmiş. Ancak ondan sonra, bir sürü şey gördüğü onca yıldan sonra bacakları durmuş. Arazinin kenarındaki eski bir taşa oturup nefes almış, güneşin yeryüzüne inişini seyretmiş ve bunun bir şeyin sonu olduğunu fark etmiş. Babam burada olsaydı bu şeyin ıstırap olduğunu söylerdi bence.

Ve gök altın rengine bürünürken o güne kadar hissettiği en muhteşem ferahlığın onu sarıp sarmaladığını hissetmiş. Tanrı'yla Tıp arasında bir yerlerde benim için bir yer var, diye düşünmüş ve bu düşünceyi boynunda taşıdığı deniz kabuklarından yapılmış küçük bir kutunun içine koymuş. Kendi boynundaki kutuyu kaldırıp göstererek, Bu kutunun, dedi ve ardından, Ancak o zaman uyumuş, diye ekledi. Bacakları ancak o zaman dinlenmiş. Anlı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yor musun, nihayet mesleğini bulmuş. Amacını yeniden keşfetmiş. Ve bu da *yaşayabileceği* anlamına geliyormuş.

Ancak o zaman beni Londra'dan alıp buraya getirdi. Öncesinde üstü kapalı bir at arabasıyla yaşlı bir koşum atı satın almıştı ve birlikte yarımadanın her yerini gezdik. Köylerde ve mezralarda gece gündüz ölmekte olanların başında oturmaya çağrıldı. Ben de gittim ve ondan çok şey öğrendim.

Kelimeler ağzından fısıltıyla dökülürken onu izledim, genelde o an aklına gelen kelimelerdi bunlar, aileden talep gelirse Kutsal Kitap'tan alıntılar da söylüyordu. Şifalı otlar kullanarak onların acısını yok edişini izledim. İnsanlar ona ellerinde ne varsa vererek teşekkür ediyorlardı. O günlerde para çok az el değiştirirdi; babama para yerine yiyecek ya da içecek verilirdi. İş olmadığında, doğa ne sunarsa onu yerdik ve doğa epey şey sunuyordu. Söylentiler ona büyük bir saygı duyulmasını sağladı.

Ne tür söylentiler? diye sordu Drake.

Köylü kadınların çıkardığı söylentiler, dedi Marvellous. Sık sık bebek doğuran ve ölülerin yaslarını tutan onlardı, katılımcılar da onlardı zaten. Babamı ön hazırlık yapmak için çağırırlardı, ben de kadınlarla birlikte içeri girip doğum yaptırmayı öğrendim.

Doğum mu yaptırıyordun? diye sordu Drake.

Hayır, başlangıçta yaptırmıyordum. Yıllar sonra yaptırmaya başladım ama o zamanlar sadece su kaynatmaya, çarşafları sermeye, bazen de kordonu kesmeye yardım ediyordum. İzledim, dinledim ve öğrendim. Çoğu ölüyordu, öğrendiğim buydu. O zamanlar hiçbir şey temiz değildi, Drake, anlıyor musun? Manşetler temiz değil, kollar kıvrılmazdı. Burunlar temiz değildi, kışın sürekli akardı. İnsanlar her şeyi temiz tutmanın ne kadar önemli olduğunu anlamıyorlardı. Ölmek üzere olanlar bazen daha fazla zaman için yalvarırdı ve işin en zor kısmı buydu. Babam, karanlıktan yararlanarak tenceredeki ıstakozları, kuzuları, domuzları ve tavşanları serbest bırakıp onları gerçekleşmesi çok yakın katliamdan kurtarmam için beni dışarı gönderirdi. Bir hayat karşılığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başka bir hayat satın almak, derdi buna, gerçek niyeti gizleyen sır dolu kaderle pazarlık yapardı âdeta. Birçok bakımdan bu, huzur veren bir şeydi. Göz korkutucu ama huzur veren bir şey.

Neden göz korkutucu? diye sordu Drake.

Çünkü içine çektiği acının tamamen yer edinmesi ve tıpkı bir maya gibi kabarana dek sıcak bir yerde saklanması sadece an meselesiydi. Babam bacaklarındaki şişlik dışında benden çok az şey saklardı. Ben de ondan ayrılma korkum dışında ondan çok az şey saklardım.

Maceramızın sona erdiğini anladığı gün söylediği şey, Artık geri dönmemiz gerek, tatlım, oldu. Ve on dört yaşımda at arabasını gerisin geri döndürüp babamın geçmişine doğru yol almaya başladım.

St. Ophere'e vardığımızda babam uyuyordu. Gündüzdü ama o uyuyordu. Arabayı bağladım ve ağaçların arasında dolaşmaları için atları saldım. Daha önce kayıkhanenin içine hiç girmemiştim. Ahşaplar çürüdüğünden sürgü kolayca açıldı. Ama on yıllık rutubet menteşeleri paslandırıp kapıyı şişirdiğinden annemle babamın özel dünyasına girebilmem için tek yol kapıya sert bir tekme atmaktı.

İçerisi son derece düzenliydi, çok az eşya vardı. Yatak sanki üzerinde hiç uyunmamış gibi yapılıydı. Ve yatağın yanında şamdanlar vardı. Bir de ocağın yanında. Yün desenler arasında yerleşmiş küf yüzünden kırmızı halı yer yer yeşile dönmüştü. Ama aklımda en çok kalan şey o iki kişilik dünyaydı… iki sandalye, iki bardak, iki kâse. İçeri izinsiz giren biri gibi hissettim, aşklarının doğal bir ürünü olarak değil.

Drake ocağın üzerindeki is lekeli konturu işaret etti. Orada ne vardı? diye sordu.

Bilmiyorum, dedi Marvellous. Babamın görmeye katlanamadığı bir şey.

Bir tablo mu?

Evet, sanırım. Hiç sormadım, o da hiç söylemedi ve sonunda her şey çok çabuk oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaşlı kadın bardağına uzandı. Üç gün... Bu kadar çabuk, Drake. Üçüncü ve son gece babamın bedeninden parlak bir ışık yayıldı. Yüzündeki olağanüstü gülümsemede annemin onu beklediğini gördüm.

Annemin yüzünü hiç görmemiştim ve bir gün görme umuduyla yanıp tutuşuyordum. Aslında hâlâ da öyle –yaşın azaltamadığı bir istek bu– çünkü o gece de yüzü saklıydı, koyu renk saçlarının kalın bukleleri ardına gizlenmişti. Ama o olduğunu anladım çünkü *benim* ve *kızım* gibi kelimeler kullandı ve nefesi deniz kokuyordu.

Babam ona şöyle dedi: Merhaba aşkım. Bana geri döndün.

Annem, Hiç gitmedim, diye yanıtladı.

Ve bu iki kelimede bir ömür vardı.

Babam, O zaman gidelim mi? dedi.

İkisi de bana dönüp şöyle dediler: Gitmemize izin verebilecek misin?

Hiçbir şey söyleyemedim. Elimi kaldırdım, bence bu öylesine yapılmış bir el sallama çabasıydı. Ama tek kelime edemedim. Çünkü henüz on dört yaşındaydım ve söylemek istediğim tek şey şuydu: Lütfen. Gitmeyin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19

Ertesi gün Drake onu bekledi. Yaşlı kadını bekledi ama o gelmedi. Kuşlar sustu, nehir aktı, gece oldu ama o gelmedi.

Drake ocağa ıslak ağaç kütüklerinden bir öbek koydu ve kütükler odadaki bütün oksijeni âdeta emdi. Drake boğuluyormuş gibi hissetti, bir gece önceden kalan tuzlu çorbayı dahi yiyemedi. Sürahiyi alıp leğeni doldurdu, yüzüne ve boynuna su çarptı ama zihni hâlâ net değildi. Balkona çıktı. Karşıdaki kilisede bir mum titreşiyordu. Belki gidip kadına bir şey olmuş mu diye bakmalıydı. Ön kapıya gidip açtı. Soğuk hava üzerine saldırdı ve sanki bir avmış gibi onu yuttu. Ağaçlar sallanıyor, bulutlar hızla kuzeye kayıyordu ve en az ihtiyaç duyulan şey ışıktı. Dışarıda yalnızlıktan başka hiçbir şey yoktu. Drake kapıyı hızla kapattı. Dışarıda Missy Hall'un hüzünlü etkisinden başka hiçbir şey yoktu.

Olay olduktan sonra, Missy öldükten sonra kaçmıştı. Polisi bile beklememişti, onların sorularına ya da aşağılamalarına katlanamazdı. Ona yetişemedim demek ne demek? Kurtarmak için ne kadar uğraştın, ha? Kurtarmak için *gerçekten* ne kadar uğraştın?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pansiyona bile geri dönmemişti, suçluluk duygusu ve korkuyla tabanları yağlamıştı. Kendisini hâlâ onu bulmaya çalıştığına, çakıl kaplı kıyıyı araştırdığına, en azından cesedi kıyıya vurduracak bir akıntı beklediğine ikna etmeye çalışarak nehir kıyısındaki set boyunca Westminster'a kadar koşmuştu. Aslında tek arzusu oradan, o dehşet ânından olabildiğince uzaklaşmaktı.

Ve sonra gece olduğunda, elinde sahip olduğu her şeyi bulunduran acınası valizle bir süre karanlıkta amaçsızca dolanarak bir ipucu bulmak için birlikte geçirdikleri günün her ayrıntısının izini sürmüş, Missy'nin mezarına açılan yerine içinden geçmiş olabileceği başka bir açık kapı aramıştı.

Kayıplar, Yoksullar ve Umutsuzların çevrelediği yanan bir mangalın başında durmuştu; o hepsiydi bu yüzden de alevlerin çevresindeki yerini almıştı ve altı sigarasını dağıttığında soğuktan başka hiçbir şey hissetmediğini fark ederek yeniden yürümeye, yeniden dolaşmaya başlamıştı. Nehir kıyısındaki daha tenha ara sokaklardan geçmişti. Kapılardan, geçitlerden uygunsuz teklifler gelmiş, sigara ve ucuz parfüm kokusu burnuna sızmış ve bu uygunsuz teklifler miskin bir tebessümle son bulmuştu. Drake kendini o kadar yalnız hissediyordu ki fazlasıyla baştan çıkmış, buna rağmen hiç durmadan yanlarından geçip gitmişti.

Doğuya doğru yürümeye devam etmiş ve kısa süre sonra, bombalanmış mekânların arasında çocukluğunun pis ve harap evli tanıdık sokakları görünmüştü. Ayak sesleri eskiden sürekli bastıkları, yerlerinden çıkmış, aynı taş döşeme yolda yankılanıyordu. Tam bir daire çizmiş ve St. Paul's Katedrali'ne ve lanet olası nehre geri dönmüştü. Nehir geniş, karanlık ve kabarmıştı; yakında ve uzakta bağlanmış onlarca tekne vardı, vinçler onları seyrediyor, elektrik santrali dumanlar saçıyor ve ışıklar çok güzel görünüyordu. Oysa öyle görünmemeleri gerekirdi, lanet olsun, kesinlikle öyle görünmemeleri gerekirdi. Drake sete yaslanıp cin şişesinden birkaç yudum almıştı. Gökte tek bir havai fişek patlamış ve sakin Londra göğüne sahipsiz közler yayılmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

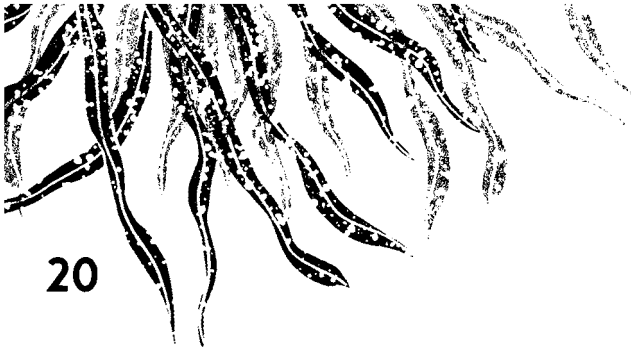
Drake titreşen alevler içinde karnını doyurdu. Gözlerini alevlere dikip gerçeği aradı ama gerçek sessizlikte ve kayıkhanenin kendine ait hüzünlü denizdeki gıcırtılarında ortaya çıktığında zaten biliyordu. Gerçek, Missy Hall'u aslında hiç tanımadığıydı, gerçek anlamda tanımadığıydı. Bir duygunun peşinden koşmuştu ve bu duygu sadece ona aitti, bunun dışında çok az şey vardı.

Bakışları yeniden ocağın üzerindeki kontura kaydı. *İhtiyar adamın görmeye katlanamadığı bir şey.* Yataktan kalkıp valizinin yanına gitti. Kilidi açtı ve küçük bir çocukken kapısının altından itilen katlanmış kâğıdı çıkardı. Dikkatle açtı. Elini Missy'nin çizili elinin üzerine koydu. "Çok fazla sevme, Freddy. Beni asla unutma." El yazısı o zamanlar bile düzensizdi. Kâğıdı yavaşça ateşe koydu. Kâğıt kıvrıldı, âdeta dans ederek bir dilek feneri gibi yukarı doğru süzüldü ve kuyrukluyıldız gibi arkasında iz bırakarak çocukluk aşkının fısıltılarıyla birlikte gökyüzünde kayboldu.

Drake kıyıyı yalayan dalgaların sesini dinleyerek yatakta uykuya daldı. Sabahın erken ışıklarıyla huzursuz bir ruh hâliyle uyanıp soğuk, pürüzlü zeminde ayaklarını sürüyerek sönmüş ocağa gitti ve toz hâlindeki kül öbeğine baktı. Orada, arduaz taşının üzerinde yanmış kâğıdın küçük bir parçasının kalıntıları duruyordu. İki kelime göze çarpıyordu, koyu renkli ve net iki kelime: *Beni unut.*

Yüreği kabardı, sendeleye sendeleye yatağa geri döndü. Nefesini tuttu ve uykunun dipsiz kuyusuna daldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20

Yaşlı kadın ertesi gece geri döndü. Kadın geri döndü ve Drake kendini daha huzurlu hissetti. Aynı ağır tencereyi eşikten içeri taşıdığını gördü ve hemen kalkıp tencereyi elinden alarak dökme demir altlığa yerleştirdi. Masayı hazırladı; kaşıkları, peçeteleri, bardakları ve birayı getirdi, ateşe odun attı ve ateş cayır cayır yanıp tencereyi kaynattı, kayıkhane sıcaklık ve onun beklentileriyle canlandı. Hatta yaşlı kadına saçında bir değişiklik yapıp yapmadığını bile sordu. Kadın tuhaf tuhaf ona bakıp saçmalık gibi bir şeyler mırıldandı. Drake, onun sebze yahnisini iki kâseye koyuşunu ve masaya getirişini izledi. Yahni! dedi. En sevdiğim yemek! Kadın yemeğe başlamak üzere otururken Drake sandalyesini çekti. Teşekkür ederim, dedi. Teşekkür ederim.

Sessizce yediler. Yahni yoğun ve lezzetliydi. Yaşlı kadın gözlerini kaşığından, Drake ise kadından alamıyordu. Nihayet Drake ağzını silip alçak sesle, Bu arada hikâyeni bitirmedin, dedi.

Marvellous başını kaldırıp baktı. Hangi hikâye? diye sordu.

Bana anlattığın hikâye. Dün gece seni bekledim ama gelmedin.

Gelmedim mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayır.

Yemek yemedin mi?

Yedim. Ama sen gelmedin.

Marvellous ekmeğin köşesini koparıp yahninin suyuna bandı.

Bir hikâye anlatıyordun ve henüz bitmedi. Bir hikâyeyi ortasında bırakamazsın.

Ortası olduğunu nereden biliyorsun?

Çünkü başlangıcı değildi. Sonu da değildi.

Sonu olmadığını nereden biliyorsun?

Çünkü on dört yaşındaydın. Söylediğin buydu. Şimdi seksen dokuz yaşındasın. Fazlası olmalı.

Seksen dokuz yaşında mıyım? dedi Marvellous. Emin misin?

Bence öyle.

Marvellous başını iki yana salladı ve yemeye devam etti.

Hikâyeyi bitirmek zorundasın, dedi Drake.

Kim demiş?

Ben diyorum. Kime sorsan aynı şeyi söyler. Drake boş kâsesini ileri doğru itip bir sigara yaktı ve gözlerini Marvellous'a dikti. Yaşlı kadın son lokmasını da yuttu ve ağzını sildi. Cebinden bir şişe yaban eriği cini çıkarıp bardağına koydu. Bir dikişte içti.

Doğa gibi hikâyelerin de sonu gelmez, dedi.

Drake külünü kâseye silkti. Babanın öldüğü âna kadar anlatmıştın. Onu kayıkhaneye getirmiş ve içeri ilk kez girmiştin. Onların nasıl bir hayatı olduğunu görmüştün. Ve o ölürken annenin orada olduğunu, babanı beklediğini hissetmiştin. Aslında hiç gitmediğini. Sana dönmüş ve demişlerdi ki…

Gitmemize izin verebilecek misin?

Evet, dedi Drake. Aynen.

Ve hiçbir şey söyleyememiştim.

Evet.

Yaşlı kadın gözlüğünü düzeltti ve alnını ovuşturdu. Parmaklarını masaya vurarak o anının geri dönmesini bekledi. Ve bir kez daha, Hiçbir şey söyleyemedim, dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çıkmak için gece olmasını beklediğini hatırlıyordu. Dışarıda yeniay vardı ve çok az ışık veriyordu. Marvellous ön tarafı nehir çamuruyla sıvanmış bir mumu olan bir şapka takmıştı. Mum yeterince ışık veriyordu. Babasının cesedini yataktan almıştı ve babasının, sanki her şeyini geride bırakmış gibi hiçbir ağırlığı yoktu. Onu nehre taşımış, ayağını kolayca tekneye sokmayı başarmış ve babasını yavaşça tekne dibine yatırmıştı.

Rüzgârın en iyi zamanını seçmişti ve denizden gelen esintiyle muhteşem bir hız yakalamıştı. Bu çok güzeldi. Direk üstü ışıkları yanmış ve yaralı yıldızlar gibi karanlıkta asılı kalmıştı. Derin bir su, deniz fenerinin ışıklarından uzak gizli bir derinlik bulana kadar koylara girip çıkmış ve bulduğu yerde yelkeni indirip teknenin istediği gibi sürüklenmesine izin vermişti. Teknenin etrafını yoğun bir yakamoz kümesi sarana dek babasının öğrettiği duaları fısıldamıştı. Yakamoz kümesi teknenin etrafını sardığında zamanın geldiğini anlamıştı. Babasını kaldırmış ve yavaşça derin suya yuvarlamış, su ânında annesinin kollarının ışıl ışıl kucaklamasına dönüşmüştü.

Marvellous teknenin kenarına sımsıkı tutunup onların gidişlerini izlemek için başını suya sokmuştu. Ama çok gençti ve bunu görebilecek tecrübeye sahip değildi – yaşın ve yaşanan yılların ayrıcalığı olan net görebilme becerisine. On dört yaşındaki Marvellous bu ikisine de sahip değildi.

Gökyüzü ve deniz bütünleşmişti. İkisi de diğerinin gücüyle yükselip alçalmaya başlamış, Marvellous, yüreğine oturan ve gelecekteki yaşamının en merkezine korkuyu yerleştiren kapkaranlık bir yokluk tarafından birden tüketilmişti. Kürekleri denize atmış, oturak tahtalarına uzanmış ve ağlamıştı. Tekneyi bir fındık kabuğu gibi alabora edecek acımasız güneybatı fırtınasının sadece bir günlük uzaklıkta olduğunu biliyor ve onun bir an önce gelmesi için dua ediyordu. Böylelikle annesiyle babasının yanına gidebilirdi.

Uyandı ama ölüme değil, teknenin gövdesine sürtünen çakılların sesine ve karanın sabit sessizliğine. Fırtına çıkmamıştı. Tekne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sabah ışığında çok tanıdık gelen ve rüzgâr almayan bir kıyıya sürüklenmişti. Marvellous hayattaydı. Dünya dingindi, deniz çarşaf gibiydi. İki küreği teknenin yanında haç şeklinde duruyordu.

Iskota halatını çözüp tekneyi sığ kıyı şeridi boyunca çekerek Büyük Nehir'e çıkardı. Oradan yelken açıp deniz fenerinin, kalelerin ve donanmanın kocaman yelkenli gemilerinin yanından geçti, denizcilerinin başka bir yerlerde çürüdüğü, enkaza dönmüş gemi gövdelerinin yanından geçti ve nihayet iki nehrin birleştiği kavşağa ve sığlığa doğru dönüp oraları ele geçirmiş olan gölgeliğe girdi. Karidesleri ve yengeçleri rahatsız ederek tekneyi asırlardır orada olan koyda sürükledi ve az sonra kesilecek olmaya direnen bir domuzmuşçasına sığ suda çekiştirerek ilerletti. Ve dönemeci döner dönmez kırılgan ışıkta yükselen kayıkhanenin beyazlığını ve kiliseyi gördü. Tekneyi bağladı ve eski taş babaya oturdu. Koy artık sadece ona aitti ama o hiçbir şey hissetmiyordu. Bu, hayatının en uzun yürüyüşü olmuştu çünkü yolun sonunda onu bekleyen kimse yoktu. Kış boyunca uyudu. Noel'i kaçırdı ve yeni bir yıla uyandı. Kendini öylesine kaybolmuş hissediyordu ki. Bu duygu ilk çançiçekleri ve yabani sarımsaklar, dünyasının yeşil-kahverengi tabanını renklendirene kadar sürdü.

Nehir çamurunu kazıp bir ziyafeti ortaya çıkardığı sırada ilahiler yükseldi. Kuyudan kovaları doldurdu, insanlar teker teker kiliseden çıkmaya başladıklarında dışarıda yanan bir ateşi, fokurdayan bir tenceresi vardı ve midyeler ağızlarını açıyorlardı ama kimse onu fark etmedi.

Söğüt dallarını toplayıp yengeç sepetleri ördü, bazılarını sattı, diğerlerine yem koydu ve koyun çeşitli yerlerine daldırdı. Sağlıklı beslendi, artanları sattı. Ama hâlâ kimse onu fark etmiyordu.

Sonra saçını uzattı ve bir zamanlar annesinin yüzdüğü gibi yüzmeye başladı. İşte o zaman onu fark ettiler. Suyun hafızası vardır. İnsanların hafızası karıştı, Marvellous'ınki ise yeniden canlandı çünkü bilmesi gereken her şey sudaydı. Annesinin çıplaklığı insanları nasıl korkuttuysa, onunki de korkuttu. O âdeta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çiçek açıyor, etrafındaki her şey arı gibi vızıldıyordu. Erkekler burunlarını hava kaldırıp onun kokusunu almaya çalışıyor, sırıtıyor ve sonra utançlarını bastırıyorlardı.

Bayan Hard, Armut dibine düşer, dedi.

Bu doğru, dedi Marvellous. Ne kadar yakına düşerse o kadar tatlı olur.

Ama hiç kimseyi tadına bakacak kadar yakınına yaklaştırmadı.

Marvellous'ın hayatının değişmesi için üç yaz geçmesi gerekti. Bir sabah karavan kapısının telaşla yumruklanmasıyla uyandı.

Köyden bir kadın, Betsy doğurmak üzere, dedi.

Keziah'ın haberi var mı? diye sordu Marvellous.

Keziah bir vefatla ilgileniyor. Senin yapabileceğini söyledi. Hazır olduğunu söyledi.

Beş dakika ver, dedi Marvellous ve kendini toparlamak için kapıyı kapattı. Keziah hazır olduğumu söylemiş, diye düşündü. Midesi kasıldı ve sırtından aşağı korkunun soğuk ve nemli hissi süzüldü. Yaşlı Keziah'tan daha bilge bir ebeyle hiç karşılaşmamıştı. Bildiğim her şeyi bana o öğretti, diye fısıldadı kendi kendine. Hazır olduğumu söylemiş. Hazır olduğumu söylemiş. Hazır olduğumu söylemiş. Marvellous bir yandan Betsy'nin ilk bebeğini dünyaya getirtmek için gereken eşyaları toplarken diğer yandan bu cümleyi tekrar edip duruyordu.

Sık ormandan koşar adım geçerken güneş tepedeydi. Çayırlığın başlangıcında köylü kadına yetişti ve hiç konuşmadan mavi kantaronların, çuhaçiçeklerinin ve gelinciklerin arasından geçip anayolun kenarına çıktılar. Betsy'yi kulübesinin arka duvarına dayanmış hâlde buldular. Yanakları kızarmıştı ve Marvellous sabit bir ritimle derin derin nefes alıp verdiğini fark etti. Betsy, Marvellous'a bakıp, Nişan geldi, suyum da! dedi. Bebek az sonra acı acı bağırtacak.

Marvellous elini kadının uyluklarının iç kısmında gezdirdi ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

berrak sıvıyı kokladı. Başını kaldırdı ve gülümsedi. Hadi, gayret et, dedi ve kollarını Betsy'ye dolayıp yürümesine yardım etti. Kollarını kavuşturmuş düşmanca bakan Bayan Hard'ın yanından geçip beklenti içindeki kulübeye girdiler.

Alt kattaki sobada su kaynıyordu. İçerisi sıcak, nemliydi ve ekmek fırınından yayılan ekşi mayanın kötü kokusu sinmişti. Dedikoducular üst katta, yatak odasındaydılar ve doğum yatağı hazırlanmıştı. Betsy yatağa uzanırken inledi.

Marvellous çantasını pencerenin yanındaki sandalyeye koydu. Dışarı baktı. Gökyüzü birden mucize coşkusuyla dolmuştu. Gömleğini çıkarıp çantasından temiz bir önlük, kare bir bez ve bir eşarp çıkardı. Önlüğü giydi, kollarını yukarı kadar sıvadı, bir kalıp dezenfektan sabun alıp el yıkama kabına gitti. Su aşırı sıcaktı ve derisi ânında kıpkırmızı oldu ama o ellerini ve tırnaklarını ovarak yıkayıp kare beze kuruladı. Eşarbı burnunu ve ağzını kapatacak şekilde bağladı ve yatağın yanına gitti.

Ellerini kadının karnında gezdirdi. Bebeğin başı iyice inmişti, Marvellous rahmin içgüdüsel, yavaş hareketlerini hissedebiliyordu. Vücut ne yapması gerektiğini biliyordu. Her yeni değişimle duyuları canlandı. Kulağını kadının karnına koydu ve bebeğin kalp atışlarını dinledi. Hiç ses yoktu. Marvellous'ın ağzı kurudu, başı dönmeye başladı. Kulak değiştirdi ama minik kalbi duyamadı. Odadaki gözlerin onu izlediğini hissetti, annenin bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti. Ellerini karında gezdirdi, öksürerek zihnini boşalttı ve bir kez daha eğilip içerideki yaşamı duymaya çalıştı. İşte! İşte oradaydı, bebeği kalbi dörtnala koşan bir at gibi *patapata patapata patapata* diye atıyordu. Sevinçle bir kahkaha attı, odadaki kadınlar da bu sevinci alıp olduğu gibi içlerine çektiler.

Tam olması gerektiği gibi mi? diye sordu anne.

Tam olması gerektiği gibi, dedi Marvellous.

Şükürler olsun, dedi anne ve kadınlar güldüler.

Her şey Keziah'tan öğrendiği gibi gitti. Yüzü izle, yüzler yalan söylemez. Ve kadının yüzü de yalan söylemedi çünkü iki saat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra doğumun doğası değişti. Annenin tepkileri değişti, kasılmaların yapısı değişti ve rahim ağzı açıldı, kulak tırmalayıcı çığlıklar ve küfürler arasında sağlıklı bir kız bebeğin başı dünyaya çıkıverdi.

Marvellous siyah ipekli bir kumaşla kordonu bağladı ve ardından kesip anneye hediyesini sundu. O anda anne, bebeğin adını Marvellous'ın koymasını istedi. Marvellous, Seve seve koyarım, dedi. Kadınlar gülerek, Başka nasıl konur ki, diye karşılık verdiler.

Saatler geçti. Gölgeler uzadı, güneş yorgun düştü ama Marvellous o odadan ayrılmadı. Plasentanın tamamı çıkana kadar bekledi. Bebek düzgün meme emene kadar bekledi. Annenin bacakları arasındaki kanamanın tamamen durduğundan emin olana kadar bekledi. Sonunda dedikoducular onu uyardılar ve İşin bitti, dediler. Artık gitme zamanı. Her şey yolunda, dostum.

Marvellous kahkahalar, yeni doğmuş bebeğin horultuları ve eve dönen babanın gururuyla dolu hâlde kulübeden ayrıldı. O gün bir sürü, bir sürü teşekkür aldı. Sanki daha önce farkında olmadığı gizli bir güce sahip olarak o dünyaya bir kez daha girmişti.

Ilık, karanlık yaz gecesine çıktı. Ekmek fırınının üst katındaki odada hâlâ hafif bir ışık vardı. Pencerede Bayan Hard'ın karaltı hâlindeki siluetini gördü. Elini kaldırıp salladı; gün atışma ya da yargılama günü değildi.

Ellerini birleştirip su borusundan su içti ve fazlasını yüzüyle gözlerine sürdü. İnsanoğlunun bildiği en eski sırra hâkim olarak çayırlık boyunca yavaş yavaş yürüdü ve ağaçların arasından geçti. Taş babaya oturdu ve ânında üzerine çöken geceye teslim oldu. Sarsılarak aniden uyandığında, uyuyalı henüz çok zaman geçmemişti. Göğe doğru yükselen bir tarlakuşunun tatlı çağrısını duyduğunu düşündü. Bunun aslında uyanmakta olan kendi ruhunun sesi olduğunu fark etmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kayıkhanenin dışında rüzgâr hızlandı. Asılı sicimdeki deniz kabukları, metaller ve kemikler birbirlerine çarparak dans etmeye başladı – gecenin müziğiydi bu. Marvellous yavaşça gözlüğünü çıkarıp gaz lambasının yanına koydu. Gözlüğünün plastik kısmının çukurlaştırdığı burun kemerini sıvazladı. Yaban eriği cinini bitirdi ve dudaklarını sildi.

Ee? Sana arzu ettiğin sonu verdim mi?

Drake sigarasını söndürdü. Bilmiyorum, dedi. Bence bu başlangıç olabilir.

Marvellous gülümseyip, Güzel, dedi. İşte şimdi anlamaya başlıyorsun, Drake. Ayağa kalktı, gözlüğünü aldı ve kapıya yöneldi. Gece havası içeri süzüldüğünde durup, Onları duyabiliyor musun? diye sordu.

Kimleri?

Azizleri. Bu gece yaramazlık yapıyorlar.

Neden?

Çünkü yerlerinden edilmiş hissediyorlar. Sen geldiğinden beri öyle hissediyorlar. Ve beni uyutmuyorlar, bundan adım gibi eminim.

Bir baykuş öttü.

Gece yarısı, dedi Marvellous, altın cep saatini ayarlayıp iyice kurarak.

Drake saatine baktı. *Gerçekten* gece yarısıydı.

Teşekkür ederim, Marvellous, dedi.

Marvellous durdu ve döndü. Drake ona ilk kez adıyla hitap etmişti. Kollarını kaldırdı ve karanlığın içinde kayboldu.

Rüzgâr hızlandı. Drake dışarı baktı ve ağaçların sallandığını gördü. Yaşlı kadının kendi kendine konuşmasını dinledi. Etrafta ölü azizlerden başka arkadaşlık edecek kimse olmadığında muhtemelen böyle olduğunu düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

21

Drake nihayet kayıkhaneden çıktığında aralık ayının ilk günüydü. Böğürtlenler parlak, kırmızı ve sertti. Kış gelmişti.

Marvellous onu erkenden uyandırıp eline domuz yemi kovasıyla, kül dolu bir kova tutuşturmuş ve dışarıdaki ağaçların arasından yukarı doğru çıkan dümdüz patikayı ve ilerideki gübre çukurunu işaret etmişti.

Drake parlak sabah güneşine alışana kadar gözlerini kıstı. Çullukların ve poyraz kuşlarının ötüşleri koyda yankılanıyordu, havada bereket kokusu vardı ve koy Drake'in gece hayalleri gibi korkutucu değil, tam tersi ıssız bir güzelliğe, kadim ve dingin bir duyguya sahipti.

Drake önce ağaçların arasından yükselen hafif bir duman, ardından da ilk kez karavanı gördü. Karavan savaş zamanından kalma kamuflaj ağıyla kaplıydı ve yapay yapraklar onu çevreleyen çıplak dallardan doğal olmayan bir biçimde çıkıyordu. Üst tarafındaki branda solmuş ve yamalıydı ve bir zamanlar yazı olan yan tarafında anlamlı hiçbir şey kalmamıştı. Yan taraftaki bir direğe bir tel dolap bağlanmıştı ve arkadaki sebze yetişmeyen toprak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

parçası temizlenmişti. Ağaçtan ağaca bir çamaşır ipi asılıydı; eski meyve sandıklarından artık kapısı olmayan ahşap bir baraka yapılmış ve içi bazıları kapaklı, diğerleri açık toprak testilerle, oltalarla, yengeç sepetleriyle, her tür aletle, sac bir küvetle ve benzin bidonlarıyla doldurulmuştu. Barakanın yan tarafına metal çerçeveli, buram buram deniz kokan branda bir yelken bağlanmıştı.

Drake kovasını eski püskü bir lambanın yanına koyup karavanın merdivenlerini tırmandı. Dış tahtalara sımsıkı bağlanmış bir teleskopta nemli bir yosun parçası asılıydı. Kapıyı yavaşça ittiğinde o güne kadar gördüğü en garip ortamla karşılaştı. Oda sessiz ve sıcaktı, duyulan tek ses sobadaki ateşin boğuk çatırtısı, onlarca yıldır çamura ve kuru ota gömülü duran ahşap tekerleklerin gıcırtısıydı. Odanın havası temizdi ve içeriye çam ile adını çıkaramadığı bir koku hâkimdi… Kadınsı bir koku, sarhoş edici bir koku. Drake yatağa oturdu. Karşı duvar deniz kabuklarıyla kaplıydı – çoğu deniz salyangozu ve minaresi olan, girdap ve dalga motifleri şeklinde özenle dizilmiş yüzlerce deniz kabuğundan oluşan bir mozaik. Ve arka duvarda, pencere pervazının altında, içinde sadece bir defter duran tozlu ve koyu renk, küçük bir kitaplık vardı. Sırt kısmında kargacık burgacık el yazısıyla *Marvellous'ın Gerçekler Defteri* yazılıydı; küçük, kilitli bir defterdi bu. Drake defteri çekip aldı ve işaretparmağını harflerinin üzerinde gezdirdi. Anahtarını aradı ama bulamadı. Bastırarak açmaya çalıştı ama kilit yerinden oynamadı. Başka bir gün bakmak için defteri tozlu, dar rafa geri koydu.

Diz çöküp yatağın yanında yerde duran Marconi telsize baktı, ses düğmesi kullanmaktan aşınmıştı. Duvar kenarlarında boydan boya torbalarca kuru yaprak, şifalı ot, tartı ve bozuk para büyüklüğünde pirinç ağırlıklılar duruyordu. Biraz yüksek bir rafta bir tokmakla havan vardı. Bir de Craven "A" ve Lucky Strike sigara paketleri ki bunlar savaş sırasındaki olağan takastı.

Drake yatağa uzanıp kumaş kaplı tavana tutturulmuş el yazısı notlara baktı. Şunlar yazıyordu:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yumurta cuma günü	Dışarıdaki, adam Drake
Drake=üzgün	Drake'e göz kulak ol
Doğum 1858	
Para dolapta	Mumu söndür

Drake bu dünyayı tanıyordu. Bu bölük pörçük düşüncelerle daha önce de, henüz küçük bir çocukken karşılaşmıştı. Bara yaşlı bir adam gelirdi –müdavimlerden biriydi– ve bir kış günü karısının gabardin kabanına iğnelediği kâğıt parçalarıyla çıkagelmişti. Drake uzaktan onların kar tanesi gibi göründüğünü düşünmüştü, oysa kâğıtlarda adamın adı, adresi, ne içmek istediği ve parasının nerede olduğu yazıyordu. Adamın *kötü bir gün* geçiriyor olma ihtimaline karşıydı bu, o günlerde bu tür durumlara *kötü* bir gün derlerdi. Stanley Morris'i kimse soymadı ve onu eve götüren biri her zaman çıktı, hem de genelde dudaklarında bir şarkıyla. Dünya o zamanlar iyiydi, diye düşündü Drake. Artık yok olmuş bir dünya.

Drake=üzgün yazan kâğıdı söküp aldı. Bir süre baktıktan sonra pantolonunun cebine koydu. Yatak örtüsünü düzeltti ve girdiğindeki gibi sessiz ve dokunulmamış bırakarak karavandan çıktı.

Kovaları alıp üzeri bir buz tabakasıyla kaplanmış gübre çukuruna doğru yürümeye başladı. Soğuk kokuyu dondurmuştu, sadece çöp, sadece pislikti artık. Ürkmüş bir sıçan bile sakinliğini bozamadı. Pantolonunun fermuarını açıp dış tuvalete girdi. Pantolonunu aşağı indirdi ve bir inek gibi sıçtı. Yeni bir insan değildi. Biraz daha kibar hissediyordu sadece.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22

İkinci Dünya Savaşı'nın başında Marvellous, Büyük Liman'a olağanüstü bir gezi yapmıştı.

Bankta oturmuş güvercin beslerken, bir kadının önceki gün izlediği film hakkındaki konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Film renkli çekilmiş, demişti kadın ve Marvellous daha önce renkli çekilmiş bir film izlemediği için merak etmiş ve dikkatle kadını dinlemişti, aslında en son ne zaman film izlediğini hatırlamıyordu. İsminden filmin muhtemelen yelkencilik hakkında olduğunu düşünmüştü. Çok keyif alacağı bir konuydu bu.

Doğrudan eve dönmek yerine sinema gişesinin önündeki kuyruğa girmiş ve kısa süre sonra kendini birbirlerine kur yapan çiftlerle aynı sırada otururken bulmuştu. Işıklar sönüp başlar öpüşmek için birbirlerine yaklaştığında etrafına bakınmıştı.

O güne dek hiç bu kadar çok renk görmemişti, bu kadar çok rengi ne karşısında uzanan manzarada görmüştü ne de uykusunda. Yürüyen birliklerin siyah silueti ve kırmızıyla turuncu renkler perdede âdeta patlıyordu. Belki de Britanya'nın geleceği bu diye düşündü. Vivien Leigh'in perdeyi söküp diktiği elbiseyle Robin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hood'a benzediğini düşündü. Orada da savaş vardı, o günler Tamir Et, Kullan günleriydi.

Ama Marvellous'ın aklından yıllarca çıkmayan, turuncu ve kırmızı dudakların görüntüsüydü. O renk dudaklarla nasıl görüneceğini merak etmişti.

Sinemadan son çıkan o olmuştu. Büyük, boş perdeye gözlerini dikmiş otururken üç kez çıkmasını söylemişlerdi. Onu yerinden kaldıran şey, hava saldırısı sirenlerinin acı acı çalmaya başlaması ve yer göstericisi kadının yüzünde beliren korkuyu görmesiydi.

Karanlığa bürünmüş bir dünyaya bir şey pat diye düşmüştü sanki. Sirenler acı acı bağırıyor, insanlar sığınaklara koşuyorlardı ama Marvellous sığınağa gitmedi, görevlilerin bağrışlarına ve tepesinde uçan bombardıman uçaklarının sesine kulak asmadan limana, teknesine doğru yürümeye devam etti. Ve düşen bombalardan ayrılıp karanlık, sakin koya doğru yol almaya başladığında bir kez daha turuncu ve kırmızı dudakları düşündü, öyle dudakları olsaydı daha çok öpülebileceğini düşündü.

Marvellous kayıkhanenin kapısının eşiğinde durup elindeki afişi açtı.

Rüzgâr Gibi Geçti mi? dedi Drake, başını çamaşır leğeninden kaldırarak.

Bir yere koyduğumu biliyordum. Bunu bana bir Amerikalı vermişti. Masanın yanındaki duvara asabilirsin diye düşündüm.

Teşekkür ederim, dedi Drake ve ellerini kurulayıp afişi ondan aldı.

Burasını biraz canlandırabilir, dedi Marvellous. Bence bu, genç birine göre.

Sanırım haklısın, dedi Drake. Çamaşır leğenini dışarı götürüp içindekini yaban gülünün dibine döktü.

Acaba ben de ruj sürsem nasıl görünürdüm? dedi Marvellous.

Anlamadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun gibi, dedi, posteri göstererek.

Vivien Leigh gibi mi? diye sordu Drake.

Aktristin adı bu mu?

Sanırım.

Evet, onun gibi.

Ne renk sürmek isterdin?

Kırmızı. Ya da turuncu.

Bence kırmızı.

Evet, bence de.

Bence çok güzel olurdun, dedi Drake. Yeni yıkanmış bir çift çorabın kurumaya bırakıldığı ocağa doğru giderken Marvellous'ın gülümsemesini kaçırdı.

Marvellous onun peşinden gelerek, Mektup mu geldi? dedi.

Drake mektubu ocak rafından alıp ona verdi. Bu bana değil, Marvellous. Görüyor musun? Bunu iletmem istendi. Bu adama, dedi Drake.

Neden?

Çünkü birine söz verdim, dedi Drake ve çoraplarını giydi.

Marvellous zarfı gözlerine yaklaştırıp inceledi. Dr. *Arnold* adını yüksek sesle okudu ve bir an bir anının canlandığını hissetti, çok net ve kısa bir anıydı bu. Dengesini sağlamak için masaya tutundu. Bu duygu geldiği gibi çabucak yok oldu, sanki defterin sayfaları yırtılmış ve yırtık kenar boşluğundaki tırtıklar kalan bir şeyleri belli edermiş gibi.

İyi misin? diye sordu Drake.

Marvellous alçak sesle, Evet, dedi. Evet, iyiyim.

Drake, Gel, diyerek onu yatağa götürdü. Yorgun görünüyorsun.

Çok uzun süre beklemiş.

Kesinlikle öyle.

Ne zaman gidiyorsun?

Anlamadım.

Marvellous işaret ederek, Mektup, dedi. Ne zaman teslim edeceksin?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ha. Bugün değil, Marvellous, dedi Drake. Bugün hiçbir yere gitmeyeceğim. Yarın da. Öbür gün gideceğimi de sanmıyorum.

Marvellous başını salladı. Güzel, dedi. Sonra âdeta yankı gibi bir kez daha, Güzel, dedi. Yanakları hafifçe kızardı. Onun bir yere gitmesini istemiyordu, ona gitgide alışıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

23

Öğleden sonra Drake'in önünde bomboş uzuyordu. Marvellous, doktora gitmeyi reddedenler için şifalı kış otları ve kuşburnu almaya Diğer Aziz'in Köyü diye adlandırdığı köye gitmişti teknesiyle.

Bulutlar dağılmış, yerlerini uçsuz bucaksız masmavi bir gökyüzü almıştı ve martılarla kazların tiz çığlıkları boş koyda yankılanıyordu. Gelgit çekilmişti, akıntı ters yöndeydi ve ayak altındaki ıslak kum şaşırtıcı biçimde sertti. Koyu renkli yumuşak yosunların arasındaki iç içe geçmiş kum kurtları ve akşamki ziyafetlerinin kanıtı olan atılmış tarak, midye ve deniz salyangozu kabukları nehir yatağını âdeta süslüyordu. Bir leş kargası sürüsü kilisenin yanına indi ve pis kokulu yosunların iç içe geçmiş karaltıları içindeki sahile vurmuş kum balıklarının tepesine tünedi.

Yalnız olan Drake düşüncelerini oraya geldiği geceye yönlendirdi. Hafızası hâlâ bulanıktı ve yıllarca da öyle olacaktı, sabit olan tek şey çalı çitten yükselen ve Burada Dur diye emreden o tuhaf tabelaydı. Aslında yanında kaldığı o gece yaşlı Marvellous'ın ona söylediği şeydi bu. Onu *beklediğini* söylemişti. Geleceğini nasıl biliyor olabilirdi ki? Kendisi bile bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

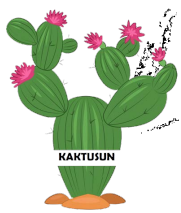
Çayırlıktan yukarı doğru yürürken alçalan güneş yer değiştirdi. Drake'in ilerideki yola ulaşması fazla uzun sürmedi. Bir zamanlar, o güzel ve varlıklı eski günlerde bu yolun görkemli bir adı vardı: Ana Yol. Drake mükemmel bir keşif eriydi ama bir saatlik yürüyüş ve terk edilmiş fırına kadar uzanan yol boyunca yaptığı araştırmada hiçbir şey bulamamıştı. Ne bir tabela ne de başka bir şey. Ve bu bir saat boyunca, tahtalarla kapatılmış kulübelerin önünden tek bir motorlu araç, at arabası ya da kamyonetin geçmediğini fark etmişti. Tek bir araba bile yoktu. Mezra ürkütücü biçimde ıssızdı. O kadar sessizdi ki mazinin o durgun havasındaki ısı düşüşünü duyabiliyordu.

Bir kilometre taşına oturup sigara yaktı. Çakmağını kurcaladı, eline baktı. Titremesi azalmıştı, bundan emindi. Alacakaranlığın artık tanıdık olan çöküşüne doğru uçan kırlangıç sürülerini izledi. Dönüp o sonsuz yoğun maviliğe dalışlarını takip etti. Kısa bir an onların mutluluğunda kayboldu, aklına ne tabela geldi ne de Marvellous Ways'in ne bilip ne bilmediği. Başka bir şey tarafından büyülenmiş hissediyordu. Altın sarısı ışık batıya ilerlerken yüzünü yalayıp geçti ve o sırada gözleri kısa bir an kamaştığından çakmağı düşürdü. Onu almak için eğildi ve uzanırken onu gördü. Bacaklarının arasından ters olarak. Ama yine de gördü. Kahkahalarla gülmeye başladı. Ve arazilerden nehre doğru yürürken arkasında akşamüstü güneşinde parıldayan bir kilometre taşı bıraktı. Şu kelimelerin kazılı olduğu bir kilometre taşı:

ST opHere*

* (İng.) Burada dur –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24

O gece mehtap çıktı ve yusyuvarlak hâlde yavaş yavaş kaydı. Gitgide koyulaşan mavilik pembe ve leylak renkli kocaman fırça darbeleriyle kaplanmıştı. Nehir yükseliyor, parlak yüzeyinde gölgeler oluşuyor ve müzik gelgitle el ele dans ediyordu. Trompetle çalınan tanıdık bir giriş müziği ağaçların etrafında dönüp duruyordu. Armstrong. Louis, diye fısıldıyorlardı.

Drake bu müziği son duyduğundan beri uzun süre geçmişti. Nasıl bir duygu uyandırdığını, onu nasıl etkilediğini unutmuştu. Aylarca savaştan sonra gittiği Paris'teki caz kulübünün adını hatırlamaya çalışmıştı. Parmaklıklara yapışmış hâlde ayakkabılarına kustuğu İngiltere'ye gemiyle dönüş yolculuğunda da bu adı hatırlamaya çalışmıştı.

Bir grup Amerikalı askerin –siyahi askerlerdi bunlar– peşinden karanlık merdivenleri inip ter, dans, sigara dumanı ve alkol dolu, müziğin hiç susmadığı, kadın ve erkeklerin ayakta ve tamamen giyinik olarak sevişir gibi özgürce dans ettikleri rutubetli bir yeraltı mahzenine girişini hatırladı. Bir kadın gelip yanına oturmuştu. Kadın Fransız'dı ve ona doğru eğilip, *Mersi*, diye fı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sıldamıştı. Ardında da, *Liberté*, diye. Bunu hatırlamasının tek nedeni o an bu iki kelimenin uyaklı olduğunu düşünmesiydi. Kadın ayağa kalıp ona selam çakmış ve yanından ayrılmıştı. Sivil giysiler içinde bile asker gibi görünüyordu.

Drake'in gözü aynadaki yansımasına takıldı. Askerin yerini başka bir şey almıştı. Bir balıkçı belki de. Balkona çıktı ve Marvellous'ın, onun bir saat önce yaktığı ateşi incelediğini gördü.

Ona seslendi. Kadın başını kaldırıp el salladı.

Caveau. Kulübün adı buydu. Caveau *bir şey*.

Hâlâ günbatımının izlerini taşıyan koyda balık tuttular ve sessizce pembeyle altın sarısının yanardöner akıntısının yerini gecenin ağırbaşlı rengine bırakışını seyrettiler.

Marvellous oltasını sarıp derin ve karanlık nehir yatağına doğru yeniden attı. Şimdi oltaya gelecekler, diye fısıldadı.

Nereden biliyorsun?

Hişt, dedi Marvellous.

Siktir, dedi Drake.

Yakaladın mı?

Oltanın titreşimlerinin kaslarında yarattığı etki âdeta elektrik akımı gibiydi ve kalbi hızla atıyordu, hatta gümüşi balığın su yüzeyinin hemen altına ok gibi fırladığını görünce daha da hızlı atmaya başladı. Daha önce hiç balık tutmamıştı, kendini küçük bir çocuk gibi hissetti ve kahkahalarla güldü, hatta bir kız gibi cıyaklamış bile olabilirdi. Marvellous, Şimdi dikkatli ol, dedi. Bu balığı istiyoruz. Drake dikkat kesildi ve kadın ne derse yaptı. Oltayı sarıp kaldırdı, bir daha sarıp kaldırdı… ta ki paniğe kapılmış solungaçların yüzeyde çırpındığını görülebilene ve balık onu yakalayan geri zekâlıya, daha önce hiç balık yakalamamış cıyak cıyak bağıran o geri zekâlıya delirmişçesine bakarak aşağılık çamur üzerinde yüzgecinin son bir çırpınışıyla teslim olana dek. Tanrım, ne aptalca bir ölüm, diye düşündü balık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir tekir, dedi Marvellous. Oldukça da büyük. Kalın bir dal parçasıyla balığın kafasına vurdu.

Drake'in tepesinde dikilip balığı nasıl temizleyeceğini gösterdi. Bıçağı solungaçların altına sok ve kafayı kopar. İşte oldu, dedi. Kuyruğundan başlayarak yukarı kadar kes. Bağırsaklarını çıkar. Bu kadar basit. İşte balığın, Francis Drake. Drake balığı iki eliyle tuttu, kendiyle gurur duyuyordu. Balığı bir kupa gibi havaya kaldırmak istedi, Marvellous etraflarındaki çıplak ağaçlardan dikkatle onu izleyen parlak, aç gözleri göstermeseydi yapacaktı da.

Balık alev denizinin üzerine konmuş döküm tavada tereyağı ve tuzla kararıp çıtırlaşarak pişerken birkaç kupa bira içtiler.

Kumdaki enkaz, dedi Drake. Senin teknen miydi?

Hayır, dedi Marvellous. O tekne *Kurtuluş*. Yaşlı Cundy'nin teknesi, eskiden tanıdığım balıkçı bir arkadaş. Hem o hem de teknesi Dunkirk'ten birkaç ay sonra enkaz oldu, o zamanlar ikisi de denize pek dayanıklı değildi.

Marvellous tavayı ateşten alıp otların üzerine koydu. Cızırdıyor ve fokurduyordu. Tabak, dedi ve Drake tabağını ona verdi. Marvellous balığı koydu. Haşlanmış havuçlar için az yer vardı.

Bu tadı unutma, dedi Marvellous. Bu, taze yakalanmış bir balığın, zaferin ve asla aç kalmayacağını bilmenin tadı. Bana göre en lezzetli bileşim.

Ve Drake ağzına attığı ilk lokmada bunu anladı.

Marvellous parmaklarındaki balık yağı ve tereyağını yalayarak temizlerken, Biliyor musun, dedi, balıkçı teknelerinin küçük filoya katılıp Fransa'ya gitmeleri istendiğinde *Kurtuluş*'un motoru kendi kendine çalışmaya başladı.

Drake gülümseyerek, Gerçekten mi? dedi.

Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama evet, öyle oldu. Yaşlı Cundy'nin karar vermesine fırsat bile kalmamıştı çünkü karar onun adına verilmişti. Tekne ya onunla ya da onsuz gidecekti.

Cesur tekne.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cesur *tekneydi*, Drake. Gerçekten öyleydi. Aslında bundan fazlasıydı. Biraz havuç ister misin?

Drake büyük bir kaşık dolusu havuç tabağına konurken, Teşekkür ederim, dedi.

Daha fazlası neydi? diye sordu, bir kılçık parçasını ağzından çekip çıkarırken.

Yaşlı Cundy'nin torunu da Dunkirk'teydi. Ve tekne, delikanlının elini hâlâ dümeninde hissettiğinden o çocuğu severdi. Bir dümen onu kullanan eli asla unutmaz. Bunu aklından hiç çıkarma, Drake.

Çıkarmam, dedi Drake.

Kurtuluş'u ben uğurladım. Çok duygusal bir görüntüydü. Kafanda canlandırmaya çalış, Drake. Burnu dalgaların arasında ilerliyor. Baş ve kıç tarafına Alman bombaları düşüyor ama o yoluna devam ediyor. Fransız sahilini görene kadar durmadı. Ne görüntüydü ama! Sahiller hıncahınç insan doluydu, jipler ve yakıt varilleri yanıyordu ve memleketlerine dönmeye çırpınan askeri birlikler mendireğe saldırıyorlardı.

Yayvan gövdesi sayesinde *Kurtuluş* sahile mümkün olduğunca yaklaşabildi. Uçaklar alçaktan uçuyor, bombalarını atıyor, tekneler isabet alıp batıyor ve balıkçılar memleketlerinden çok uzakta boğuluyordu. Askerler itişe kakışa tekneye binmeye çalışıyor ve bazıları kurtulmalarına sadece birkaç adım kala düşüyordu. Her genç yaşam kaybolduğunda tekne sarsıldı ama geri dönmedi, on askeri alıp işini tamamlayana kadar geri vitese geçmedi.

Ve birden, dedi Marvellous, son kişi sahilden koşarak geldi. Köpüklerin arasına daldı ve *Kurtuluş*'a yetişmek için kulaç atmaya başladı. Kurşunlar yağmur gibi yağarken diğerleri, Hadi! Hadi! diye bağırdılar. Arkadaşları teknenin tehlikeli biçimde yan yatmasına sebep olacak derecede yanlardan eğildiler, eller mücadele eden askere ulaşmaya çalışıyordu, onun elleri de arkadaşlarının ellerine. Arkadaşları, Hadi! Hadi! diye bağırıyordu. Onun elleriyle arkadaşlarının elleri birbirine uzandı ve sonra onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakaladılar. Tekneye çektiler. Asker güverteye yüzüstü düştü ve hiç hareket etmedi. Dakikalarca orada kaldı. Belki de daha uzun süre. Yaşlı adam yanlarında savaş gemileriyle güvenli sulara ulaşana dek dümeni bırakmadı. Sonra delikanlının yanında diz çöküp elini tanıdık olduğuna inandığı omza koydu. Genç adam kımıldadı ve yavaşça başını kaldırdı.

Ve oydu, değil mi? Yani torunu, dedi Drake hevesle.

Marvellous tabağını yere koyup birayı dudaklarına götürdü. Hayır, o değildi, dedi.

Siktir.

Çok küfrediyorsun.

Özür dilerim.

Ama o olması gerekirdi, değil mi? O olması gerekirdi.

Peki sonra geri döndü mü? dedi Drake.

Hayır. Yaşlı Cundy de kısa süre sonra öldü. Sebep belki sıkıntıydı, belki de kalp krizi. Tekneyi satmaya çalıştılar ama o acılı bir köpek gibi yerinden oynamayı reddetti. Biliyor musun, farkındaydı. Bir gecede parçalanmıştı sanki. Onun balçıkta ölüşünü izledim. Her şeyin bir ömrü var, Drake. Bu hayatta öğrendiğim şey bu. Her şeyin bir ömrü var.

Ateş azaldı, soğuk arttı ve yaşlı Marvellous erkenden uyumaya gitti. Drake tek başına oturup birasını bitirdi. Kiliseye baktı ve belki Tanrı da savaşta öldü diye düşündü. Balık kılçıkları ve derilerinin kömürleşmiş kalıntılarıyla beslenen sönmekte olan alevlerin etrafında uyuşuk uyuşuk uçuşan böcekleri izledi. Ateşe bir sürahi nehir suyu boşalttı. Ateş tıslayıp duman çıkardı, Drake'in yüzü parıldadı. Bir şarkının ilk notalarındaki klarnet ve saksafon sesi kalbinde belli duygular uyandırdı.

Gaz lambasını aldı ve diğer taraftaki çürümüş tekneyi görene dek nehir boyunca yürüdü. Ve Billie Holiday aptalca şeylerden söz eden şarkısını söylerken Drake lambanın ışığında esas duruşa geçip *Kurtuluş*'u selamladı ve kendini budala ya da aptal hissetmedi çünkü biraz sarhoştu. Eğer o berrak gecede oradan geçiyor

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olsaydınız sahilde, koyaklarda ve koylarda dolanarak uyuyanların kulaklarına ulaşan ve onlara bazen var olan tek şey olan aşkı hatırlatan eski bir şarkı eşliğinde kumsaldaki enkazı selamlayan genç bir adam görürdünüz.

Şarkı sona erdiğinde Marvellous Ways karavandaki radyoyu kapattı. O sessizlikte sersemledi ve yatağına uzandı. Tam mumu üfleyip söndürecekti ki tanımadık bir el yazısıyla yazılmış ve tavana yapıştırılmış notu fark etti.

Drake=biraz daha mutlu

Mumu söndürdü ve bir kör gibi karanlığa gömüldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

25

Bir hafta sonra Marvellous koydaki kuşların gerginleştiğini ve telaşlı ötmeye başladıklarını fark etti. Bir pisibalığı sabahın boş saatlerinde kendini sahile atmış, güneş doğmadan pes etmiş ve acımasız şafak vakti ölmüştü. Yengeçler de pis balçıktan çıkmış, fikirlerini değiştirmeden önce korku dolu gözlerle sağa sola bakmışlardı.

Marvellous günler öncesinden bunun gelişini hissetmiş ama hiçbir şey söylememişti. Sırtındaki ağrıdan, yavaş yavaş gelişen tuhaf davranışlardan ve karanlık ruhların kokusu diye adlandırmayı tercih ettiği tanımadık kokulardan hissetmişti bunu.

Taş babanın yanında durdu ve her yeri yavaş yavaş ele geçiren karanlığı inceledi. Barometre düşmüştü ama henüz havada asılı tek bir bulut yoktu. Bu beklentinin sıkıntısıydı, başka bir şey olamazdı çünkü Gözyaşı Gecesi'nde olan buydu. Sessizliğe kulak kabarttı. İşte, nehir yükseldiğinde köpekbalığının havladığı an buydu. İşte yıkılmış hayallerin çamura düştüğü ve batıp çıkan gemi enkazları gibi suda sürüklendiği an buydu.

Bir keresinde Bayan Hard'ın bebek arabası ters dönmüş hâlde sürüklenmiş ve sazlara takılmıştı. O bebek arabası bir bebeğin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ağırlığını hiç hissetmemişti, hissettiği tek ağırlık ekmeğinkiydi ve eskiden Bayan Hard'ın hamile kaldığı ama o bebeğin dünyaya gelmediği hakkında söylentiler dolaşırdı, kimse gerçeği bilmezdi. Ama Marvellous bilirdi, o bebeğin dünyaya gelmediğini bilirdi. Bir bebek daha olmadı ve o bebek arabası Bayan Hard'ın uçup gitmesine izin veremediği hayali sürdürdü. İsmi de muhtemelen o zamanlar Heart'tan Hard'a* değişmişti ve Marvellous katılaşmış bir kalpte güzel olan hiçbir duygunun barınamayacağını biliyordu. Marvellous'a gözyaşlarının da tıpkı kadınların yumurtalıkları gibi tükendiğini söyleyen Bayan Hard olmuştu. Kanaman tamamen sona erdiğinde gözyaşların da biter. Uzun süre önce Bayan Hard'ın söylediği buydu.

Drake çiseleyen yağmurun pıtırtısı ve vücuduna yapışan ıslaklıkla aniden uyandı. Gözlerini açıp doğruldu. Oda hareket ediyordu, nehirle bütünleşmişti; titreşen karanlığın kesintisiz düzlüğü gibiydi. Bir deniz fenerinin ışığı kadar güçlü olan ay ışığının huzmesi zeminde kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Drake dönerek yatağından kalktı ve ayak parmakları buz gibi tuzlu suda kayboldu. Ânında bütün bedenini büyük bir korku kapladı. Pantolon paçalarını kıvırıp suyun içinde yürüyerek balkon kapısına gitti ve dışarı baktı. Nehir yoktu, taş baba yoktu, tüm dünya suyla kaplıydı. Yükselen sular kazanmıştı.

O kadar soğuktu ki titremeye başladı. Kapıda asılı yağmurluğunu alıp zar zor dışarı çıktı. Sağa doğru bir adım atsa yükselen gelgit vardı, sola doğru bir adım atsa ormanlık arazi. Sola doğru bir adım attı ve ışığı gördü. Başta çiseleyen yağmurda hayal meyal görünen titrek bir ışıktı sadece ama gitgide büyüdü ve büyük bir ateşböceği gibi ona yaklaştı. Ateşböceği iyice yaklaşınca yaşlı bir kadının taktığı pis bir madenci şapkasının kenarına sıkıştırılmış

* (İng.) Heart: Kalp, yürek, vicdan, şefkat. Hard: Kalpsiz, şefkatsiz, sert, katı –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir muma dönüştü. Kadın bir sandalla koyu yararak ona doğru geliyordu. Kürek çekişi yavaş ama heybetliydi.

Marvellous, Drake'in ayaklarının dibine geldiğinde, Atla! diye bağırdı. Atla ve küreklere asıl.

Drake gergin bir hâlde sandala bindi ve küreklere asıldı.

Kıyıdan uzaklaşıp sandalı adanın ve kilisenin karanlık siluetinin etrafındaki akıntıda sürüklenmeye bıraktı. Arkasını dönüp kayıkhanenin beyazlığının balkon kenarındaki su kesimiyle birleştiği yere baktı. Her şeyde tuhaf bir farklılık vardı. Ağaçlar karşı kıyıya uzanıyor, dalları derinliklerden çıkan parmaklar misali yükseliyordu. Birden her şey onu almak için uzanmaya başlamış gibiydi. Bu görüntü nefesinin tıkanmasına neden oldu ve ağzından ilk kusmuk seli döküldü.

Bir baykuş öttü ve bulutlar çekildi. Ve ay –kocaman, turuncu ve alçakta– birdenbire ortaya çıktı. Çatısız kilisenin hemen üstündeydi. Işık huzmeleri, yukarı doğru uzanan parlak dokunaçlar gibi kırık camlardan dışarı dökülüp *Saygıdeğer… Anısına… Huzur içinde uyu* yazılı batık mezar taşlarının tepelerini ortaya çıkardı.

Drake kürek çekmeyi bırakıp bir palmiye ağacının keskin yaprağına sımsıkı tutundu.

İyi misin?

Evet, dedi, ağzını gömleğinin koluna silerek. Titreyerek, Geçecek, diye ekledi.

Marvellous ileriyi işaret ederek, O zaman bu taraftan, dedi.

Yol daralınca Drake ellerini kullanıp sandalı kilisenin açık kapısına doğru yönlendirdi. Kapı içinden geçilebilecek kadar genişti.

Bir kiliseye girmeyeli yıllar olmuştu. Vitray pencereler yukarıdan ona bakarken ağlamayalı yıllar olmuştu. Eğilerek kapıdan geçip zamanın uzun süre önce unuttuğu sakin dünyaya girdiğinde yüreği kabardı.

Batık sunak tahtasında bir mum yükseliyor, dağılmış duvarla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ra şiddetli bir ışık yayıyordu. Ama ne duvarlar! Drake'in neredeyse nefesi kesildi çünkü tüm duvarlarda yengeçler gibi yapışmış, her biçimde ve boyda tekne modeli vardı – filikalar, sandallar, kikler, yelkenliler. Her biri mükemmel, her biri büyük bir özenle her ayrıntısı düşünülerek kibrit çöpü, mantar ve yontulmuş dallardan yapılmış bir sürü tekne.

Drake, Bunları kim yaptı? diye sordu.

Ben yaptım, dedi Marvellous.

Ne zaman?

Bilmem. Uzun bir hayatım oldu.

Sandalı duvara yönlendirdi ve bazı teknelerin isimlerini okudu. *Gladly, Douglas, Audrey, Simeon, Peace.*

Peace, dedi Yankı.

Doğurttuğum çocuklar, dedi yaşlı kadın. Ruhların gemileri.

Sandal yeniden ışığa sürüklendi.

İsa'nın çocukken bu topraklara geldiğini söylenir, Drake. Yaşlı kadının sesi ölçülüydü ve batık harabede yankılandı. Aramatyalı Yusuf'la gelmiş. Glastonbury'ye giderken uğramışlar. Düşünsene, Drake! İsa burada. O yüzden bu topraklara kutsanmış topraklar denir, Kutsal ayaklarla kutsanmış. Ve yıllar boyunca insanlar tam olarak o ayakların bastığı yere basarak yürümeye çalışarak bir ömür geçirmişler ve aşağıya bakmakla o kadar meşgullermiş ki yukarı bakmak akıllarına bile gelmemiş. Tüm bunların ne olduğunu anlamak akıllarına bile gelmemiş.

Marvellous piposunu çıkardı ve sunaktaki mumu çevreleyen koruyucu camı kaldırıp piposunu yaktı. Şu an durduğun yer, altıncı yüzyılda bu köyü kuran genç Breton azizinin oturduğu, oruç tuttuğu ve dua ettiği yer. Penwith'ten buraya kadar bütün yol boyunca büyük bir taşı dişlerin arasına sıkıştırdığı kalın bir halatla çekmiş ve hiç konuşmamış. Taşı buraya koymuş ve o taştan bir kilise yükselmiş. O taştan binlerce kişinin inancı yükselmiş.

Drake çökmüş çatıdan dışarı baktı. Gökyüzü yıldız doluydu ve hemen üzerindeki ay ışığı doğrudan onun yüzüne döküyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir zamanlar bu senin seçilmiş biri olduğunun işaretiymiş. Belki de seçilmiş birisindir, olamaz mı? Senin hikâyen ne, Francis Drake? Sen hangi taşı çekiyorsun?

Benim ne bir taşım var ne de hikâyem, dedi Drake.

Herkesin bir hikâyesi vardır.

Benim yok.

Marvellous ona inanmaz gözlerle bakıp, Hımm, dedi. Çisenti yine yerini yağmura bıraktı ve beraberinde ayı da götürdü.

Genç Breton azizinin adı Christopher'dı – ya da Christophe, sanırım Fransızlar böyle diyorlar, dedi Marvellous. O zamanlar aziz değildi elbette, büyük tutkuları olan bir keşişti sadece. Aziz Christopher olamazdı zaten çünkü Katoliklerin aynı isimde bir azizleri vardı. Bu yüzden tıpkı sonunda kendisinin olduğu gibi ismi de bozuldu. Bir gün İsa'nın tacındaki bir dikeni Şeria Nehri'nden gelen suyla değiş tokuş etti –kutsal emanetler o günlerde sigara kâğıtları gibiydi– ve oruç tuttu, dua etti. Duaları sonucu Şeria Nehri bizim nehre karıştı ve içinde yüzen herkes için her derde deva bir nehir hâline geldi. Breton azizi ormana gitti, orada ağladı ve gözyaşlarından bir kaynak doğdu, karavanımın az ilerisinde olan bu kaynak en saf, en temiz suya sahip. Hayatım boyunca o kuyudan su içtim, Drake ve bağırsaklarımda asla kurt olmadı.

Drake bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Marvellous başını eğdi ve Drake onun mumuna doğru eğilip sigarasını yaktı. Bu kısacık sıcaklık ânı onu sakinleştirdi.

Marvellous, Biliyor musun, dedi, çatı çöktükten sonra yağmur bu denli şiddetli yağarken bile uzun süre burada ayin yapıldı. Bunlar özel ayinler diye bilinirdi.

Çatıya ne oldu? diye sordu Drake.

Muhtemelen bir fırtınada uçtu. Evet, aslında geçen yüzyıl sonundaki fırtınada çöktü. Büyük Kar Fırtınası adını verdiler ona. Yarımadaya kar, rüzgâr ve ölüm getirdi. Koyun açıklarında ana yelkene yapışıp kalmış denizciler gördüm. Kol ve bacakları yan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lara açılmış hâlde duruyorlardı. Kolları göğe doğru uzanmıştı. Dudakları dua ederken donup kalmıştı. Denizde ateist yoktur, Drake. Dalgalar dağlar kadar yükseldiğinde en dinsiz bile diz çöküp dua eder.

Sence benim de yapmam gereken o mu? Diz çöküp dua etmek mi? diye sordu Drake.

Hayır. Diz çöküp dua etmek için duyulduğuna inanman gerek. Senin buna inandığını hiç sanmıyorum.

Piposundan kıvrılarak yükselen dumanlar ay ışığına karışıyordu. Yağmur durmuştu. Marvellous elini suya soktu ve sıra hâlinde yavaş yavaş geçidin üst kısmına doğru yüzen genç bir tekir balığı sürüsünü izledi.

Ne anlatıyordum? diye sordu.

Yağmur altındaki ayinleri.

Aa, evet, yağmur altındaki ayinler. Evet. İnsanlar yağmuru seviyorlardı, bu yüzden yeni bir çatı yapmakla uğraşmadılar, Tanrı'nın lütfunun üzerlerine yağması olarak düşündüler bunu. Ve o zamanlar Tanrı çok önemliydi çünkü bereketli ve etkili nefesiyle Cornwall üçlüsünü –yani Bakır, Teneke ve Kutsal Balığı– kutsamıştı.

Jack kim? diye sordu Drake.

O da nereden çıktı?

Geçen gece Jack'le konuştuğunu duydum. Sevgilin miydi?

Yaşlı kadın piposundan derin bir nefes çekti.

Evet, sevgilimdi. *Büyük* aşkımdı.

İlk aşkın mıydı?

Hayır, üçüncü ve sonuncu aşkımdı. İlk aşkım bir deniz feneri bekçisiydi, beklenmedik bir aşktı. Sonra Jimmy oldu ama o bekleniyordu.

Neden bekleniyordu?

Gelişini gördüm.

Rüyanda mı?

Hayır, camda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Camda mı?

Sırf beni sinir etmek için mi söylediğim her şeyi tekrarlıyorsun?

Hayır. Özür dilerim.

Ve sonra Jack geldi.

Peki o bekleniyor muydu yoksa beklenmiyor muydu?

Güzel soru. İkisi de değil aslında. O benim için hep vardı. Üç aşkım oldu, Drake. O dönemler bunun yeterli olduğunu düşünüyordum ama şimdi geriye dönüp baktığımda daha fazlası olabilirdi diye düşünüyorum. Hayatın, içinde daha çok sevgi barındırabilmek için bir rahim gibi genişlediğini anladım.

Sevgi, dedi Yankı.

Biri başlangıcımdı, ikincisi ortam, diğeri de sonum oldu.

Drake durgun suya baktı.

Yani her şey bir deniz feneri bekçisiyle başladı, öyle mi? dedi.

Evet, sanırım öyle oldu, dedi yaşlı kadın. Tüm aşklar bir ufacık bir alevle başlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

26

Fowey'de nehir kenarındaki bir bardaydım. Gözlerim kitabımdaydı ama gözlerim meşgul olsa da kulaklarım olmadığından bir balıkçının bir zamanlar emrinde çalıştığı, artık Eddystone Kayalıkları'ndaki bir deniz fenerinde bekçilik yapan, çok sevdiği yaşlı bir kaptan hakkında konuştuğunu duydum. Balıkçı, deniz feneri bekçisinin ölüme yakın olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Oldukça genç olsam da bu görüntü bana son derece etkileyici geldi.

Balıkçının peşinden iskeleye gittim ve kendimi tanıttım. Balıkçı, deniz feneri bekçisinin hayatının sona erişine şahitlik edecek birini aradığını söyledi. Yaşlı kaptan kulesinde huzur içinde ölmek ve denize gömülmek istiyor, yani doktor çağrılmayacak, dedi. Ama onunla deniz fenerine göz kulak olan çocukları, sonrasında onu öldürmekle suçlanmamak için cesedini denize atmaktan korkuyor. Ölümüne şahitlik edebileceğimi ve yardımcı olabileceğimi söyledim. Günler sonra onun teknesinde havanın dönmesini bekliyorduk.

İlk sabah, fırtınaya dönüşüp yüreğimizi ağzımıza getirip gerisin geri kaçmamıza neden olan güneydoğu rüzgârına girdik.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Ama sonra nisan ayı geldi ve ayın ilk sabahı sabit bir kuzeybatı rüzgârı getirdi ki bu, karaya çıkmak için en uygun rüzgârdı. Yelkenler fora, umutlar yüksek bir hâlde denizdeki meşhur kuleye doğru yola çıktık.

Ben teknenin baş kısmında oturdum ve teleskobumu ufka, ayın dünyayı çektiği kadar güçlü bir biçimde beni kendine çeken o parlak çizgiye odakladım. Kasketi gözlerine kadar çekilmiş hâlde, elinde oltasıyla Eddystone deniz fenerinin dibinde duran ilk aşkımı gördüğümde on yedi yaşındaydım ve biz hâlâ onun görüş alanına giremeyecek kadar küçük bir noktaydık.

Yolculuğun son bir saatinde deniz çarşaf gibi oldu ve adamlar kalan milleri iki yanımızda yüzen fok balıkları, tepemizde uçuşan martılar eşliğinde kürek çekerek aştılar ve önceden ufuktaki bir çatlak gibi görünen şey deniz fenerine dönüştü. Teleskobumu kayaların üzerinde balık tutan delikanlıdan hiç ayırmadım. Gitgide yaklaştı, yaklaştı ve sonunda merceğini bir yüz kapladı, o yüz başını kaldırıp baktı ve delikanlı bir kıza dönüştü.

Merhaba, diye bağırdı kız.

Balık yakaladın mı? diye sordum.

Üç tane yakaladım.

Tekneyi baştan ve kıçtan demirledik. Sonra tekneden atladım. Kız beni yakaladı.

Deniz feneri bekçisi ölüm döşeğindeydi. İki dünya arasında gidip geliyordu. Çoğunlukla uyuyordu ama sonra birden uyanıyor ve sanki çok uzak bir sahilden kendi dünyasına bakıyormuş gibi gözlerini dikip bakıyordu. Oğlu tek kelime etmiyordu. Sadık bir köpek gibi babasının yanından ayrılmıyor, onun yanında uyuyordu. Üç yatak olan yuvarlak bir odaydı burası… bir küçük, bir orta boy, bir de büyük yatak. Ben mutfak zemininde farelerle uyumayı seçtim.

Karanlık çökerken hava hızla döndü, rüzgâr hızlandı. Güneybatıdan gelen ilk dalga bize çarptığında kapıyı sürgülemeye ancak zaman bulmuştuk. Deniz feneri zangırdadı ve bir ağaç gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

salladı. Pencereye bir su kütlesi çarptı ve azıcık kalan gün ışığını da yok etti.

Kız elimden tutup beni fener odasına götürdü. Burası pencerelerinde demir parmaklıkları olan küçük bir odaydı. Pencereleri temizledik ve gaz lambalarını yaktık. Dalgalar çarpmaya, deniz feneri sallanmaya devam ediyordu. Çok yüksekteydik ve gece önümüzde bomboş uzanıyordu. Kanal feneri yutarken ve rüzgâr korkum karşısında keyifle çığlıklar atarken her dakika saat gibi hissediliyordu.

O gece fenerden hiç ayrılmadım, kız da beni hiç yalnız bırakmadı. Yukarısı çok sıcaktı ve leş gibi yağ kokuyordu. Düğmelerimizi açtık, giysilerimize talaş ve is yapışmıştı. Ve lambaların dönüşünü, dalgaların gümbürtüsünü, rüzgârın cıyaklamasını dinledik. Kız korku dolu soluklarımı bir öpücükle sona erdirdi ve onu durdurmadım. Bu ilk öpüşmemdi. Şafak sökene kadar sürdü.

Oğlan odada hızla dönüp duruyor ve deniz feneri bekçisi gitgide daha da güçsüzleşiyordu. Ona su verdim, dudaklarında kaldı. Elimi göğsüne koydum ve avucumun altında tükenen yaşamın son atışlarını, yarım ölçü tek bir davul vuruşuyla sona eren bir şarkının son notalarını hissettim.

Ve deniz feneri bekçisi son nefesini verirken şöyle dedi: *O, dünyanın ışığı. Kim onun peşinden giderse karanlıkta yürüyecek ama hayatın ışığına sahip olacak.*

Onu istediği gibi denize gömdük. Bu kurban karşılığında deniz bizi iki haftalık sakinlikle ödüllendirdi. Fırtınalar dindi, deniz duruldu, gökteki kuşlar ötmek ve bereketli derinliklere dalmakla meşguldüler ve güneş suyun yüzeyinde yeni filizlenen bir aşkın vaatleri gibi parıltılar saçıyordu.

Pis fener odası bizim yatağımız hâline geldi ve hem rüzgâr hem de ben çığlıklar attık. Gecenin derinliklerinde saçlarıma yapışmış talaşla balkonda duruyordum. Parmaklıklara sımsıkı tutunuyor ve ufuk çizgisinde daha müthiş şeyler bulma umuduyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonsuz karanlığı tarayarak, delip geçen ışık huzmesini seyrediyordum. Işığın parlaklığı yüzünden afallayan ve yönlerini şaşıran göçmen kuşlar bazen camlara çarpıyor ve cansız hâlde balkona düşüyorlardı. Sevgilim erkek kardeşine seveceği bir şey vermek için onları aşağı götürüyordu.

Su evreninin ortasındaydık, gece güneşiydik ve gemilere, Fazla yaklaşmayın, dipte kayalar var, diyorduk. Dalgaların çarpışı uçuşan beyaz köpükler saçıyordu ve ben korkuyordum, keyifliydim, biraz da âşıktım. Parmaklığa yapışıp rüzgârın aksi yönündeki küçük, sakin boğazı görmek için yuvarlak balkonda yavaş yavaş ilerliyordum, sonra o dışarı çıkıyor ve ters yönden başlayarak aynısını yapıyordu. Yan yana duracak yer yoktu, bu yüzden yüz yüze duruyorduk. Sonra tek esinti onun ağzından gelen ve Çin çayı kokan sıcaklık olana dek yüzler birbirine yaslanıyordu.

Bana havayı koklamayı o öğretti. O kadar yukarıda hava temiz ve doğaldı. Şiddetli bir güneybatı rüzgârı estiğinde sanki Amerika'dan, başka bir zamandan, annemin zamanından gelen sesleri ve kokuları taşıyormuşçasına duygularım kabarıyordu. Rüzgârda, nehirlerden ve arazilerden yükselen şarkılara benzer bir ağıt vardı.

Oradan ayrılmama iki gün kala gökyüzü bulutsuz ve daha önce hiç görmediğim kadar maviydi. Güneş o kadar sıcaktı ki kollarım açıktaydı ve pantolon paçalarım yukarı kıvrılmıştı. Rüzgâr hızlandı ve dip dalgaları, su alçaldığı için ortaya çıkan kayaları döven ve bu yükseklikten bakınca bana yeryüzüne inen bulutlar gibi görünen köpükler bırakan dalgalara dönüştü. Oğlan yatağından çıkmamıştı. Ölü kuşlarla çevrelenmiş hâlde kederli bir uykudaydı. Kız, onun yatağının yanına yiyecek ve su bıraktı, sonra elimi tutup beni balkona çıkardı.

Havayı koklayışını izledim. Balıkların dansını görmek için akıntının durumunu anlamaya çalışan çağlar öncesinin balıkçısına benziyordu. Deniz onun metresiydi –ben değildim– ve metresini asla terk etmeyecekti. Bu yüzden de ondan böyle bir şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmasını istemedim. Her şeyin bir ömrü vardı. Bizimkinin de geceleri ve gelgitleriyle birlikte tam on dört gündü.

Kız bir uçurtma getirdi. Metal bir çerçevesi vardı ve kalın, beyaz bir bezle kaplanmıştı. Kuyruğu, uzunluğu on beş, on altı metre olan kalın bir kordondu ve bu kordona yaklaşık bir düzene kanca bağlanıp bir olta hâline getirilmişti. Kız uçurtmanın ipini balkon parmaklığına sımsıkı bağladı ve rüzgâr doğru yönden esmeye başlayınca uçurtmayı saldı ve kayalığın ilerisine yönlendirip tıpkı bir tekne kullanır gibi hareket ettirerek kuyruğunun ve kancaların denize batmasını sağladı. Hızla yukarı çekildi, aşağı indirildi ve o olta balık ağızları için bir hedef hâline geldi.

Kızın bağırmaya başlaması ve uçurtmayı çekmek için benden yardım istemesi uzun sürmedi ve yemin ederim ki oltaya yedi balık takılmıştı ve havada uçarak bize doğru geliyorlardı. Ah, o kadar ağırdı ki, Drake! Yine de çekip balıkları çıkardık ve bir saat sonra mutfak pişen yemeğin kokusuyla doldu. Oğlan başını yataktan kaldırdı ve kederinden sıyrılıp, yanan sobanın üzerinde pişen yeni tutulmuş levreğin kokusunu içine çekti.

Sabah tekne beni almaya geldiğinde kız bana metal bir para verdi. Bu para hep yanımdadır. Şimdi de yanımda, cebimde bir yerlerde olmalı. Bekle bir dakika. İşte. Ve parayı Drake'e verdi.

Eski bir peni, dedi Drake.

Evet.

Neden bir peni?

Marvellous hemen cevap vermedi. Sonra konuşmaya başladı. O tekneye bindiğimde dönüp arkama bakmadım, Drake. Bakamadım. On yedi yaşındaydım ve ona âşık olmuştum. Üstelik ilk seks deneyimimi yaşamıştım ve harikaydı. Şu an bile hâlâ içim ürperir. O hari– Hey, neden bakışlarını kaçırdın?

Kaçırmadım.

Evet, kaçırdın. Kesinlikle kaçırdın. Yaşlı bir kadının seks hakkında konuşması…

Hayır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

…seni utandırıyor mu?

Drake, Kesinlikle hayır, diye yalan söyledi.

Bir zamanlar ben de gençtim. İnanması zor, değil mi? Hayatımın çoğunu kendimi genç *hissederek* geçirdim ama elbette bir süredir değilim. Genç olmanın kıymetini bilmedim. Bu ancak yaşlandığında kurulabilen bir cümle. Öyle görünmüyor olabilir ama bu yorgun, yaşlı beden de tutkuyla sevdi. Yüzünün bariz bir şekilde kızarmasına neden olacak şeyler yaptı.

Kızarmak, dedi Yankı üzerine basa basa. Azar işitmiş olan Drake kızardı.

Bir süre sonra, Neden bir peni? diye sordu.

Oraya geliyorum, dedi Marvellous. Beni acele ettirme. Özellikle de *şimdi*.

Marvellous konuşmaya devam etti. Dalgayı kıçtan alıyorduk ve yelkenleri açıp o dalgalar yardımıyla Fowey'ye doğru güzel bir hızla yol aldık. Ama daha fazla dayanamadım. Kalbim acıyordu ve gözlerim arkadaki kayalıklara, artık ufukta yok olmaya başlayan o kuleye kaydı. O kuleden titrek bir ışık, aynaya yansıyan güneş ışığını andıran bir parıltı geliyordu. Onun bana her zaman ışık vereceğini ve beni her zaman eve ulaştıracağını anladım.

Sonra üşüdüğümü hissettim ama para elimi alev alev yakıyordu. Cebimden çıkarıp ellerimi ısıttım ve ona baktığımda dalgalara hükmeden Britanya'nın* resmini gördüm ve, Bu o, gerçekten o, diye düşündüm. Onun ufak bir parçası. Sonra onu fark ettim. Britanya'nın omzunun arkasına yerleştirilmişti. Deniz feneri. Smeaton Deniz Feneri. Ve sahip olduğumuz her şey o fenerdeydi. Ve bu metal para zamanın o özel kapısının anahtarıydı.

Artık adını hatırlayamıyorum. Yüzü de gözümün önüne gelmiyor. Hafızam bu durumda artık. Hayatımın hayaletleri çıkışa yönelirken ben girişte bekliyor oluyorum genellikle. Çoğunlukla veda etme şansı dahi bulamadım. Babam olsa, bazen asla veda

* Rule Britannia, rule the waves. (Britanya'ya hükmet, dalgalara hükmet) Britanya'nın en sevilen marşlarından biri –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

edemezsin, derdi. Fransızlar, *C'est la vie*,* derler. Ama onun yüzündeki duyguyu asla unutmadım. Bu hoş bir duyguydu ve bundan dolayı o yüzün hoş bir yüz olduğunu biliyorum. Birbirimizi bir daha hiç görmedik.

Hiç mi? dedi Drake.

Marvellous, Hayır, diye karşılık verdi. Hiç. Ona ne olduğunu hiç öğrenemedim ama ne zaman uzakta yanıp sönen bir ışık görsem aklıma geldi elbette. Ama yıllar sonra o kayalığa Douglass Feneri'nin yapıldığı Hâlâ-Fırtınadan-Konuşulan o geceye kadar bunu gerçekten öğrenmeye uğraşmadım.

Drake, Neyi öğrenmeye uğraşmadın? diye sordu.

Onun hâlâ yaşadığını, dedi Marvellous ve bir anda yüzü ışıldadı.

Bunu nasıl öğrendin?

Gerçekten inanılmaz bir şey sayesinde, dedi Marvellous.

Anlatsana, dedi Drake.

Ve Marvellous piposunu tekrar yakıp konuşmaya devam etti. O gece hava birden döndüğünde burnu henüz geçmiştim. Hava kardı ve gitgide yükselerek arka arkaya gelen dört dalga yandan tekneye çarptı. Başta bunun koyu renk bir bulut olduğunu düşündüm, Drake. Buluta benziyordu. Sonra dalga üzerime geldi ve tekne onun köpüklü duvarı tarafından yutuldu. Önce yükseldik, yükseldik, ardından dalga geri çekildi ve tekne kısa bir süre karanlıkta asılı kaldıktan sonra düştü ve ıslak bir kum kadar sert olan denize çarptı.

Kendime geldiğimde sersem gibiydim ve bir boşluktan yukarıdaki yıldız dolu gökyüzüne bakıyordum. Ve beyazımsı ışık saçan yıldız kümelerinin ilerisinde sonsuzluğun sessizliği uzanıyordu. Çok güzeldi. Tekne sakin bir dairenin ortasında süzülüyordu. Fırtına uzaklaşmıştı, etrafımda dönüp duruyor ama beni etkilemiyordu. Dalgaların yaklaşık otuz metre uzaktaki görünmez bir duvara çarpışını izledim. Ve kayıp denizcilerin mezarına,

* (Fr.) Hayat böyle –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerini bir haçın değil sayısız duanın verdiği huzurun işaretlediği bir mezara düşmüş olduğumu fark ettim.

Dalgalar artık yaklaşık on metre ileride toplanıyor ve teknem, direksiz ve dümensiz bir hâlde Yaşam ve Ölüm arasındaki çizilmemiş o sınıra doğru sürükleniyordu. Gözlerimi gökyüzünden alamıyordum, gözlerimi diğer tarafa bir pencere açmış olan ve gitgide daralan boşluktan alamıyordum.

İşte oradan geldi, Drake. *Uçurtma*. Tıpkı kayan bir yıldız gibi karanlıktan çıkıp uzun kuyruğu dağ gibi dalgaları sıyırarak hızla bana doğru indi. Ayağa kalktım ve o kuyruk tam teknenin üzerine geldiğinde zıplayıp yakalamaya çalıştım. Kısa bir duraksamanın ardından ipin ellerimin arasına sımsıkı sarıldığını hissettim, ardından ayaklarım yerden kesildi. Uçurtma ağırlığımı hissedince hızla yükseldi ve tam o anda dalgalar aşağıda kalan tekneme çarpıp onu yuttu.

Gökyüzünde uçmaya başladım, midem ağzıma geldi. Uçurtma bazen suya doğru iniyor ve ayaklarım dalgaların köpüğünde kayboluyordu. Arada bir gemilerin dağ gibi yükselen dalgaların arasında görünüp kaybolan ışıklarını görüyordum. Bazense kuşlar yanımda uçuyordu, çoğu martı ve karabataktı, bir de tüylerinde hâlâ Afrika güneşinin sıcaklığını taşıyan küçük bir kızılkuyruk sürüsü geçti. Arada bir yarım ay çıkıyordu ve ben yarı mutlu, yarı korkmuş hissediyordum.

Şafak sökmek üzereyken rüzgâr dindi, gri bulut kümeleri dağıldı ve karanlık, yıldızsız gökyüzünün parçası hâline geldi. Hurdası çıkmış uçurtma sakin bir sahilin gölgesine doğru süzüldü ve yere indim.

Ayaklarımın altında tekrar toprağı hissettim. Alçalan dalgaların diğer tarafında, bir sıra ay denizanasının ıslak çakıllara vurduğu ve sahne ışıkları gibi titreşerek parıldadığı yerde var olan sessizliği dinledim.

Ve o sessizlik beni gevşetti. Kayaların yükseldiği, kumdan kalın, kuru ot öbeklerinin çıktığı sahile doğru tökezleye tökezleye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yürüdüm. Kollarım çok yorulmuştu, yine de koca bir kucak dolusu ıvır zıvırı toplamayı başardım. Suyun sürüklediği, loş şafak vaktinde kopmuş kol ve bacakları andıran ağaç dallarını topladım. Bıçağımı bir taş parçasına sürterek ateş yakmak için çıra niyetine kuru otları kullandım. Ateş tutuşunca sahil boyunca kayalara kadar yürüdüm ve onların diplerindeki deniz salyangozlarını söküp koparak kabuklarından yedim.

Uçurtmanın ipini söktüm ve onu çeke çeke sahile geri götürdüm; suyla kaplı karanlıkta tıpkı bir yılan balığı gibi gözden kayboldu. Orada bekledim. Yanımda martılar, arkamda ateşle bekledim.

Güneş yükseldi, döne döne yükselen dumanıyla dikkat çeken bir tekne çıkageldi. Balıkçı bana bir halat attı ve halat hiç zorlanmadan sahile düştü ve çok geçmeden teknedeydim. Tekne yelkenlerini şişirmiş miskin miskin süzülüyordu. Arkama yaslanıp oturdum ve hiçbir şey söylemedim. Uçurtmayı kollarımın arasında sımsıkı tuttum sadece.

Dün gece on sekiz denizci öldü, dedi balıkçı. Oraya nasıl ulaştın Tanrı bilir. Bir şey seni korumuş olmalı.

Marvellous, Ve biliyor musun? diyerek bitirdi hikâyesini. Gerçekten bir şey beni *korudu*.

Bunun Tanrı olduğunu mu söyleyeceksin bana? dedi Drake.

Tanrı mı? Yoo, hayır, Drake. *Aşk*. İkisini karıştırma. Aşk. İnanılması gereken tek şey o.

Gerçekten öyle mi?

Ah, evet, dedi Marvellous.

Bir de ay, diye ekledi.

Ay mı?

Evet.

Sen çıkamasan da her gün ortaya çıkan bir şey. Güneş. Ay. Herhangi bir şey. Bir şeye inanmak zorundasın.

Drake, Neden? diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çünkü kadınların seni daha ilginç bulmasını sağlar, dedi Marvellous.

Drake bir kahkaha attı.

Kadınlar beyindeki şeyleri severler, dedi Marvellous.

Benim beynimde çok şey var.

Evet ama *ışık* yok. İnanç sana ışık verir. Jack'te bu ışık vardı, dedi Marvellous.

Jack neye inanırdı?

Bana tabii ki, dedi Marvellous.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

27

Gelgitle kiliseden yavaş yavaş çıktılar. Drake akıntıya karşı kürek çekerek Marvellous'ın karavanının aşağısındaki sahilde durdu. Marvellous derme çatma tekneden sahile çıkarken Drake yoğun çıplak ağaç kümelerini sımsıkı tuttu. Ona yoluna devam etmesini söyledi, kadının sarı sırtı merdivenleri tırmanıp sıcak ve kuru ortamda gözden kayboldu. Drake tekneyi arkasında çeke çeke acıyla inleyerek ve sürünerek karaya çıktı. Son kusmuk vücudunu terk ettiğinde hâlâ emekler pozisyondaydı. Karşıdaki barakaya, onun yan tarafına bağlanmış kumaş uçurtmaya bakıp başını iki yana salladı. Karavanda bir gaz lambası yandı ve Drake bir cin şişesinin kapağının açıldığını duydu. Sendeleye sendeleye bayırı tırmandı. Ayaklarını pantolonunun paçalarına sildi ve merdivenleri çıktı.

Gecenin engin genişliğinden sonra karavan dar geldi. Gaz lambasının etrafına sokulup sessizce oturdular, yaban eriği cini içtiler ve dinlediler. Birbirlerinin nefeslerini, sobanın davetkâr çıtırtısını, su denize geri çekilirken yükselen, kayan, alçalan tuzun yer değiştirmesini dinlediler. Bir baykuşun şaşkın ötüşünü, kıyı boyunca açtıkları oyuklarda eğlenen su sıçanlarını dinlediler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çok gezmekten yorgun düşmüş mafsallarından fısıltılar yükselen karavanın gıcırtılarını dinlediler. Drake rafın arka tarafında duran *Gerçekler Defteri*'ni işaret ederek ne olduğunu sordu. Ne yazıyorsa o, dedi Marvellous, Gerçekler Defteri. Drake, Okuyabilir miyim? diye sordu. Marvellous, Hayır, dedi, gerçeklere hazır değilsin ve başını çevirip gözlerini kapattı.

Drake ayağa kalkıp yağmurluğunu aldı. Raftaki boş şişelerde titreşen lambanın ışığı dikkatini çekti. Cam, ürkütücü parlaklıkta büyülü ve cezbedici görünüyordu. Drake eğilip şişelerden birini ışığa tuttu. İçinde rulo hâlinde bir kâğıt vardı.

Bunlar ne? diye sordu.

Marvellous gözlerini açtı ve kaşlarını çattı.

Mesajlar. Sahilden topluyorum. Yıllardır toplarım.

Onlarla ne yapıyorsun?

Okuyorum. Elimden geldiğince cevap veriyorum, dedi yaşlı kadın.

Issız adalardan insanlar kurtardın mı peki?

Bu kadar duygusuz olma. Özellikle böyle bir gecede.

Özür dilerim, dedi Drake.

Marvellous etiketi uzun süre önce yok olmuş bir cin şişesini aldı. Aslında bu senin, dedi. 2 Kasım 1947. Thames Nehri.

Ben sana mesaj falan göndermedim, dedi Drake.

Seninki sessizdi.

Drake şişeyi aldı. Tarih nefesinin kesilmesine neden oldu ve midesinden boğazına acı dolu bir yumru yükseldi. Missy Hall'un hikâyesi gözyaşlarıyla birlikte dudaklarından dökülürken Marvellous elini onun sırtına koydu. Sözünü kesmeden onu dinledi. Piposunu yaktı, Drake'in bardağını yeniden doldurdu. Ve dinledi. Drake nihayet, Onu sevmiştim, dedi. Marvellous, Biliyorum, diye karşılık verdi.

Drake savaştan söz etmeyi öyle çok istiyordu ki… Ama güneş yavaş yavaş ağaçların tepelerine çıkıyordu ve Fransa'daki o günün anısı böylesi bir parlaklığa hiç uygun değildi. Son bir sigara ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıp ayağa kalktı. Kapıya vardığında durdu. Marvellous'a bir soru sormak üzereydi ki kadın cevap vererek onu şaşırttı. Sana, dedi üstüne basa basa. Benim sana inancım var.

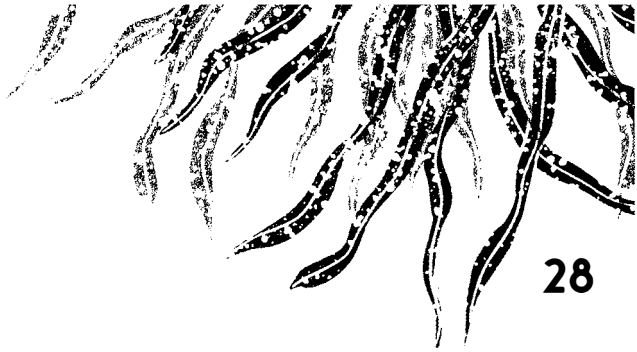
Drake ağaçların arasından geçerek kayıkhaneye doğru yürüdü. Sakin sabah havası tuzlu çamur kokuyor ve çullukların hüzünlü sesi yankılanıyordu.

Güneş ışıl ışıldı. Ağaçların tepelerini sıyırıp geçiyor ve gölgelerini yok ediyordu. Engebeli kum parıldıyordu ve yağmurdan sonra kalan su birikintileri denizkırlangıçlarıyla martılar tarafından işgal edilmişti.

Ve Drake ilk kez yok olup gitmek yerine yeniden yaşama olasılığı olduğunun farkına vardı. Güneş yer değiştirdikçe nehri eriyik hâldeki gümüşi bir akıntıya dönüştürdü. Çok güzel görünüyordu ve Drake haftalardır ilk kez iyi olacağını ve iyi olacağı için de gitmeye hazır olduğunu fark etti.

Dönüp nehir kıyısına baktı; Marvellous orada, onu izliyordu. Sanki düşüncelerini okuyabiliyordu. Drake elini kaldırdı, Marvellous aynı biçimde karşılık verdi. Kadın gözlerini göremesin diye Drake arkasını döndü. Uzun bir gece olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28

Ne gün ayrılacağını planlamadı. Yeni başlayan günün nasıl olacağını gösteren kış güneşiyle geç bir saatte uyandı. Dr. Arnold'a yazılmış mektuba baktı ve o günün bugün olduğunu anladı.

Sivillerini giydi. Yaka ve manşetler kaskatıydı; temasları tuhaf bir his veriyordu. Aşağıya baktı ve duble paça pantolonunun cilalı ayakkabılarının üzerine düzgünce indiğini gördü. Bu arkasında bıraktığı hayattı. Geri dönmek istediği hayat olup olmadığından emin değildi. Günlük rutinlere, bu hayatın tuhaf yönlerine alışmıştı ve mektup iletilip önünde yeni bir yol açıldığında ne yapacağını merak ediyordu. Geldiği gece yaşlı kadının ona verdiği giysileri düzgünce katladı. Geri çekildi. Ateş sönmüştü. Yatak çarşafları çıkarılmıştı. Ufak dokunuşlar yok olmuşlardı. Sanki hiç orada bulunmamış gibiydi. Ocağın üzerindeki beyaz badanalı duvarda onun varlığıyla ilgili en ufak bir iz yoktu.

Daha önce kimseyle vedalaşmamıştı. Ne annesiyle vedalaşma şansı olmuştu ne de Missy'yle. Onun için değerli hiçbir şeyi geride bırakmamıştı. Oradan oraya gezinip durmasının sebebi buydu belki de. Yaşlı kadına ve onun tavırlarına alışmıştı. Ona ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu umursuyordu. Cesaretini kaybetmeden önce çabucak yağmurluğu giyip valizini aldı.

Yaşlı kadını nehir kıyısında, ayak bileklerine kadar çamura gömülmüş hâlde, paçaları kıvrılmış pantolonun altındaki dizleri çamur içinde buldu. Bir süre görünmeden onu izledi. Ondan önce yaşadığı, ondan sonra yaşayacağı, sadece kendisinin ve yalnızlığın olduğu, bir ömürlük hikâyeler ve aksi azizler yörüngesine oturtulmuş hayatı izledi. Ve onun iyi olmasını istedi, zira her zaman iyi olmuştu ve Drake buna inanmak zorundaydı, aksi takdirde asla gidemezdi. İşte o an kadın başını kaldırdı ve onu gördü. İşte o an kadın elini göğsüne götürdü.

Drake nehrin aşağısına yürüdü ve sırf kadın anlasın ve yanlış bir anlaşılma olasın diye valizini göstererek uzun bir selam verdi ama elbette kadın bunu biliyordu. Selamına karşılık vermedi. Kazmayı bıraktı ve nehir kıyısına doğru yürüdü. Drake onun yanında diz çöktü.

Gidiyorum.

Kadın başını salladı. Kovasını kaldırıp, Kumkurdu, dedi. Drake bunun bir aşağılama olup olmadığından emin olamadı.

Geri dönecek misin?

Sanmıyorum.

Yaşlı kadın başını salladı.

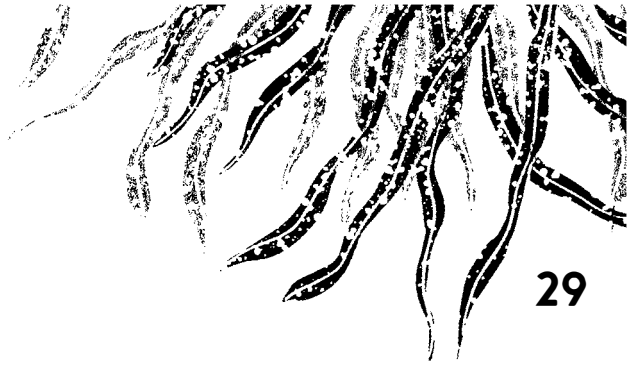
Her şey için teşekkür ederim, Marvellous, dedi Drake. Gerçekten. *Her şey* için.

Kadın başını salladı. Bol şans, Francis Drake. Güzel bir hayat yaşa. Tekrar sev.

Elini uzattı ve Drake tuttu. İki eliyle tuttu. Kadının elleri soğuk ve küçüktü.

Drake, Arkana bakma, arkana bakma, dedi kendi kendine ama baktı. Marvellous hâlâ ona bakıyordu. Drake'in gözleri yandı. Kadının yüzüne binlerce veda kazınmıştı. Yaşanmışlığın çizgileriydi bunlar. Drake uzaklaşırken bulutlar açıldı ve hafif bir yağmur başladı. Üzerime Marvellous'ın lütfu yağıyor, diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

29

Truro'nun hemen dışındaki bir çiftliğe kadar Kasap Dewar'ın aracıyla gitti. Kasap aynı yolu üç saat sonra geri döneceğini ve bir araca ihtiyacı olursa onu alabileceğini söyledi. Drake buna ihtiyacı olacağını sanmadığını söyleyerek onunla vedalaştı.

Kasabaya yürümek hoşuna gitti. Yağmur dinmişti ve havaya toprak, çalılık ve çimin tatlı kokusu hâkimdi. Bu koku huzursuzluğunu azalttı, sessizlik ona keyif verdi.

Savaşın sonuna doğru çok şey yaşanmıştı ve bu mektup, bu istek o zamanın kaosuna aitti. Drake onu yakmış ve tamamen unutmuş olmayı diledi, kimsenin ruhu duymazdı. Dougie Arnold'ı tanımıyordu bile. Bu mektup eline ölüm döşeğindeki bir adam tarafından tutuşturulmuştu ve Drake onu yüzüstü bırakamamış, o iki kelimeyi söylemişti: Söz veriyorum ve vicdanen bu görevi yerine getirecekti çünkü o günlerde vicdanı o kadar kirlenmişti ki onu temizlemesini sağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Ya adam bana oğlunu sorarsa? Yalan söyle. İyi bir asker ol ve yalan söyle. Çok iyi bir dosttu, sadıktı, cesurca öldü. Yalan söyle. Bir gün bile kaçmadı, falan filan. Yalan söyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Drake mektubun orada olduğundan emin olmak için cebini kontrol etti. Mektup âdeta elini yaktı.

Bir şehir görmeyeli haftalar olmuştu. Her yerde insan, motorlu taşıt, kamyonet, akıp giden bir hayat, topuklarını tıkırdatarak yürüyen makyajlı kadınlar ve gürültü vardı. Katedralin güneş ışığında ıslak ıslak parlayan kulesi göründü. Drake bu görüntüyü takip etti ve taş duvara yaslanıp kemancının uzata uzata çaldığı neşeli melodiyi dinledi. Önünde bir Austin 8 durdu. Geniş yan camdaki yansıması gülünç ve belirgindi.

Berber yüzüne ve boyun etrafına ılık havlu koydu. Drake tenindeki bütün hücrelerin açıldığını, duygularının yumuşadığını hissetti. Aylardır hissetmediği kadar temiz hissetti. Aynaya baktı. Sakalı düzeltilmiş, saçı kesilmişti. Boynun etrafına Old Spice sürüldü ve değişim tamamlandı. Daha iyi hissetmesi gerektiğinin farkında olarak şahane öğleden sonra havasına çıktı.

Chapel Caddesi?

Sağdan ikinci sokak, sonra sola dönün.

Teşekkür ederim.

Artık acele ediyordu. Caddenin üst tarafında durdu ve sakinleşmek için bir sigara yaktı. Keşiş Tepesi'nin girişine vardığında son nefesi çekip sigarayı ayağıyla ezerek söndürdü.

Müstakil bir ev. Ön ve arka bahçe. Beyaz badanalı ön cephe boyunca tırmanan güller. Kapıya uzanan kenarları tertemiz bir yol. Bir doktor evi. Şüphe yok. Drake zili çaldı ve bekledi. Kapı hızla açılıp kibar görünüşlü bir beyefendi onu selamladığında mektubu posta kutusuna atmak üzereydi.

Adam ellerini silerek, Özür dilerim, dedi. Arka taraftaydım. Bahçede yaprakları yakıyordum.

Yaprakları yaktığı ateşin kokusu vücuduna sinmişti.

Drake, Dr. Arnold? dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet, benim.

Adım Francis Drake. Size bir mektup getirdim.

Drake Fransız kapıların arasından adamı izledi. Bu, bir babaydı. Bir bankta oturmuş oğlunun mektubunu okuyor ve kıpırdamıyordu, etraftaki tek hareket, sürekli yer değiştiren gölgeler ve yaprakları dökülen ağaçların arasından süzülen güneş ışığıydı. Bu manzaranın verdiği huzur karşı konulmazdı ve Drake kendi babasına mektup yazsaydı ne yazacağını merak etti. Babası ona ne yazardı acaba? Saat ikiyi vurdu. Drake bir an önce gitmek için sabırsızlanmadığını fark etti.

Ayağa kalkıp etrafa bakındı. Derli toplu bir odaydı burası, sehpaların ve büfenin üzeri fotoğraflarla dolu bir oturma odasıydı. Drake şömineye gitti ve oğlanın en fazla on beş ya da on altı yaşında çekilmiş, üzerinde beyaz kriket forması, yanında bir Labrador, önünde henüz uzun bir yaşam olan fotoğrafını aldı.

Doktor içeri girerken, Teşekkür ederim, dedi. Bunu hayatıma soktuğunuz için teşekkür ederim. Ve mektubu şömine rafına, oğlunun fotoğrafının arkasına koydu.

Saat yüksek sesle tik tak ediyordu. Doktor bir tepsiye yerleştirdiği çayı ve bisküvileri getirip Drake'in önündeki sehpaya koydu. Drake sigarasını yakmadan önce, İçebilir miyim? diye sordu.

Evet, elbette. Süt?

Lütfen.

Drake sigarasını yaktı.

Şeker?

Hayır, teşekkür ederim.

Ben de kullanmıyorum. Her şeyin miktarı ayarlandıktan sonra tadını bozuyor. Buyurun.

Drake'e bir fincan çay verdi.

Karım burada değil. Sizi kaçırdığı için çok üzülecek. Sık sık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızımızın yanına gidiyor, bu yüzden işlerle ilgilenme konusunda epey deneyim kazandım. Çayın ve bisküvilerin yerini biliyorum.

Çay ve sigara içerek sessizce oturdular. Aralarındaki saatin tik takları yüksekti.

Bu saat hiç çalışmazdı. İki üç yıl önce oğlumun ölüm haberini aldıktan sonra birdenbire çalışmaya başladı. İnsanlar genelde saatlerin çalışmamasından şikâyet ederler, değil mi Bay Drake? Benimki çalışmaya başladı. Bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim yok ama bana huzur veriyor. Açıklanamaz anlar bana huzur veriyor. Tıpkı sizin çıkıp gelmeniz gibi. Hem de hiç beklemediğim bir mektupla. Açıklanamaz anlar.

Doktor çayını içti.

Aileniz var mı, Bay Drake?

Hayır.

Hiç kimseniz yok mu?

Hayır.

Size değer veren hiç kimse yok mu?

Drake oturduğu yerde kıpırdandı. Bilmiyorum, dedi.

Saat yüksek sesle tik tak etti.

Özür dilerim. Patavatsızlık mı ettim?

Hayır. Kesinlikle. Hayır. Ben de sevildim, Dr. Arnold, yani...

Bu durumda sorumu cevapladınız. Ne güzel. Ne güzel.

Dr. Arnold çayını yudumladı. Oğlumu uzun süredir tanıyor muydunuz?

Evet. Yeterince uzun süredir.

Sizden hiç söz etmedi.

Etmedi mi? Drake çayına uzandı. Ellerinin titremesine engel ol.

İyi bir askerdi, diye ekledi. Onunla gurur duyuyor olmalısınız.

Duyuyorum. Duyuyordum. Ama iyi bir asker olduğunu sanmıyorum. Savaşın her ânından nefret ederdi. Savaş yüzünden biraz atıştık ve bu atışma birbirimizden uzaklaşmanın tohumunu ekti. İşte böyle. Yani ya kötü bir yalancısınız ya da onu tanımıyorsunuz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Drake'in kalbi deli gibi atmaya başladı. Saat tik tak etti. Drake'in ağzı kurudu.

Nihayet, Onu tanımıyordum, dedi. Özür dilerim. Rahatsız etmek istemem.

Hayır, hayır etmiyorsunuz. Lütfen oturun. Lütfen. Peki, bu mektup nasıl elinize geçti?

Bir sahra hastanesinin bir köşesinde sedyede tek başına bırakılmış yaralı bir adamın yanından geçiyordum ve benden bu mektubu iletmemi istedi.

Üstelik onu tanımıyordunuz.

Hayır.

Yine de ileteceğinize söz verdiniz.

Evet.

Ölüm döşeğindeki bir adamın son arzusu muydu?

Evet, öyle olduğunu düşündüm.

Bunun için size bir kez daha teşekkür ederim. Doktor çayının son yudumu da içti.

Birlikte brendi içtik, dedi Drake. Ve çiçekler açmıştı. O gün savaştaymışız gibi değildi, yaz mevsimiydi, güneş ışıl ışıldı ve hayat son derece normaldi. Kısacık bir an için ikimiz de sıradan insanlardık. Oğlunuz yüzmek istediğini söyledi.

Doktor gülümseyip, İyi bir yüzücüydü, dedi.

Size iyi olduğunu söylememi istedi.

Doktor öksürerek boğazını temizledi. Ee? Şimdi ne yapacaksınız, Bay Drake? dedi.

Hiç bilmiyorum.

Londra'ya mı döneceksiniz?

Hayır, Londra'ya değil. Fransa'ya geri dönebilirim. Güneye.

Özgür bir ruhsunuz yani.

Öyle de denebilir. Son altı haftadır burada yaşıyorum.

Cornwall'da mı?

Evet. Nehir kenarındaki bir kayıkhanede yaşıyordum. Sudan nefret eden biri için tuhaf bir durum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sudan nefret eden biri için birçok açıdan ideal bir durum.

Evet, belki de. Sanırım yaşlı kadın da aynısını söylerdi.

Dr. Arnold, Hangi yaşlı kadın? diye sordu.

Yaşlı Marvellous. Yıllardır orada yaşıyormuş.

Saat yüksek sesle tik tak etti.

Hâlâ sağ mı? dedi doktor.

Onu tanıyor musunuz?

Tanıyordum. Evet, tanıyordum. Uzun zaman önceydi. Dr. Arnold ayağa kalkıp içki dolabına gitti. Vay canına, dedi. Nasıl peki?

Drake bir an düşündü. Aslında fevkalade.

Hâlâ yüzüyor mu?

Drake gülümsedi. Evet. Sular her yükseldiğinde.

Annesinin bir denizkızı olduğunu söyledi mi size?

Söyledi.

Doktor bir şişe viski kaldırıp gösterdi. Bana eşlik eder misiniz?

Seve seve.

Susuz içersiniz sanırım, dedi doktor.

Susuz, dedi Drake gülümseyerek.

Doktor Drake'e içkisini verdi.

Şerefe, Bay Drake.

Şerefe, efendim.

İki kadehin tokuşma sesi. Saatin sesi. Geçmişten gelen bir iç çekiş kulağını sıyırıp geçerken doktorun kendini koltuğuna bırakma sesi.

Kadere inanır mısınız, Bay Drake?

Bilmiyorum. Hiç düşünmedim.

Anlıyorum, sizin yaşınızda ben de inanmazdım, bu yüzden bu pek adil bir soru sayılmaz. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda açık yüreklilikle kadere inandığımı söyleyebilirim.

Söz ettiğiniz yaşlı kadınla… Bayan Marvellous Ways'le yirmi beş yıl önce tanıştım. Ve bugüne kadar da onunla tanıştığım için kendimi şanslı saydım. Onun hakkında yıllardır çeşitli söylenti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler vardı. Benden önceki doktorlar Ormandaki Kadın hakkında beni uyarmışlardı. İnsanların onun yanında huzursuz olduklarını, hatta ondan korktuklarını söylemişlerdi. Ama çoğu doktor onu hoş görmüştü. Hatta bir tanesi çocuklarını ona doğurtmuştu. Tuhaf zamanlardı, Bay Drake.

Onu ziyaret etmek için uğradığımda haftalardır ormanda yabani bir yaşam sürüyordu. Hava nasıl olursa olsun çıplaktı. Birinci Dünya Savaşı biteli çok olmamıştı sanırım. 1922 yılı olabilir. İnsanlar sevgilisi öldükten sonra delirdiğini söyledi. İşte yirmi beş yıl önce bir sonbahar öğleden sonrası beni tekrar onun kapısına götüren hikâye buydu.

Hatırlıyorum da inanılmaz basmakalıp bir şeyler söyleyerek gitmiştim kapısına. Hayat devam ediyor, gibi bir şeyler. Çok gençtim, tek mazeretim buydu.

Neyse ki durumundan bihaberdi. Görüşmemizin bir fikir alışverişi görüşmesi olduğunu sanıyordu: doktor doktora, bilimsel alışveriş, ben ve onun geleneksel yaklaşımı. Ya da buna inanmak istedi. Ellerinde ve ayaklarında kesikler, ağzının etrafında yaralar vardı. Eğer doğru hatırlıyorsam öksürüğü hırıltılıydı. Göğsünü dinlemek istedim ama o, bunun kederden olduğunu söyledi. Zatürre olduğunu düşündüğümü söyledim. Ağzınızı açın, dedim. Zihnini aç, diye karşılık verdi.

Doktor güldü. *Zihnini aç!* Eğer kuru bir yerde yaşamaz ve her gün yüzmekten vazgeçmezse ölebileceğini söyledim. Verdiği cevap, Yüzmek zorunda olduğum için yüzüyorum, oldu. Beni sağlıklı tutan o. Sadece sabahları yüzemez misiniz? diye sordum. Sular yükseldiğinde yüzüyorum, diye karşılık verdi. Ben buyum. Annem bir denizkızıydı. Ayı suçla. Onun gibi konuşan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Dünyayı onun gibi gören biriyle. Sadece profesyonel merak duymamış, aynı zamanda büyülenmiştim. İki hafta boyunca her gün onu gördüm. Bana hayatını ve nehri anlattı. Kayıkhaneye götürdü ve annesiyle babasının hikâyesini anlat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı. Son gün stetoskobumu çıkarıp ciğerlerini dinledim. Zatürre yoktu, isteri yoktu. Sadece derin bir hüznün sesi. Hayatımda ilk kez böyle bir teşhis koymuştum.

Melankoli. Bu, Viktoryenlerin kullandığı bir tabir. Keder. Depresyon. Yeri doldurulamaz bir kayıp. İstediğinizi seçin ama sevdiğiniz birinin ölümünden kaynaklanan deliliği ben de çok iyi biliyorum. Ama ben, kendiminkinin üzerini örttüm. Saygıdeğer doktor. İnsanları korkutmamak için kendi deliliğimi sakladım. Ama hep oradaydı, işimin, gözlerimin ardında. Ancak saygıdeğer biri olduğumdan insanlar evimize gelirken yemek ya da kek getirdiler veya nazik kelimeler sarf ettiler. Saygıdeğer biri olduğumdan üzüntüm yanlış anlaşılmadı. Ben de delirdim, Bay Drake. Ama ayakkabılarımı hâlâ cilalıyorum.

Şöminenin yanındaki pirinç kaptan maşaların arasında duran Y şekilde bir ağaç dalını alarak, Bunu görüyor musunuz? dedi. Son gecemde bu çatal biçimdeki çubuğu kolumun altına sıkıştırdı ve o çubuğun aşkı bulduracağına yemin ederek gönderdi beni.

Drake gülümsedi. Buldurdu mu peki?

Ah, evet, gerçekten buldurdu. Bir sonraki hafta sonu, bir meslektaşımın düğününde. Güzeller güzeli Belinda Faulks'tan o kadar hoşlanmıştım ki üç gün sonra aynı çatal biçimdeki çubuğu, bir ökseotu dalı gibi onun başının üzerinde tutup onu öptüm. Kısa süre sonra nişanlandık. Sonra evlendik. Yapmamız gereken her şeyi yaptık. Çok çalıştım. Çocuklarımız oldu. Londra'ya geri döndük. Cornwall'a geri döndük. Ve Bayan Ways'i unuttum.

Doktor elini yaşlı, boğumlu fındık ağacı dalında gezdirdi ve elini bir kez daha genç bir adamın, yaşam çizgisi güçbela görünen eli gibi gördü. Ve karavandaki o son geceyi tekrar hatırladı. Güneşin nasıl alçaldığını, kırılan renklerin yukarıdaki yaprak kaplı saçaktan nasıl süzüldüğünü ve o altın rengi ışığın, o açık maviliğin, o canlı koyu mavilerin gözlerinin önünden nasıl akıp gittiğini hatırladı. O gece güneşin bütün görkemi sanki sadece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onlar içindi. Ve hayatında ilk kez bitmek tükenmek bilmez, güçlü bir huzur duygusuyla nasıl dolup taştığını hatırladı. *Tanrı'yla tıp arasında bir yerlerde benim için bir yer var.* Kadın böyle demişti ve doktor bunu hiç unutmamıştı. Dilini çözen, yüreğini yumuşatan yaban eriği cininin tadını yeniden alabiliyor, karavanın ona korkularını dile getirme cesareti veren hoş kokulu sıcaklığını hissedebiliyordu. Ellerini nasıl ellerinin arasına aldığını, çevirip incelediğini, parmağını yarasında –neşterden olduğunu söylemişti ona– gezdirerek avucunu incelediğini ve kendisinin de elini çekmediğini hatırlayınca gözleri battı, yanmaya başladı. Kaygılı dolu bir sesle, Ne görüyorsun? diye sorduğunu hatırladı. Çünkü kadının gözleri gölgelenmişti ve yıllar sonra bu gölgenin oğlu olduğunu anlamıştı: Aniden bir uçurumdan düşen güzel bir çizgi.

Bir kez daha, Ne görüyorsun? diye sormuştu. Ve kadın, Mutluluk, demişti. Yıllar sürecek bir mutluluk. Bunun herkesin duymak istediği tek şey olduğunu biliyordu. Kadın onun peşinden karanlığa çıkmıştı, hava nemliydi ve toprak kokuyordu. Tuz kokusu güçlüydü ve rüzgârla taşınıyordu. Kadın onu ıslak eğrelti otlarının arasından geçirip yol kenarına çıkarmıştı ve doktorun arabasının yanında durmuşlardı. Marvellous başını kaldırıp yıldız kaplı göğe bakmış ve parlak, beyaz bir yıldızı işaret etmişti. Bu senin yıldızın, Dr. Arnold, demişti. Kerterizin o yıldız olsun, seni her zaman evine götürecek. Şimdiye kadar da hep götürdü.

Dr. Arnold temiz, beyaz bir mendili silkeleyip, Korkarım hayaletlerle dolu bir gün oldu. Yoksa anılar mı demeliyim? İnsanlar hayaletlerdense anıları tercih ederler sanırım, dedi.

Saat ahenkle çaldı.

Biliyor musun, Douglas'ı o doğurttu.

Ne? dedi Drake. Ama nasıl? Ben…

Douglas benim üvey oğlumdu. Ben hayatıma bir anne *ve* bir oğul aldım. Babası Birinci Dünya Savaşı'nda ölmüştü. İşte böyle, Bay Drake.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anlatmak istediğim daha çok şey var, dedi Dr. Arnold. Ama zaman kısıtlı. Sizin zamanınız. Halihazırda bana çok zamanınızı ayırdınız, bunun için ne kadar teşekkür etsem az. Ama gitmeden önce görmenizi istediğim bir şey var. Bence ilginç bir şey. Keşke daha önce görseydim dediğim bir şey. Belki yardımcı olurdu. Kim bilir.

Ve Drake hayatında ilk kez bütün zamanının onun olduğunu söyledi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

30

Müzeye ulaşana dek hiç konuşmadılar. Drake, doktorun içeri girmesine izin verip kendisi gitgide çöken alacakaranlıkta dışarıda kaldı. Dougie Arnold'la yaşadığı tuhaf tesadüfü, doktorun ona anlattığı şeyleri düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Bir sigara yakıp River Caddesi boyunca akıp giden insan selini izledi. Ne çok yaşam vardı. Hepsi de yabancı yaşamlar. Drake başını çevirip binaya baktı. Bir fiske vurup sigarayı su oluğuna attı ve hiçbir beklenti içinde olmadan göğsünde ağır bir hisle merdivenleri tırmandı.

Daha önce de müzeye girmişti. Binanın aşırı sessizliği şaşırtıcıydı. İçerideki hava serindi ve ortam tuhaf bir biçimde etkileyiciydi. Bir kilisenin olması gerektiği gibi. Marvellous'ın Gözyaşı Gecesi'yle ilgili sakin ifadelerini düşündü. Benim sana inancım var. Böyle demişti.

Ayak sesleri süslü taş zeminde yankılandı; yukarı çıkmak için merdivenlere yöneldiğinde Londra tarzı adımlarının sesi kubbeli salonda kulağa hantal geliyordu.

Dr. Arnold onu bekliyordu. Onu sağ taraftaki küçük bir gale-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riye yönlendirdi ve en uç duvardaki bir tablonun önüne götürdü. Işık omzunu sinsice yalayıp yüzünü aydınlattı.

Dr. Arnold'ın, İşte burada, dediğini duydu. William Ways'in âşık olduğu kadın. Sanırım denizkızımız bu.

Drake aldığı her nefesi hissetmeye başladı. Boynundaki, bileğindeki, kasığındaki her nabız atışını, kalbinin her vuruşunu hissediyordu. Karşısındaki çerçevenin boyutlarına dikkat etti ve ona bakan yüzün güzelliğini, derin, siyah ve hüzünlü gözleri içine çekti. Akşam güneşi kadının sağ yanağına düşüyor ve teninin koyu bal ve kahverengi tonlarını güçlendiriyordu.

Dr. Arnold'a döndü Drake, tam bir şeyler söyleyecekti ki Dr. Arnold araya girdi. Beklediğiniz bu değildi, değil mi? *Burada* olduğunu hayal edin, Bay Drake. İnsanların korkularını, anlayışsızlıklarını düşünün. *Kuşkularını.*

1850'li yıllarda Güney Amerikalılar arasında köle olmayan erkek ve kadınlar vardı, Bay Drake. Bu konuyu araştırdım. Yaygın değildi ama az da değildi. Yine de bu kadın özgür müydü yoksa ona özgürlük sağlayan William Ways miydi, bu konuda sadece varsayımlarda bulunabiliriz. Yaşamış olabileceği şeyler dikkate alındığında kadının yüzme arzusunu –isterseniz arınma deyin– anlamak zor değil. Buna bir tür vaftiz diyebilirsin. Suya dalarak arınmak.

Drake tekrar tabloya döndü. Kadının alnı elmas biçiminde su kürecikleriyle kaplıydı ve bu kürecikler bir yarayı saklıyordu. Saçı koyu renk ve ıslaktı, sırtına dökülüyordu. Boynunda bir altın ve kızının söylediklerini doğrulayan küçük bir deniz kabuğu kutusu vardı. Karnı şiş ve dolgundu, belki de hamileydi. Yüzünde tebessüm yoktu, kalın kırmızı dudaklarında şarkı yoktu, sadece geçmiş vardı; çalınmış, denizler aşılarak getirilmiş ve en yüksek teklifi verene satılmış bir geçmiş. Binlerce denizciyi denize döken o dudaklar, dalgalara son sürat giren gemi burnu gibi William Ways'in boynuna gömülmüş ve William ona özgürlük sözü, o da William'a hayat vermişti. Arka fonda kayıkhane vardı ve suyu en

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüksek seviyede olan kabarmış nehir kuyruğunu dişliyor, geçmişin hiç de güzel olmayan anılarını fısıldayarak onunla alay ediyordu. Ondan kurtul. *Onlardan* kurtul. Ve o gözler insanı bırakmıyordu.

İşte burada: *Denizin Kadını,* Approx 1857. Ressam: Alfred Warren. Bağışlayan isminin verilmesini istemedi.

İşte burada: Bir kayıkhanenin duvarındaki duman ve zaman yüzünden aşınmış, kararmış hatlara uyan kayıp parça. Düne açılan yanlış bir pencere.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

31

Araba çayırlığın üst tarafında durduğunda vakit geç, hava karanlıktı. Drake arabadan indi ve doktor hareket ettiğinde el salladı. Yorgun bir hâlde kilometre taşına oturup çatal biçimindeki çubuğa baktı. Bu çubuk o gün duyduğu, gördüğü her şeyi içeriyor ve ilk eline aldığından daha ağır geliyordu. Aslında almak istememişti ama doktor ısrar etmişti. Bu tür şeylere asla tam anlamıyla sahip olmazsın, demişti, sadece bir süreliğine ödünç alırsın.

Drake kendi kendine, Hadi, dedi, bu gecelik bu kadar yeter. Ve pantolonun paçasını kıvırıp ıslak otlar arasında yürümeye başladı. Sabah yaşlı Marvellous'ı gördüğünde ona ne söyleyeceğine karar vermişti. Bir hikâye uyduramayacak kadar yorgundu çünkü bugün yalan söyleyemediği bir gün olmuştu.

Ağaçların arasından çıktığında kapısının dışına bir lamba bırakıldığını gördü. Geri döneceğini nasıl anlamıştı? Yaptığı her hareket ağır geliyor, doğrudan içeri girip sigara ve daha fazla içki içmek istiyordu ama kadının adını seslendiğini duydu, onun çağrısını asla geri çeviremezdi.

Drake karavanın sıcaklığına girdiğinde battaniye yığını altın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki yaşlı kadını zar zor gördü, aslında görebildiği tek şey özlem dolu iki kocaman gözdü.

Drake kadının gözlüğünü başından çekip alarak, Al bakalım, dedi.

Uyuyakalmış olmalıyım, dedi Marvellous.

Drake, Evet, diye karşılık verdi.

Dönmeni bekliyordum.

Biliyorum.

Sessizlik.

Berbere gitmişsin.

Evet.

İyi görünüyorsun. Çok hoş olmuş.

Sonra Drake'in elini işaret ederek, Elinde ne var? diye sordu.

Drake çubuğu ışığa doğru kaldırdı. Yaşlı kadın elini ağacın damarlarında gezdirdi.

Bu benimkilerden biri mi? diye sordu.

Evet. Uzun süre önce birine vermişsin.

Öyle mi yapmışım?

Evet. Birinci Dünya Savaşı'ndan dört yıl falan sonra. Seni görmeye bir doktor gelmiş. Hatırlıyor musun?

Bir doktor mu?

Evet. Dr. Arnold. Mektubu götürdüğüm adam.

Yaşlı kadının gözleri bulutlandı.

Şu an onu hatırladığımı sanmıyorum, Drake.

Sorun değil.

Hatırlamak zorunda değilim, değil mi?

Hayır, değilsin. Gerçekten değilsin. Battaniyeyi yukarı çekti.

Düşünüyordum da, dedi Drake.

Neyi?

Sanırım buradan ayrılmayacağım. Mümkün olduğunca uzun süre kalmak...

Ben de kalmanı isterim.

...istiyorum, sorun olmazsa tabii.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaşlı kadın gülümseyerek başını salladı. Uzanıp Drake'in elini okşadı.

Noel'e on gün kaldı, dedi. Ne istediğini düşündün mü?

Hayır, düşünmedim.

Ben bir yengeç sepetine ihtiyacın olduğunu düşünüyordum.

Öyle mi?

Evet. Çünkü dükkânlarda yiyecekler tükenip duruyor.

Bu doğru.

Böylece hiç aç kalmazsın.

O zaman yengeç sepeti olsun, dedi Drake. İyi geceler, Marvellous. Gitmek üzere ayağa kalktı.

Marvellous, Sen bana ne alacaksın? diye sordu.

Henüz bilmiyorum. Drake gülümsedi. Ne istersin?

Sürpriz olsun.

Peki.

Güzel bir şey olsa iyi olur, ona göre.

Olacak. Söz veriyorum unutulmayacak bir şey olacak.

Vaatler, vaatler, dedi Marvellous.

İyi geceler, Marvellous.

Drake kapıya doğru giderken Marvellous, O çubuk, dedi, su bulmanı sağlamayacak, biliyorsun, değil mi? Sadece aşk bulmanı sağlayacak.

Drake durdu. Yatağa geri döndü, eğilip kadını ilk kez öptü.

Bu da nereden çıktı? dedi kadın.

Ama Drake'in söyleyecek bir şeyi yoktu. O gün olanlarla ilgili söyleyecek herhangi bir şeyi asla olmayacaktı. Marvellous onun elini tutup, Sorun değil, diye fısıldadı. Ve aralarındaki bu konuşma yeterliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

32

Zamandan yırtılıp unutulmuş bir bölümde, anahtar kilitte gürültüyle döner ve yeni evli, genç bir doktor gri bir odanın solgun ışığında görüntüye girer. Yatakta bir kadın oturmaktadır. Henüz yaşlı değildir ama yaşlı görünmekte, boynunda asılı deniz kabuğu kutusuyla oynamaktadır. Hava durgundur. Etrafı kahverengi geleneksel zemin üzerine saçılmış bir sürü model tekneyle çevrilidir – bazıları bitirilmiş, çoğu yarım kalmış, sevgiyle ve dikkatli gözlerle yapılmış, ebediyetin gizli bir parçası olan çeşitli boyutta tekneyle.

Kadın sabırla oturmakta, soğuk aralık gecesi tenine değdikçe ürpermektedir. Sarı yağmurluğu altında çıplaktır. Zaman geçer, bir yerlerde sular yükselir. Ay parmaklıkların diğer tarafına kayar ve gece gizlice sokulurken kadının korkuları da sessizce yok olur gider.

Kadın yavaşça yataktan kalkar. Genç doktor onun yanına gitmeye niyetlenir ama çekinir. Kadın duvara doğru emekler, karanlıkta elleriyle yoklayarak duvarla zeminin birleştiği yerdeki pürüzlü çizgiyi bulmaya çalışır. Parmakları tuğlaların birleşme yerlerine uzanır. İşte oradadır. Tuğla yerinden çıkana dek, oraya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sokuşturulmuş kâğıdın yırtık kenarlarını çekiştirir. Kadın şimdi yerde, yüzü yanaklarında ve alnında gezinen hafif hava akımının olduğu deliğe yapıştırılmış hâlde uzanmaktadır. Burnundan nefes alır, diğer kokuları tek tek eleyerek onu evine götürecek kokuyu bulur.

Havada yoğun bir tuz kokusu vardır, nehir yüksektir. Ağzı sulandığından güçlükle yutkunur. Gözkapakları özlemin ağırlığıyla kapalıdır, ağaçların arasından geçip suyun durgun olduğu, zamanın derinliklerinden kaçan nehir şarkısının dalgacıklarının yüzeyde kırıldığı yere gitmesinin tam zamanıdır.

Genç doktor onun yanında diz çöküp adını fısıldar.

Kadın ona bakar ama kimseyi görmez.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

33

Drake kendine yıllardır bardaki çocukluk Noel'ini hatırlama izni vermemişti.

Ağacın süslenmesine yardım eder, dili kuruyana kadar kâğıt zincirler yapardı. Ve gece bar kapandıktan sonra aşağıya inerdi, adamlar ona içkilerinden birkaç yudum, sigaralarından birkaç nefes verirlerdi ama sadece annesi ya da Bay Betts başka tarafa bakarlarken.

Porto şarabı ve siyah bira içen daracık elbiseli yaşlı kadınları da hatırlıyordu. Bayan Betts'in, siyah elbisesi ve beyaz dantel şapkasıyla bir bardak siyah bira gibi göründüğünü düşünmüştü her zaman ama bunu kimseye söylememişti.

Bunlar güzel anılardı.

Başka kadınlar da vardı, sokaklarda dolaşan kadınlar. Yoksulluktan, yetersiz beslenmekten ve erkeklerden bıkmışlardı ama naziklerdi. Drake'in en sevdikleri Iris'le Lilly'ydi ve onların çekici olduklarını düşünürdü. Kızlar kollarını ona dolayıp yabancı aşklarının kokusunu üzerine sindirerek onunla kafa bulurlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir gece adlarını Peaches ve Cherry* olarak değiştirdiler çünkü o karanlıkta çiçekler meyveye dönüştü.

Bay Toggs piyano çaldı ve Drake arada bir onun yanına oturup bir tuşa bastı ama çoğunlukla yanında oturup şarkı söyledi. Ve o şarkı söylediğinde herkes alkışladı. Drake'in yanakları kızardı ama bunun sebebi içtiği bira ve viski de olabilirdi. Her ne olursa olsun bütün o gülümseyen yüzleri görmek, şarkı söyleyen sesleri dinlemek ve dışarıdaki pis sokaklara düşen ilk kar tanesini görmek hoş bir duyguydu. Ve Drake hayatın çok güzel olduğunu, kendi hayatından daha iyi bir hayat olmadığını düşündü ve o Noel'de bir babası olmamasını umursamadı, sıra Noel pudingine gelip de metal parayı ağzında bulduğunda her zaman yaptığı gibi babası olmasını dilemedi. O günün sonsuza dek sürmesini diledi. Sadece o ve annesi. Ve o sonsuza dek o gün.

Bu da güzel bir anıydı.

Cüzdanında sakladığı fotoğrafa baktı. Annesi yine güzel bir anıydı. Çatal şeklindeki çubuğu kapının üzerine asıp yılbaşı çiçeği dallarıyla süsledi. Fotoğrafı çubuğu arkasına soktu. Mutlu Noeller, Anne.

Sönmek üzere olan ateşe bir kütük attı. Ayağa kalkıp ocağın üzerindeki is lekeli kontura baktı ve bir kez daha denizkızının yüzünü, William Ways'in hayatını nasıl koruyup kolladığını, kayıkhaneyi ve onların hayatını nasıl koruyup kolladığını gördü. Valizinin yanına gitti ve bir adamın yüzünün kolaj resmini çıkardı. Kâğıt yumuşak olduğundan düzeltmek kolay oldu. Fotoğrafı duvardaki is lekesiyle çevrili boşluğa bastırdı – resim oraya tam denk geldi. Bir mumu alıp yumuşayana ve kolayca eğilip bükülür hâle gelene dek ateşe tuttu, dört adet küçük top kopardı ve resmin her köşesine birer parça yapıştırdı. Ardından da resmi duvardaki o çerçeveye yapıştırdı, is lekesiyle çevrili alanı tamamen kapladı. Geri adım atıp baktı. İyi görünüyordu. Unutulmuş bir

* Iris ve Lilly: Süsen çiçeği ve leylak. Peach(es) ve Cherry: şeftali ve kiraz. Hepsi İngilizcede isim olarak kullanılır. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koydaki yabancı bir sahilde yer alan bir kayıkhanede fazlasıyla iyi görünüyordu.

Bu kim? diye sordu Marvellous.

Drake sıçrayarak döndü. Beni korkuttun, Marvellous!

Kadın bir kez daha, Bu kim? diye sordu.

Drake tekrar dönüp resme baktı ve hayatında ilk kez birine söyledi.

Bu benim babam, dedi.

Hayalimdeki hâli bu, dedi. Delilik, değil mi? Bu kolajı yaptığımda dokuz yaşındaydım. Anneme bir sürü soru sordum. Gözleri ne renkti, anne? Saçları ne renkti? Ağzı nasıldı, anne? Ya burnu? Arka arkaya sordum ve o bütün cevapları verene dek durmadım. Muhtemelen unutmak istediği bir şeyi zorla hatırlatmanın onun için ne kadar zor olduğunu fark etmedim. Annem ekstra para kazanmak için aşağıdaki bara indiğinde, bana verdiği eski dergileri kesip farklı yüzlerden onun verdiği cevaplara uyan parçaları çıkardım. Sonunda ortaya bu çıktı. *Babam*. Diğer insanların sahip olduğu gibi bir şey istiyordum sadece. Uyurken beni koruyup kollayacak bir yüz. Çünkü annemin sahip olduğu şeyi istiyordum. O sadece uyurken mutluydu.

Kayıkhane gıcırdadı.

Drake parmaklarına bakarak, Ama ellerim ona benziyor, dedi. Bunu nereden bildiğimi biliyor musun?

Hadi söyle.

Çünkü annemin ellerine benzemiyor. Dönüp Marvellous'a baktı ve gülümsedi.

Yaşlı kadın onun gülümsemesine bakarak, Gözlerini de ondan almışsın, dedi.

Drake yeniden resme döndü.

Evet, dedi. Haklısın. *Gözlerimi* de ondan almışım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

34

Çay salonu sıcaktı ve sohbet eden çiftlerle doluydu. Porselen, çay kaşığı ve dedikodu sesleri kulağının içinde âdeta yarışıyordu – ender duyduğu eşsiz bir senfoniydi bu. Marvellous kendini çok canlı hissediyor, herkese gülümsüyor, kimseyle konuşmuyordu. Önceden çıkardığı şapkası, gazete yığınıyla birlikte Truro Katedrali'ne bakan pencerenin önünde duran yanındaki sandalyedeydi. Garson kadın hesap pusulasını masaya koyup ona baktı. Herkes onu izliyordu. Marvellous, şeker kâsesinin yanına bir dolarlık buruşuk bir banknot koydu –Bir dolar! diye fısıldadı biri– ve teşekkür ederim, tatlım, dedi, kekler harikaydı. Şefinizi tebrik ederim.

Tuvaletin sifon sesi. Parmakları arasından akan sıcak suyun verdiği his. Musluğu açar açmaz akan sıcak su! Drake gözlerini kapatıp böylesi bir lüksün verdiği hoş duygunun tadını çıkardı. Ellerini kuruladı ve kirli aynada sakalını düzeltti. Diğer insanların ne gördüğünü ilk kez gördü: Büyük, kırık çerçeveli bir gözlük takan ve pis, sarı bir yağmurluk giyen yaşlı bir kadın ve iki beden büyük bir fötr şapka takan bir adam. Marvellous şapkasını ve gazete yığınını toplarken insanların kaçamak bakışlarını ve kendini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beğenmiş sırıtışlarını görünce yumruklarının kaşındığını hissetti. Dimdik yürüyerek salona girdi ve Marvellous'ın sandalyesini çekti. Ona kolunu uzattı, Marvellous çok gururlanmış görünüyordu. Teşekkür ederim, evlat, dedi. Para üstünü cebine koydu ve etraftaki herkese hoşça kal dedi. Kimse karşılık vermedi. Onun gidişini izleyen gözlerden bihaberdi ama Drake öyle değildi. Marvellous'ın arkasından yapılan yorumlara sert sert bakarak karşılık verdi. Yıllardır hakkında sürekli konuşulmuştu zaten, kadın tıpkı hava gibiydi: Değişmez bir yorum ve hayal kırıklığı kaynağı. Oradan ayrıldığında sandalyesinin altında ufak bir çamur öbeği buldular.

Dışarı çıkarken Marvellous, Nereye gidiyoruz? diye sordu. Ama Drake konuşamayacak kadar korumacı ve öfkeli hissediyordu.

River Caddesi'nde dolaştılar – yaşlı kadın ve genç adam. Marvellous görülecek çok fazla yaşam olduğundan ayaklarına bakmayı reddettiği için ara sıra tökezliyordu. Drake yavaşlayıp, İşte geldik, dedi ve Marvellous, Beni bankaya mı getirdin? diye sordu. Artık banka değil, dedi Drake. Marvellous, Ne o zaman? diye karşılık verdi. Göreceksin, dedi Drake ve kadını kolundan tutup sütunların arasından ve büyük ahşap kapılardan geçirerek görkemli salonun etkileyici ortamına soktu. Etrafta başka hiç kimse yoktu, her yer sessizdi. Tek duyulan, yaşlı kadının merakla çarpan kalbinin belli belirsiz sessiydi.

Drake onu merdivenlere yönlendirip üst kattaki küçük galeriye çıkardı. İstediği kadar kalabileceğini, onu aşağıda bekleyeceğini söyledi ve ayrılırken arkasına bakmaya cesaret edemedi çünkü eğer bakarsa göğsündeki bir şeyin paramparça olacağını biliyordu.

Ve böylece, doksan yaşındaki Marvellous Ways annesinin yüzünü ilk kez gördü.

İlk birkaç dakika hiçbir şey söylemedi ama daha sonra Drake koridorlarda ve müzenin sergi salonlarında bir iç çekiş duyuldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu söyleyecekti. Yaşlı kadın tabloya mümkün olduğunca yaklaşıp o loş ışıkta kendini tanıttı. Sonra kelimeler arka arkaya dökülmeye başladı. Daha sonra Marvellous, sırların dudaklardan kulaklara geçtiği o anda dışarıda Noel şarkıları söylendiğini ve uçuşarak inen ilk kar tanelerinin kavisli pencereleri aşıp titreşerek önce başından, sonra gözyaşları misali yüzünden aşağı inip galerinin zeminine düştüklerini hatırlayacaktı. Görevli kapanış saatinin geldiğini söylediğinde karşı çıkmadı, sessizce vedalaştı. Yakında yeniden görüşürüz, dedi ve ağır kapılardan geçip soğuk âna geri döndü.

Dışarı çıktığında kar lapa lapa yağıyordu ve yerleri kaplamıştı. Mükemmel ahenk tanecikleri. Koro "In the Bleak Winter"ı söylüyordu, Marvellous kutuya para koydu ve yüksek sesle şarkıya eşlik etti: *Kar yağıyor, lapa lapa.*

Bu, büyülü bir andı, onun için güzel bir anı olacaktı. Ama diğerleri için geçen kış da kar böyle yağmıştı. Diğerleri için karanlık caddelerde yankılanan tek ses Noel öncesi alışverişin çılgın temposu olsa da Marvellous, Noel şarkıcılarına eşlik eden bandoyu hiç unutmayacaktı.

Ayrıca o gece Drake'le birlikte eve kadar bütün yolu yürüdüklerini düşünecekti ama sadece yürüdüğü tanıdık sokakları hatırlayacağından inip bindikleri kamyonetleri, feribotu ve arabaları hatırlamayacaktı. O gece gözlerinin çok açık olduğunu, her zaman görmek istediği şeyleri gördüğünü düşündüğünden ona göre ay yoktu (oysa vardı). Ayakları büyük bir hazla hareket ettiğinden yürüyüşünün hızlı olduğunu hatırlayacaktı ve aslında hatırlamaya çalıştığı kelime hazdı ama uzun süre önce unutmuş ve mutluluk kelimesiyle yetinir olmuştu.

Kar lapa lapa yağıyordu. Çalılar karla kaplanmıştı ve okulu asan iki kaçak gibi bembeyaz bir manzarada yürüyorlardı. Yol üstündeki her kilisede onları sessizlik karşıladı ve yaşlı kadının dudaklarındaki tebessüm hiç yok olmadı.

Saatler sonra çayırlığın kenarındaki Ana Yol'a ulaştılar ve Dra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ke, Burada duralım, dedi çünkü artık daha fazla geciktiremezdi. Ve durdular. Nefesleri yoğun bir buğu hâlinde çıkıyordu. Drake ayaklarını sımsıkı yola bastı, ellerini yanlarına sertçe vurdu.

Al, diyerek cebinden çıkardığı kötü paketlenmiş küçük hediyesini uzattı.

Kendim paketledim, dedi.

Ama henüz Noel değil, dedi yaşlı kadın.

Öyleymiş gibi düşün.

Marvellous eldivenlerini çıkardı, kurdeleyi çözüp kâğıdı açtığında avucunda küçük, siyah bir tüp duruyordu. Yüzüne doğru kaldırıp yavaşça çevirdiğinde bembeyaz kar tanecikleriyle kaplı gökyüzünde kıpkırmızı, çok güzel bir posta kutusu beliriverdi.

Ve kar yağmaya devam etti. Ve kar yağmaya devam etti. Ve kar yağmaya devam etti. Çok güzeldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

35

Ocak ayı geldi ve inatçı bir katır gibi gitmemek üzere yerleşti.

Marvellous karavanın dışındaki geceye baktı. Artık akşamlar çok karanlık olduğundan ilk başta bunun gezinen bir aziz olduğunu düşündü. Teleskobundan baktığında ise bunun nehir kenarında durmuş, kiliseye bakan Drake olduğunu gördü. Drake yine huzursuzlanmıştı. Marvellous titremelerinin yeniden başladığını fark etmişti, Drake'in saklamaya çalıştığı bir şeydi bu. İştahı azdı, ağzından tek tük laf çıkıyordu ve iyi yaşamak fikrinin yerini güçlü bir hayatta kalma ihtiyacı almıştı, fazlası değil. Drake dönüp yaşlı kadının karavanına baktı. Marvellous'ın onun kafasının içinde uğuldayan aşırı sıkıntılı düşü anladığı an buydu; bir yusufçuk gibi gürültücü ve susmak bilmeyen bir düştü bu.

Marvellous çabucak pencerelerini kapattı. Belki harekettendi ya da belki de gürültüden ama yusufçuk-hayali dönüp doğrudan onun kapalı camına çarptı ve çıkan ses silah patlaması gibiydi. Şok olmuş Marvellous'ı yatağa fırlattı.

Her zaman an meselesi olmuştu, bunu biliyordu. Drake'in geldiği, Marvellous'ın onu ağaçtan aldığı o geceden beri adamın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruhunun ağırlığı yaşlı kadının kollarında kalıcı bir iz bırakmıştı ve Marvellous onun düşlerini görmeye başlamasının an meselesi olduğunu biliyordu.

İki hafta önce, gece yarısını biraz geçe ormana korkutucu bir tükenmişlik ve yoğun bir karanlık çökmüştü. Hiç ses yoktu. Doğa teslim olmuştu, yıldızlar bile sönükleşmişti. Ay o kadar minik minik kayıyordu ki çoğunluk gözden kaçırırdı. Marvellous uyuyamıyordu. Gerçeği söylemek gerekirse *uyumuyordu.* O rahatsız edici düş, dünyasının kenarını yavaş yavaş kemirirken o oturmuş içiyordu. Yatağına uzandığında onu içine çekiyor, koltuğa oturup ışığı kapattığında ise kahkahalarla gülüyordu. Bu, karanlık ve eril bir korkuydu. Ona ait değildi.

Bundan iki gece sonra çığlık sesiyle uyandı. Dışarı çıktı. Her yer sakindi. Drake afallamış bir hâlde kayıkhaneden fırladı.

Bir çığlık duydum, dedi. İyi misin?

Marvellous donakaldı. İşte o zaman emin oldu.

Herhalde rüyaydı, dedi. Burada her şey yolunda, hadi yat. Burada güvendeyiz.

Drake içeri girmek üzere döndü. Seni ne uyandırdı? diye sordu.

Sidik torbası. Her zamanki gibi.

Ve dün gece. İskambil oyunu. Marvellous oynamıyordu. İskambil kartlarından biriydi. Bir kahkaha duyuldu ve o, oradaydı. Drake oradaydı. Marvellous uyandığında yerde istifra ediyordu. Hasta olmadığını biliyordu.

Şimdi gece yine gelmişti. Marvellous koltuktan kalkıp dışarıdaki dondurucu havaya çıktı. Korku onu daha da üşütüyordu. Kat kat giyinmişti. Pantolon kemerini sıkmış, kendini dış dünyaya karşı korumaya almıştı. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu ve havanın sadece yüzüne temas ettiğini ancak su kenarına vardığında fark etti.

Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu, koy artık aynı değildi. Yüzeyin altında salınan koyu yosun öbekleri siyah otlak gölgelerine dö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüşmüştü. Etrafına bakınıp sopasıyla geceyi yararak, O burada, diye düşündü, Düş burada. Ve birden yere doğru çekildiğini hissetti, hava ciğerlerine baskı yapıyordu. Aman Tanrım, o ağırlık.

Ertesi sabah onu Drake buldu. Çamur ve çiğle kaplanmış küçük, hareketsiz bir külçe. Yanına yaklaştığında giysilerinin yırtılmış ve dağılmış olduğunu gördü. Onu kollarına alıp kaldırdı ve karavanına taşıyıp yatağına yatırdı. O an onunla ilgilendiği kadar hiç kimseyle ilgilenmemişti. İki yanına ve sırtına sıcak, yuvarlak taşlar koydu, sobanın hiç sönmemesine dikkat etti. Karnı acıkırsa diye sebze çorbası hazır bekliyordu. Drake onun elini tutup en son çocukken söylediği şeyleri fısıldadı.

Marvellous iki gün sonra kendine geldi. Halsiz ve daha yaşlı görünüyordu. Günlerce tek kelime etmedi, hatta yüzmedi bile. Kendini içeri kapatıp kafasını karıştıran dünyayı dışarıda bıraktı. Drake karavanın merdivenlerine yemek bıraktı. Marvellous'ın yakmadığını fark edince her gece kilisede onun için mum yaktı. Suların yükseldiği her iki seferde de dışarıda, soğukta oturup bir işaret bekledi. İşaret bir hafta sonra geldi.

Marvellous hava kararmadan kısa bir süre önce nehrin aşağı tarafında yakacak odun toplarken buldu onu. Ona bir iskambil kartı verdi. Drake kartı çevirdi. Karo dokuzdu. Başını kaldırıp baktı ve titremeye başladı. Gözyaşları yanaklarından sel gibi akıyordu.

O gece sırtını taş babaya dayayıp yaşlı kadınla oturdu, kadının bacakları yanında uzanıyordu. Drake ne onun yüzüne bakabiliyor ne de kendisiyle yüzleşebiliyordu. Martılar, akıntıyla gelip suyun yüzeyine sıçrayan balıklara saldırıyordu. Bir çulluğun ötüşü Drake'i cesaretlendirdi. Sular yükselmek üzereydi. Nereden başlayacağını bilmiyordu bu yüzden de bir yerden başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

36

O günü mükemmel bir yaz günü olarak hatırlıyordu. Geriye dönüp baktığında günün güzelliği öylesine önemli, öylesine acımasız görünüyordu ki.

Savaşın son günüydü. Dehşeti birlikte yaşamış erkeklerin arkadaşlıklarının son günü ama hep birlikte olacakları son gün değil – çünkü bu oldukça farklı bir konu. Ama birbirlerinin gözlerinin içine bakabilecekleri son gün.

Dördü birlikte poker oynuyorlardı. Drake bundan keyif aldığını ve çok para kazandığını hatırlıyordu ki asla şanslı biri olduğunu düşünmediğinden bu ender bir durumdu. Ağaçların arasından gelen bir kahkaha duymuşlardı; yaz ortamında keyif veren ve kulağa hoş gelen bir şeydi bu. Scribbs ve Johnno yanlarında bir kadınla çıkageldiler. Kadının üzerinde kürk manto vardı ve bir valiz taşıyordu, bir yere gidiyormuş gibi görünüyordu. Kadın İngilizce bilmiyordu, bu yüzden Scribbs'in konuştuklarına dikkat etmesi gerekmiyordu. Almanlarla takılan kadınlardan biri olduğunu söyledi. Kartları karıştırdı ve erkeklere dönüp birer kart çekmelerini istedi. Herkes bir kart çekti. Sonra, En yüksek çeken ilk olur, dedi. Herkes kartını gösterdi ve Scribbs sevinçle bağıra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak, İlk benim, dedi, papaz çektim; papazı hafifçe kadının yüzüne doğru salladı ve sonra ona tecavüz etti. Johnno ve Hunch hazır vaziyette sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Her şey çok çabuk oldu. Drake, Scribbs'in üzerine atlayıp onu çekmeye çalışırken karo dokuzu hâlâ elinde tutuyordu. Scribbs, Vay dostum, çok sabırsızsın. İşim az sonra bitiyor, dedi gülerek. Drake diğerlerine bağırdı ama onu duymazdan gelip sanki otobüs beklermiş gibi kuyrukta beklemeye devam ettiler.

Siktir olup gitmesini söylediler ona. Aslında bir silah alıp onları durdurması gerekirdi. Ama yapmadı. Ona söyleneni yaparak oradan uzaklaştı ve sonsuza kadar asla kaybolmayacak bir olayı geride bıraktı.

Kadın üçüncüden sonra çığlık atmayı bıraktı ve Drake yürümeye devam etti. Bir köye gelene kadar yürümeye devam etti. Orada bir kilise vardı, kiliseden bir ezgi yayılıyor ve yaşlı bir adam ön taraftaki merdivenlere oturmuş bir şişeden şarap içiyordu. Başını kaldırıp Drake'e baktı ve şişeyi ona uzattı.

Drake onun yanına oturdu, genç seslerin ve ucuz kırmızı şarabın yoğun tadının yardımıyla biraz sakinleştiğini hissetti. Önlerinden bir kadın geçti, yaşlı adam gülümseyerek şapkasını hafifçe kaldırdı, kadın da eteğini hışırdatarak hem yaşlı adama hem de Drake'e gülümsedi ve Drake kavşağın az ilerisindeki ormanlık alanda beş adamın bir kadına tecavüz ettiğini neredeyse unuttu.

Koro şarkı söyledi, yaşlı adam şarkı söyledi ama Drake söyleyemedi ve birden müzik yüzünden, oğlanların sesi yüzünden ve onların dönüşme ihtimali olan kişiler yüzünden ağlamaya başladı. *Kendi* dönüştüğü kişi yüzünden de. Teselli edilmeye ihtiyacı vardı, yaşlı adam hafifçe kolunu okşadı ve sonra gitmek üzere ayağa kalktı. Ama Drake kucaklanmak istiyordu. Ve her şeyden çok babasını istiyordu çünkü için için babasının onu affedeceğini, bu tarifsiz acıyı gidereceğini biliyordu. Babasının öldüğünü hissettiği an buydu. Hiç tanımadığı bir adamın nihayet yasını tuttu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğu an buydu. Babasının her şeyin yoluna gireceğini söylemesinin özlemini duyduğu an buydu.

Koro şarkı söylemeyi bıraktı ve Drake bacaklarının arasında boş bir kırmızı şarap şişesiyle merdivenlerde oturdu. Ağır meşe kapılar gıcırdayarak açıldı ve bir avuç çocuk koşarak dışarı çıktı. Kuşlar şakıyor ve güneş oğlanların topuklarından koyu gölgeler yayıyordu. Ama Drake ayağa kalktığında gölgesi yoktu ve böylece Drake bir şeylerin öldüğünü anladı.

Sendeleye sendeleye ağaçların arasından geri dönerken kadın ona doğru geliyordu. Ruju dağılmıştı ve topallıyordu ama bunun sebebi ayakkabılarını elinde taşıması ve orman arazisinin dallarla kaplı olması olabilirdi. Drake kenarda durdu, bir şey söylemek istedi ama Fransızcası o kadar iyi değildi, *hata* ve *mahcup* kelimelerinin karşılığını bilmiyordu. Bu yüzden kadın yanından geçerken söyleyebildiği tek şey, *Je m'excuse*, oldu. Kadın onun yüzüne tükürdü, bunu hak etmişti.

Kadın kürk mantosuna sımsıkı sarındı ve ayağında topuklu ayakkabı varmışçasına parmak ucunda yürümeye başladı. Ağaçların arasından süzülen alacalı ışıkta bir tanrıçaydı âdeta –kısa bir an için bir tanrıça– çünkü üç gün sonra köylüler işbirlikçileri yakaladıklarında katranla tüye bulanmıştı ve kökünden kesilmiş altın sarısı saçları diğerlerinin saçlarıyla birlikte yakılıyordu. Ve o koku – siktir, o koku. Yürütülerek bir grup erkeğin arasına sokuldu, adamlar onu tekmeledi ve Drake onun diğer taraftan çıktığını görmedi.

Savaş doğuya, Belçika üzerinden Almanya'ya kaydı ama bu olaydan sonra diğerleri onun arkasını kollamadılar çünkü artık ona güvenemezlerdi. Artık onlardan biri değildi, aşağılık-ibne-komünistin tekiydi – istediğini seç. Ona başka isimler de taktılar.

Sonra savaş sona erdi ve caddeler tezahürat ve sevinçle doldu. Askerler caddelerden uygun adım geçip bir kollarının altına kadın, diğerinin altına ise içki sıkıştırdılar. Askerler terhis edilmeye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başladı, bazıları evlerine döndü, çoğu kaldı, terhisler çok yavaştı. Öfke ve hoşnutsuzluk arttı. Ama bu Drake'in umurunda değildi. Geri dönmesini gerektirecek hiçbir şeyi yoktu.

Asker çantalarının yoğun bir sessizlik içinde toplanmasına ve askerlerin sahilde bekleyen nakliye gemilerine doğru yola çıkmasına kadar on üç ay geçti. Ve dönüş karmaşası içinde Drake fark edilmeden oradan kaçtı. Terhis belgelerini bile almadı, sonrasında kodaman bir tanıdığı olan bir adam aracılığıyla alacaktı ve belgeler gerçeği kadar iyi olacaktı. Asker tayını karnesini de almadı, kalitesiz, küçük takım elbiseyi de. Sadece kaçtı ve Fransa'ya geri döndü. Ilık sireko rüzgârının o donuk, telafi edilemez yılları eriteceğini ümit ederek güneşin uzun süre tepede kaldığını ve sürekli güneşli günler yaşandığı söylenen güneye indi.

Drake hikâyesini bitirdiğinde hava kararmaya başlamıştı. Işığı hissediyordu ama hava gitgide kararıyordu. Marvellous'ın iç çektiğini duydu ama utanç ve suçluluk duygusuyla yüzünde gergin bir ifade olduğunu hissettiğinden ona bakmadı. Kadının sıcak elinin hafifçe başına dokunduğunu hissetti.

Nehrin sesi sessizlikle doldu. İki martı karşılıklı kıyılardan birbirlerine seslendi. Bağrışlarında Drake kendi adını duydu.

Dinle, dedi Marvellous. Ve Drake onların bağırışlarının ardındaki sese kulak kabarttı ve işte o an duydu, gerçekten duydu.

Sular yükseliyor, dedi Marvellous. Drake ne yapması gerektiğini biliyordu.

Sahilde dikildiler ve Drake nehir kıyısına inip suya daldı. Buz gibi su göğsüne kadar çıktı, gömleği ve pantolonu vücuduna yapıştı. Ve bir zamanlar yaşam boyu sürecek olan o karanlık korkunun yerinde artık hiçbir şey yoktu – boşluğu sadece hüzün ve maziyle dolmuştu. Dibe doğru indi, su burnuna ve kulaklarına doldu ve basınçlı sessizlik onu ele geçirdi. Gömleği şişti, saçları havalandı ve tıpkı yosun gibi suyun yüzeyine çıktı. Ayaklarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dipten kaldırıp akıntıyla ve balıklarla ciğerleri patlayacak hâlde sürüklenirken çok yoğun bir huzur hissetti.

Nehrin aşağı tarafında, yaşlı Cundy'nin teknesinin yanında yüzeye çıktı. Tahtalara tutunup derin derin nefes aldı ve farklı hissettiğini fark etti. Teknenin gövdesini kaplayan yemyeşil yosun üzerinde elleri genç görünüyordu. Başını tekneye yaslayıp gözlerini kapattı ve alacakaranlığın sessizliğinde teknenin, Her şey güzel olacak, dediğini duydu. Artık bitti, dediğini duydu.

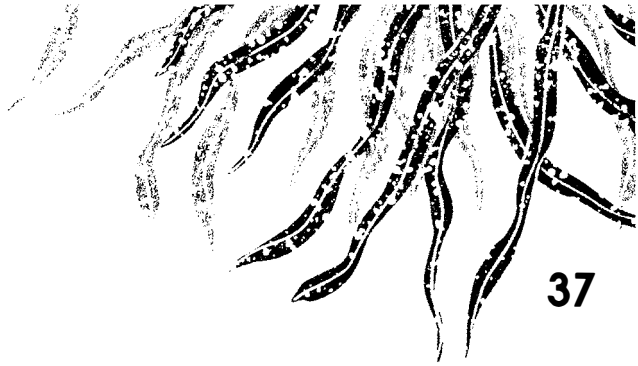
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

37

Bir zamanlar ambulans olan hurda bir minibüs Ana Yol boyunca tekleye tekleye ilerleyip fırının önünde durdu. Direksiyondaki genç kadın motoru hemen durdurmadı, gözlerini artık yuvası olan sessiz harabeye dikip bir süre oturdu.

O sabah yanında bir radyo, bir sallanan sandalye ve bir kâse ilk mayayla varmıştı oraya. Annesinin cesaretlendirmesi ve yaşlı bir adamın inancıyla gelmişti. Peace Rundle, yirmi dokuz yaşına geldiğinde Kader rüzgârlarının onun az eşyayla seyahat etmesini tercih ettiğini biliyordu.

Motorun yoğun hırıltısını susturdu, kapıyı açtı ve gergin bir hâlde araçtan indi. Sabah güneşi ensesini ısıttı ve en son bebekken soluduğu havayı soludu. Kulübeler sefil ve perişan hâldeydi ama ilkbahar çalı çitlerini çok güzel süslemişti. Bir çuhaçiçeği koparıp hırkasının içine soktu.

Fırın kapısının önünde durup ellerini havanın yıprattığı ahşapta gezdirdi. Artık geri dönüş yoktu. Anahtar kilide girdi ve kapı kolayca açıldı. Taş eşikte durup etrafa kulak kabartarak, kalkan tozun oturmasını bekledi, kılıç misali güneş ışıklarının loş odayı verev çizgiler hâlinde kesişini izledi. Fırının tıpkı maya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi hafif kabardığını ve onu içeri buyur ettiğini duydu. Kavuşmaları bu kadar kolaydı işte. Sıra panjurları ve pencereleri açmaya geldiğinde bina kalenderliği ânında bıraktı.

İçerisi, orta bölümüne büyük meşe bir masanın hâkim olduğu geniş bir alandı. Yılların kokusuna rutubet ve hafif ekşi maya kokusu eklenmişti. Duvarın bir tarafında boydan boya uzanan bir fırın, diğer tarafında ise mayalama dolabı ve onun ilerisinde, dışarıya doğru uzanan bölümde, ekmek yapmadığı zamanlarda kullanacağı küçük bir salon vardı. Ne elektrik vardı ne de tepe ışıkları ve dışarıdaki yollara ve arazilere çekilmiş kablolara bağlanabilmek için önümüzdeki aya kadar bekleyecekti.

Eski taş döşemeyi geçip arka kapıyı açtı. Bahçeyi ot bürümüştü ama becerikli büyük elleriyle bir hafta içinde temizleyebileceğini biliyordu ve sonrasında tavuk besleyecek ve kendi sebzesini kendi yetiştirecekti. Elma ağaçları, biraz bakım ve ilgiyle yeniden canlanabilecek eski ahududu çalıları da vardı. Annesinin bir zamanlar ona söylediği gibi o bir Var Edici idi, Pes Edici değil.

Sen bir Var Edicisin, tatlım. Tanrı seni o yüzden bu kadar iri yarı yaratmış. Her şeyi kendi başına yapabilesin diye. Senin gibi kızlar ölene kadar pes etmezler. Bu güzel bir şey olmalı.

Bir bakıma öyleydi. Annesi ona ne yapacağını bir kere söylerdi, o da gayet düzgün yapardı. Doğal taş duvar yapmak ya da evlenmek gibi işlerdi bunlar. Bir kere ve düzgün (birkerevedüzgün); düsturu buydu. Birkerevedüzgün kızının da düsturu oldu.

Ona koyun ayrıntılı bir haritasını veren de annesiydi, ölmek üzereyken beyaz kumaş bir mendilin arkasına alelacele çizmişti. Bu, Peace için yeteri kadar cesaretlendirici olmuştu.

Haritayı açtı ve geçmişini tekrar tanımak için ani bir açlık hissetti, güçlü bir yeme arzusuyla eşdeğer bir duyguydu bu. Kapıyı kilitlemeye gerek duymadan dışarı çıktı ve yolun karşı tarafına geçip yer yer hayaletleri andıran püskül otlarının fışkırdığı, çiğ damlacıklarının hâlâ ışıldadığı çayırlığa girdi. Yolun çoğunu koştu, kısa süre sonra ormanın serinliği ve yabani sarımsakların,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çançiçeklerinin ve tuzun baştan çıkarıcı kokusu hoşuna gitmeye başladı. Koy ıssızdı, kayıkhane ve karavan sessiz ve hareketsiz duruyordu. Kıyıda kalas yığınları uzanıyordu. Peace, Marvellous'a seslendi ve bir kumru sürüsü havalanıp doğuya doğru uçtu. Kapıya bir not bırakmayı düşündü ama ceplerini yoklayınca buruşuk bir fotoğraf, bükülmüş bir çay kaşığı ve bir avuç kalın öğütülmüş un dışında bir şey bulamadı. Sonra tekrar gelirdi. Bir hediyeyle gelirdi – bir ekmek belki. Nehir kıyısına inip ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı. Pantolon pacalarını kıvırdı ve suya girdi.

Annesinin artık hizmet vermeyen bu kiliseden her zaman Kutsal Yürek Kilisesi diye söz ettiğini hatırladı, bunun nedenini anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu. Bacakları açıp kapı boşluğunda –sol bacağı Tanrı'nın, sağ bacağı putperestlerin yerinde– durup kulağını çürümüş çerçeveye yasladı ve abisinin savaşla yaralı kalbinin belli belirsiz sesini duymak için kulak kabarttı. Bir ağaçkakan sustu, diğer kuşlar da sakin olun sinyali gönderdi ve hepsi dikkatle onu izlediler, merakla onu izlediler. *Dup-dup, dup-dup.* İşte oradaydı. Peace kalbini abisinin kalbine yasladı. Tek bir yürek olarak atmaya başladılar. O ve abisi. Yine birlikteydiler.

Sırtını abisinin mezar taşına yaslayarak oturdu, mezar taşına kazınmış *Huzur** *içinde uyu, büyük bir huzur içinde* dileğinin başının üstünde belli belirsiz göründüğün farkında değildi. Zamanın ve gelgitin çoğunu yok ettiği küçük mezarlığa göz attı ve annesini düşündü. Daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetti. Annesinin gençliğiydi bu ve o an annesi ve onun hayalleri hakkında hayatı boyunca öğrendiğinden daha fazlasını öğrendi. Çünkü artık bunlar kendi hayalleriydi, iyi bir hayat ve güzel bir aşk yaşamakla ilgili basit hayaller, bir zamanlar ulaşmasının imkânsız olduğunu düşündüğü hayaller. Hayatı boyunca annesini sürekli acının pençesinde biri olarak tanımıştı ama bir kez durum farklıydı. Bir zamanlar o da özgürdü. Tıpkı onun gibi.

---

* Huzur kelimesinin İngilizcedeki karşılığını peace'tir ve yazar burada karakterin adına gönderme yapmaktadır. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beceriksizce bir bebek tutan genç bir asker fotoğrafı çıkardı. Bu, abisi Simeon'du elbette. Savaştan yeni dönmüştü ve kucağında tuttuğu Peace'ti. Peace onu hiç tanımamıştı, abisi de onu çünkü biri annelerinin doğurganlığının başındaydı, diğeri sonunda... Abisi çok erken gelmişti, Peace ise çok geç ve ikisinin arasında başka biri yoktu. Abisi o zamanlar tuhaf görünüyordu ama insanlar ona kahramanlık giysisi giydirmişlerdi ve bu giysiler, altındaki bedbahtlık paçavralarını gizleyecek kadar parlaktılar. Fotoğrafı tekrar cebine koydu ve parmaklarına bulaşmış ince unu fark etti. Gözlerini kapatıp unun tadına baktı ve geçen yıllar bir anda yok oldu. Teşekkür ederim, Wilfred, dedi alçak sesle. Teşekkür ederim.

Annesiyle babası St. Ophere'den ayrıldıklarında Peace henüz bebekti. Tencereler, sandalyeler, yataklar ve ata yadigârı bir masa yüklü arabayı ve atı hatırlayamayacak kadar küçüktü. Komşuların başka tarafa çevrilen yüzlerini ve kaolin döküntülerinin ışıltılı dağlara dönüştüğü St. Austell'e doğru yola çıkarlarken onlarla vedalaşmadıklarını hatırlayamayacak kadar küçüktü. O günden bir daha söz edilmedi ama tıpkı ışığı kesen eski püskü perdeler gibi yeni kulübelerinde hep asılı kaldı.

Ama hep beklemeyle geçen bir çocukluk hatırlıyordu. Ya annesinin acısının geçmesini beklerdi ya da babasının içkiyi bırakmasını. Ama ikisi de gerçekleşmedi. Ya hızla büyümesinin durmasını beklerdi ya da diğer çocukların ona yetişmelerini ama ikisi de olmadı ve o, ördeklerle dolu bir bahçede devekuşu olarak kaldı. Bu giderek artan fark başta onu rahatsız etmiyordu ama sonra bir utangaçlık duygusu onu ele geçirdi, bu öyle şiddetli bir duyguydu ki yazın en sıcak günlerinde gölgesi bile dışarı çıkıp oyun oynamayı reddediyordu. Bu bekleyiş sonunda onu tüketti ve yatağa giderken büyük bir sıcak su torbası gibi yanında götürmeye başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama bir gece fırından yeni çıkmış ekmek kokusu gizlice penceresinden içeri süzüldü. Evden çıkıp ekmek kokusunu takip ederek sıra evlerin bulunduğu sokağı boydan boya yürüdü, barın ve kilisenin önünden geçti ve Wildfred Gently'nin fırınının kapısının önünde durdu. Camlar yaşlı adamın gözleri gibi buğuluydu, bu yüzden adamın hâlâ ekmek yaptığını biliyordu. Kapıyı tıklattı ve Wildfred kapıyı açıp elini sallayarak onu içeri çağırdı.

Oturması için bir tabure çekti ve izleyip öğrenmesini söyleyerek parlak, boz rengi hamur öbeğini yoğurmaya başladı. Peace söyleneni yaptı ve kısa süre sonra yanlış gelen her şey yoğrulmuş hamurun kıvrımları arasında yok oldu. Çıraklığı karşılığında ödenen bir ücret yoktu ama her gün verilen ekmek ve amaç vardı ki papazın, annesine Tanrı'yı memnun edeceğini söylediği bir şeydi bu. Wildfred ona bildiği her şeyi öğretmeye koyuldu.

Ekmeğin kabarması ve çıtır çıtır olması için fırını nasıl nemli tutacağını öğretti. Kabaran ve soğuyan ekmeğin şarkılarını dinlemeyi öğretti. Fırın küreğini verimli ve güvenli bir biçimde nasıl kullanacağını ve ekmeğin hangi sepetlerde taze kalacağını öğretti. Mayalama dolabının küften nasıl koruyacağını öğretti. Ömür boyu edindiği tecrübeyi ona aktardı ve Peace de bunu yalayıp yuttu.

Wildfred, üç yıl sonra fırının adını Gently ve Peace olarak değiştirdi. Bundan bir yıl sonra ona unu öğretti. Mevsime, hatta hava basıncına göre nasıl farklılaştığını. Fırtınada ekmek yaparken dikkatli olması gerektiğini.

Nihayet sıra ona en son anlatması gereken şeye geldi: Tariflerine. Daha önce hiç kimseye söylemediği şeyi söyledi ona: Gizli malzemesinin, o güne kadar yaşadıkları olduğunu.

Peace ona dikkatle baktı. Ne demek istiyorsun? diye sordu.

Wildfred eğilerek ona yaklaştı ve şöyle fısıldadı: *Hepsi* ekmeklerimin içine girer. İsimler. Şarkılar. Anılar. Her parti bir sonrakinden farklı çıkar ama bizim aradığımız tutarlılık değil, mükemmellik. Mükemmel olmak için hata yapmayı göze almalısın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peace gülmeye başladı. Peki şarkı eklediğinde ne oluyor, Wildfred?

Hamur daha çabuk kabarıyor. Daha yumuşak bir ekmek oluyor.

Benimle dalga geçiyorsun.

Kesinlikle hayır.

Peki anılar ne işe yarıyor?

Hoş bir tat veriyor, dedi Wildfred gülümseyerek. Ama anılara dikkat et, dedi. Anıların arasına başka şeyler de karışabilir.

Ne tür şeyler? dedi Peace.

Pişmanlık gibi şeyler.

Pişmanlık için ne yapılabilir?

Wildfred gururlu bir tonla, Kuş üzümü eklenir, dedi.

Ah, Wildfred, dedi Peace, kollarını ona dolayarak. Sen delisin.

Bekle, dedi Wildfred, bir de bunun tadına bak. Masaya gidip keten bir örtünün altından küçük, safranlı bir ekmek çıkardı. Buna Peace ekmeği adını verdim, dedi.

Adı bir çocuğa verilmiş olsaydı Peace bu kadar gururlanamazdı.

Ekmek pişirmek Peace'e sabırlı olmayı öğretti. Beklemenin önemini öğretti. Hiçbir şey aceleye getirilmemeliydi çünkü her şeyin zamanı vardı – mayanın tutmasının, ekmeğin kabarmasının, ekmeğin soğumasının. Tıpkı hayat gibi ekmek yapmak da kendi kendinin efendisiydi. Peace onun sadık hizmetkârıydı sadece.

Ama bir gün Wildfred Gently yeni bir hamur öbeğini unlarken Ölüm arkasından sessizce yaklaştı ve kemikli elini omzuna koydu. Wildfred öne doğru yığılıp parlak ve ıslak kütlenin içine kapaklandı. Yaptığı ekmeğe sadece hayatını katmakla kalmamış şimdi de ölümünü katmıştı.

Zengin bir adam olarak öldü ama Vasiyeti okunduğunda bütün birikimlerinin sadık müşterileri arasında bölüştürüldüğü

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ortaya çıktı. Peace'e tek kuruş bırakmamıştı. Ona bıraktığı şey beş yıllık kirası ödenmiş bir fırın ve ünlü ilk mayasının en son topağıydı.

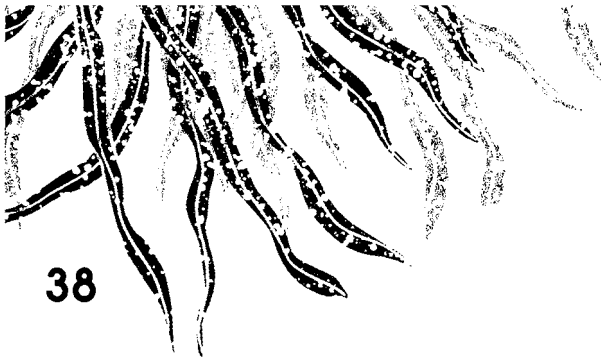
Kendi ekmek tarifini kendin bulmalısın, diye başlıyordu ona yazdığı özel mektupta. *Ustalaşman için sana beş yıl veriyorum. Sonrasında kendi kanatlarınla uçmalısın, tatlım ve kendi gizli malzemeni kendin keşfetmelisin.*

Peace onun ne demek istediğini hemen anladı ve gözyaşlarını unun içine akıttı. O gece yaptığı matem ekmeği ertesi gün satıldı. Zengin bir tadı olan muhteşem bir ekmekti bu ve insanlara hatırlattığı şey… şey… kimse tam olarak ne hatırlattığını söyleyemedi ama peynirle çok iyi gittiği konusunda herkes hemfikirdi.

Neden olmasın? diye bağırdı köy halkı. Çünkü birkerevedüzgün pişirmişti.

Peace, abisinin mezarından kalktı. Ağaçların tepeleri yeşil demetlerle doluydu ve etrafta çalıkuşları uçuşuyordu, sadece onun için ötüyorlardı. Yuva, diye düşündü Peace. Burası gerçekten *yuvam*. Bu kelime ağzında çok hoş bir tat bıraktı. Bu kelimeyi alacak ve St. Ophere'de yapacağı ilk ekmek hamuruna katacaktı. Bu kelime mükemmel bir şey vadediyordu. Ayağa kalktı ve artık dizlerine kadar gelen suda gerisin geri yürümeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

38

Marvellous artık daha sık ortadan kayboluyordu. Güneş doğarken kalkıyor ve teknesine atlayıp annesine ulaşana dek Büyük Nehir'de ilerliyordu. Onu bekleyen bir sandalye vardı ve çalışanlar, sopası önde, ayaklarını sürüye sürüye büyük kapıdan içeri giren bu küçük, sarı görüntüye alışmışlardı. Herkese selam veriyor, herkese el sallıyordu ve insanların çoğu rujlu dudakları hakkında yorum yapıyordu. Genelde ne dediklerini duymuyor ama yine de, Teşekkür ederim, diye karşılık veriyordu. Rujunu her gün sürüyordu; elleri bazen titriyor bazen de titremiyordu. Ruj bazen dağılıyor bazen de dağılmıyordu. Ama o da annesi de bu tür şeyler dikkat etmiyorlardı çünkü annesinin karşısında o çok güzeldi.

Koya geri döndüğünde Drake onu farklı buluyordu. Sanki yaşının kökleri onu aşağı çekiyormuş gibiydi ve Drake düşünülmeyeni, tesellisi olmayanı düşünmeye başlamıştı.

Bir keresinde onu taş babada otururken bulmuştu; kutsal bir taştan oyulmuş bir heykel gibi dimdik ve hareketsiz oturuyordu ve bu görüntü az kalsın Drake'in kalbini durduracaktı. Bir keresinde de dümene yaslanmış derin uykuda buldu onu; motor çalı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şıyor, tekne suda daireler çiziyor, millerce yol yapıyor ama hiçbir yere gitmiyordu.

Yaşlı kadının hayatını kolaylaştıracak şeyler yapmaya başladı. Nehir kıyısına inen basamaklar yaptı, onları kalın kalaslarla güçlendirdi. Taş babanın etrafına tutunabileceği, dizleri onu taşımadığında ağırlığını taşıyabilecek bir halat bağladı. Kıyı boyunca yiyecek bir şeyler bulmayı ve yemek –yahni, çorba gibi şeyler– yapmayı öğrendi. Diğer Aziz'in Köyü'ndeki bakkalla kasaba kaydoldu ve her hafta bir miktar et ve tereyağı getirtti. Nehirde tencereleri ovaladı, ağaçların arasına çarşaflar astı. Ve her gece, nehrin durumu ne olursa olsun, sular ister alçalmış ister yükselmiş olsun, kimin için yaktığını bilmediği o mumu yakmak için zar zor kiliseye giden Marvellous'ı takip etti.

Nisanın ilk ılık günü köprü kurmaya da bu yüzden başladı. Ana karayı adaya bağlayan basit, ahşap bir köprü olacaktı bu. Fransa'dayken bir çiftlikte aynısını yapmıştı. Nehir kıyısına bir merdiven gibi yapacaktı: İki uzun yatay tahta arasına kalaslar koyacak ve sabitlemek için iki kıyıya derin çukurlar kazacaktı. Derme çatma olacağını biliyordu ama yeterince sağlam olacak ve işe yarayacaktı.

Bir tekne imalatçısı meşe kalasları Drake'in tarif ettiği gibi keserek hazırladı. Gereken altı metre uzunluğu elde etmek için yatay parçalar birbirlerinin üzerine binecekti. Delikler açılmış, cıvatalar ve vidalar takılmıştı. Tek yapması gereken hepsini bir araya getirmek ve her iki kıyıya derin çukurlar kazmaktı.

Ada tarafından, mezarlardan uzak olan doğu tarafından başladı. Yeterli şartlara sahip olmadığından ve ağaçlarla çalıların kökleri bileği kadar kalın olduğundan kazma işi güçlükle ilerliyordu. Birkaç saat sonra sırtını kilise duvarına yaslayarak oturdu ve bir sigara yaktı. Elini küreğin kör kenarında gezdirdi. Barakanın karanlık bir köşesinde bileğitaşı bulabilir miydi acaba? Güneş rüzgârı durdurmuştu ve koya çam ağaçlarının yüksek dalları arasında birer karaltı gibi görünen yuvalardaki kargaların sesini bas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tıran hoş bir sükûnet hâkimdi. Elinde iki kupa çayla kuru nehir yatağının karşı kıyısına geçmekte olan tanıdık sarı yağmurluğu görünce keyfi yerine geldi.

Yardım geliyor, yardım geliyor, diye bağırdı yaşlı kadın.

Drake onu kıyıda karşılayıp çay kupalarını aldı. Kolundan tutup onu eğimden yukarı doğru çekti.

Sen bunu bitirdiğinde ölmüş olacağım, dedi yaşlı kadın ve şezlonga oturdu. Çayı uzatır mısın lütfen? dedi. Drake kupayı verdi. Marvellous bir yudum aldı. Çok lezzetli, dedi. Kim yaptı?

Sen yaptın, dedi Drake. Çok lezzetli, dedi yaşlı kadın ve gözlerini kapattı.

Drake onun uyuklamasını izledi. Sessizlik daha da yayılıp şurup kadar yoğun damlamaya başladı ve o güçlü duygu bir polen gibi boğazına takıldı. Drake manzaranın görkeminin, ağır işin, daha önce orada didinmiş hayatların ve küreklerle kupalarda toz ve kan izi bırakmış ellerin farkına vardı. Yüksükotunun pembe çiçeğine yapışıp kalmış bir arı gördü. Ne dinleniyor ne de karnını doyuruyordu, ölmüştü. Bunların hepsine karşı bir bağlanmışlık, hissettiği şey buydu. Ender hissettiği bir toprağa aidiyet duygusu. Bir güneş ışığı huzmesi titrek bir örümcek ağına vurup ölü ve canlı her şeyi birleştirerek toprağa düştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

39

Baca temizleyicisi, fırının baca deliğini kapatan kırlangıç yuvasını kaldırmak için ertesi sabah fırına geldi. Bütün bacalardaki kurum ve örümcek ağları temizlendi, tek bir sıva ya da tuğla düşmedi ve bacalar güvenli ve temiz bir şekilde mavi Cornwall göğüne duman püskürtmeye hazır hâle getirildi.

Mayalama dolabı ve masa tertemiz yapıldı, camlar silindi, yer önce süpürüldü, sonra fırçayla ovuldu. Peace üst kattaki iki yatak odasına çıktı ve her ikisinin de köşelerini ele geçirmiş kocaman siyah bir örümceğin varlığını görünce tedirgin hissetti. Bunlar fısıltılarla dolu, hüzünlü odalardı ve Peace pencereleri açmakta sorun yaşadı. Sorun kilitli olmaları değildi, sadece ona boyun eğmiyorlardı. İnatçılık eski sahiplerinden miras kalmış, diye düşündü Peace. Hangi odayı kendisine alacağını konusunda bir süre düşündü. Ana Yol'a ve aşağıdaki ormanla nehre inen çayıra bakan ön odayı seçti. Eğimli ve pürüzlü zemini fırçayla ovaladı, camları sildi ama içerideki hüzün kaldı. Odasına ne söyleyeceğini bilmiyordu çünkü oda onun söyleyeceklerine karşı kulaklarını kapatmıştı. Peace şimdilik alt kattaki bir koltukta uyuyacaktı.

Nakliye kamyonu öğleden sonranın ilk saatlerinde geldi ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kısa süre sonra bir yatakla bir şifonyer ön odadaki yerlerini aldılar. Çarşaflarla giyeceklerin olduğu iki valiz de. Bir halıyla bir sehpa ümitle arka salona koyuldu. Ama tamamen yeni bir dünyaya kavuşan yer mutfaktı – tepsi, sepet, çatal bıçak ve defter dolu koliler. Un çuvalları, iki adet küvet, bir lavabo, tomruklar, mumlar, lambalar ve kömür. En son eski fırın tabelası geldi: Gently ve Peace. Yolda çizilmişti.

Peace gece boyunca çalıştı. Önce turuncu, sonra beyaz parıltılar saçana dek ocağa odun attı; parlak hamur topağını yoğurdu, unladı, ıslattı. Topağı on iki yuvarlak parçaya kesti, yağladı, bu yuvarlak parçaları sepetlere koydu ve kabarmaları için sıcağa yerleştirdi; sonunda mucize gerçekleşti ve on iki ekmek hamuru mükemmel biçimde kabardı ve kabuk bağladı. Güneş doğduğunda mutfak ekşi hamur, maya, yeni pişmiş ekmek ve sabahın nemli kokusuyla kaplıydı.

Peace dışarı çıktı ve sallanan sandalyeyi sabah güneşini görecek şekilde yerleştirdi. Akıp giden hayatı izlemek üzere oturdu ama hayat akıp gitmedi. Bu yüzden kalkıp karşıdaki çeşmeden kovalara su doldurdu. Eliyle çeşmeden su içti, su serin ve lezzetliydi, ekmek yapmak için mükemmeldi.

Sallanan sandalyeye tekrar oturup bir kez daha hayatın akıp geçmesini bekledi ama yavaş ilerleyen saat dışında hiçbir şey akıp geçmedi. Yeniden kalkıp çalı çite gitti ve ikişer demet çuhaçiçeğiyle pembe çiçekli dağ yoncası topladı. Birer demetini savaş anıtına, diğerini de hamur yoğurma masasının üzerindeki küçük vazoya koydu. Tam tekrar oturmak üzereydi ki mutfağın köşesinde duran kirli bir kâse gözüne çarptı. Başta onun bir kâse olduğunu düşündü ama temizlemek için aldığında gemi çanı olduğunu gördü. Kalın ipi çekerek sesi dinledi. Güzel bir ses çıkarıyordu. Bu kez çanı daha yüksek çaldı ve görüş alanının dışında olan üst kattaki dört pencere ansızın açıldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

40

Rüzgâr sıcak eser, koynunda kokular taşıyan kuru, tozlu bir rüzgârdır bu. Drake'in asla tanıyamayacağı kokuları taşır – sıcaktan kurumuş toprak, okaliptüs, egzotik çiçek kokularını, bir de denizin çiftlik arazisiyle birleştiği yerdeki tuz ve çamur karışımın kokusu. Ona deniz denmez, der bir kadın, okyanus denir.

Drake at kılından yapılmış ve yılların terini emmiş sert şilteye yeniden uzandığında rüyanın sıcaklığına daha sıkı tutundu. Dışarıdaki kargalar bir şeye sinirlenmişlerdi. Drake yatağında döndü. Of! Bütün kasları ağrıyordu. Avuçları su toplayıp derileri soyulmuştu ve gördüğü rüya, su toplamış parmaklarının arasından yağlı bir kordon gibi kayıyordu.

Kafası karışık bir hâlde doğruldu, ağzının içinde keskin bir tat vardı. Yataktan kalkıp sürahiden bardağına su doldurdu ve ağzını çalkalayarak zar zor yutkundu. Kelebekler kapı girişinin üzerini sarmış olan güzel kokulu hanımelinin özünü emmekle meşguldüler ama Drake'in aldığı koku da tat da bu değildi. Çabucak giyindi ve çıplak ayakla nehir yatağını geçip ormana girdi. Durup havayı kokladı. Artık kesindi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kapıyı hızla çaldı.

Heyecan dolu bir sesle, Marvellous? dedi. Önce bir inilti, ardında da sürüyerek yürüyen ayak sesleri duydu. Tekrar, Marvellous? dedi.

Kapı açıldı. Marvellous, Ne istiyorsun? diye sordu.

Ölüp cennette mi gittim?

Sen oraya gidemezsin, dedi Marvellous, üstüne basa basa.

Kokuyu almıyor musun? dedi Drake.

Ne kokusunu?

Ekmek, dedi Drake.

Ekmek mi?

Fırından yeni çıkmış ekmek, dedi Drake.

Ve koku tıpkı kaynağındaki gibi yoğun bir biçimde koyu kapladı; bu bir değişim, daha da önemlisi *yeni bir hayat* müjdecisiydi. Ve o anda ıssız bir adada mahsur kalmış gibiydiler ve ekmek kokusu, ıssız sahillerine yaklaşan bir yelkenli gibiydi.

Marvellous hiçbir çiçeği ezmek istemediğinden ve ormanlık alanın zemini artık binlerce mavi, sarı ve beyaz renkle kaplı olduğundan ağaçların arasından geçişleri çok yavaş oldu. Papatyaların ve hoş kokulu, yemyeşil otların arasından yürüyerek çayırlığı geçtiler ve nihayet az ilerideki fırının bacasından döne döne çıkan gri dumanı gördüler. Taş bina yeniden hayat bulmuştu, yeniden nefes alıyordu ve nefesi muhteşem kokuyordu. Önünde mavi bir kamyonet park etmişti. Çizilmiş ve rengi solmuş olsa da yan tarafındaki fırının tabelasında Gently ve Peace yazıyordu.

Ana Yol'a yaklaştıklarında yavaşladılar ve tatlı, soğuk suyundan içmek için çeşmede durdular. Pencerelerdeki tahtalar sökülmüştü, camlar güneşte parlıyordu ve camların arkasındaki serin loşlukta oradan oraya koşturan biri vardı. Kapının sol tarafına eski bir sallanan sandalye konmuştu ve onun yanında da orijinal kancasında Bayan Hard'ın gemi çanı duruyor, pirinç yüzeyi altın gibi parlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marvellous, Kim var orada? diye bağırdı. Sopasını kaldırarak, Ortaya çık, diye seslendi.

Ve o anda geçmişin perdeleri çekildi, ön kapı açıldı ve işte oradaydı. Duvarın önüne koymak için bir lavanta saksısı taşıyan, bir meşe ağacı kadar uzun ve geniş genç bir kadın. Genç kadın durdu ve başını kaldırıp baktı. Aralarındaki asfalt sıcaktan parlıyordu. Kadın elini gözlerine siper etti ve çeşmenin yanında duran genç adamla yaşlı kadının kim olduğunu anlamaya çalıştı. Genç adam ona el salladı. O da karşılık verip hayatın yakınına gelme cesaretini göstermiş olmasının heyecanıyla yolun karşı tarafına doğru yürümeye başladı. Ve sonra durdu. Birden yaşlı kadının kim olduğunu fark etti. Ve arkasındaki güneşin oluşturduğu uzun, sabit gölgeyi takip ederek Marvellous'a ve çok gerilerde kalmış geçmişe doğru yürüyen devasa bir yüze dönüştü.

Bu sen misin, Peace? dedi Marvellous.

Ve Peace başını sallayıp onu tam gerektiği gibi büyük bir dikkat ve büyük bir sevgiyle bu dünyaya getiren yaşlı kadına doğru koştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

41

İçinde çuhaçiçekleri ve pembe dağ yoncası çiçekleri olan vazonun üzerinde durduğu büyük meşe masanın ve onun mazide kalmış, artık unutulmuş anılarının etrafına oturdular ve Peace, Wilfred Gently'yle yaşadıklarını anlattı. Masadan sobaya, sobadan fırına, fırından dolaba gidip gelirken ve masayı hazırlayıp çayı demlerken hikâye de ona eşlik etti. Ekmek kesilecek kadar soğuduğunda misafirlerinin yanına oturdu ve bıçağı Drake'e uzattı. Marvellous genç kadının Drake'e doğrudan bakamadığını fark etti. Drake ona teşekkür ettiğinde, bıçağı almak için ayağa kalktığında, ekmeği kestiğinde, ilk dilimi ona uzattığında, Tereyağı ister misin? diye sorduğunda Peace'in yanaklarına silinmemiş reçel lekesi misali hafif bir kızarıklık yayıldı.

Peace, Orası annemle babamın eviydi, değil mi? diye sordu, dışarı bakıp karşıdaki kulübeydi göstererek.

Marvellous pencerede ona katılarak, Hayır, dedi. Orası Gladly'nin eviydi.

Emin misin? diye sordu Peace.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kesinlikle. Doğurttuğum ilk çocuk oydu. Sen sonuncuydun.

Annem babam nerede yaşıyorlardı o zaman? diye sordu Peace.

Marvellous, Gel, diyerek onu kolundan tuttu ve üçü birlikte fırından çıkıp Ana Yol'un üst tarafına yürüdüler. İnsanoğluyla doğa sınırındaki son kulübeye vardıklarında Marvellous, İşte onların evi burasıydı, dedi.

Peace alçak sesle, Burası mı? diye karşılık verdi.

Her zaman böyle değildi, dedi Marvellous. Rüzgârların ve insanoğlunun doğasının darbelerini aldı.

Ben *burada* mı doğdum?

Evet.

Peace sokak kapısını açmaya çalıştı, çamur kaplı pencereleri itti.

Hepsi kilitli, dedi Marvellous.

Peace, İçeri girmek istiyorum, dedi.

İçeri girmek geçmişe dönmektir, dedi Marvellous.

Biliyorum, dedi Peace. Bir kez daha, Biliyorum, dedi. Bu kez kendinden daha az emindi.

Marvellous elini saçına götürerek, Ah! dedi. Arkamda ne yapıyorsun, evlat?

Drake iki adet saç tokasını onu yüzüne doğru kaldırdı. Geri çekilin, dedi ve anahtar deliğini görecek şekilde diz çöküp tokaları deliğe soktu. Sihirli kelime neydi? dedi. Saçmalık, dedi Marvellous ve kilitle kapı tecrübeli bir elin ağırlığı altında gıcırdayarak açıldı.

Kulübenin içi karanlık ve kasvetliydi. Her yerden perde gibi örümcek ağları sarkıyordu, fareler karanlık köşelerdeki karanlık deliklere kaçışıyordu ve rutubet, çürümüşlük ve paramparça olmuş annesiyle babasının arasındaki boşluğa yerleşmiş başka bir şey daha kokuyordu.

Çok hüzünlü, dedi Peace.

Her zaman böyle değildi, dedi Marvellous.

Peace'in gözüne odanın bir köşesinde duran, orada görmeyi hiç beklemediği bir şey çarptı. Marvellous'a bakıp, Bir piyano mu? dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güzel günler buraya da uğradı. Ve müzik.

Piyano almak için para yoktu, dedi Peace.

Bir zamanlar vardı, dedi Marvellous.

Ama bir piyano? dedi Peace.

Baban kazandı onu.

Ne?

Kumarda, sanırım. Şu an hatırlamıyorum ama bileğinin hakkıyla kazandı.

Peki kim çalıyordu? diye sordu Peace.

Baban.

Ba– Anlamıyorum, dedi Peace. Babam piyano mu çalıyordu?

Hem de gayet güzel.

Peace piyanonun yanına gitti. Elini kalkık duran kırılmış kapakta gezdirdi. Parçalanmış ahşap ve kopmuş teller yenilgiye uğramış biri gibi ondan medet umuyorlardı. Müzikten kalan boşluğa artık güvercinler yuva yapmıştı.

Peace, Bunu babam mı yaptı? diye sordu.

Üzüntü yaptı. Öfke yaptı, dedi Marvellous. Acısını canlı bir şeyden çıkarmasını önledi sanırım.

Farelerin sesi ürkütücüydü. Peace ürpererek arka odaya geçti.

Burada ne yaşandı? diye sordu Drake.

Ölüm, dedi Marvellous. Oğlan –yani Simeon– öldükten sonra bütün köy onların... lanetlendiğine inandı. Doğru kelime bu sanırım ve herkes onlardan korkar oldu. Herkes oğlanın diğerleri gibi Fransa'da ölmesi ve kendi hayatını buraya geri getirmemesi gerektiğine inandı. Bu da çenelerin işlemeye başlamasına yetti ve durmadan konuştular. Yüksek sesle ve bu kapının önünde. Korkunç laflar edildi, Drake. Hem de yas tutan bir aile hakkında. İnsanlar bazen zalim olabiliyor. Özellikle de korkan insanlar. Marvellous onun eline uzanıp sıktı.

Peace elinde tüyler ve deniz kabuklarıyla süslenmiş, çok güzel söğüt bir çemberle geri dönüp, Bu ne? diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marvellous çemberi gözlerine iyice yaklaştırarak, Ha, dedi. Bu bir dedikodu kapanı.

Bir ne? diye sordu Drake.

Dedikodu kapanı, dedi Marvellous. Annem babama nasıl yapılacağını öğretmiş, o da bana öğretti. Gördüğün gibi çember, dedikoduyu yakalayabilsin diye iç kısmı sıkı bir ağ oluşturacak biçimde misinadan örülür. Dedikodunun kaynağını kesmek için bu şekilde denizçakıları –gösterdi– ve dedikoduyu içinde tutsun diye deniz minareleri asılır. Son olarak dedikoduyu yok etmek ve ortamı tamamen arındırmak için etrafına ötücü kuşların tüyleri sarılır.

Peki dedikodunun yakalandığını nasıl anlarsın? diye sordu Peace.

Sesten, dedi Marvellous. Dedikodunun çok belirgin iki sesi vardır. Özgürce dolandığında gemi gövdesinin iskele çeperine sürterken çıkardığı sesin aynısını çıkarır. Ama yakalandığındaki ses nefes verişini andırır, tıpkı içleri uzun süre önce boşalmış kabukların karanlık sarmallarındaki korku dolu bir iç çekiş gibidir. Marvellous deniz minarelerini işaret etti.

Bir zamanlar karavanının dışında bir dedikodu kapanı olduğundan ve bu kapan yıllar boyu çoğu Bayan Hard'ın nefesiyle taşınan bir sürü dedikodu yakaladığından bu sesleri gayet iyi tanıyordu. Marvellous dedikoduları, denize indirilmiş kraliyet gemileri gibi suya atmıştı. Şarkıları farklı olsa da dedikodu kapanı rüzgâr çanlarından fazla uzağa asılmamıştı. Dedikodu yakalamanın temelinin rüya yakalamaktan farkı yoktu ama dedikodular daha ağır olduğundan kapan yere daha yakın asılmalıydı. Dedikodular alçaktan uçardı, rüyalar ise yüksekten ve ikisi arasında bir yerde dualar vardı.

Dedikoduyu yayılmadan yakalamak çok önemlidir, dedi Marvellous. Ama bazı dedikodular beni bile aşıp mikrop gibi çoğaldı.

Hangileri? diye sordu Drake.

Simeon'la ilgili olanlar. Bunu bu yüzden yapıp annene verdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peace çemberi aldı ve kulağına götürdü.

Sence bir gün dedikoduyu duyacak mıyım? diye sordu.

Umarım duymazsın, dedi Marvellous. Güzel bir ses değildir, hiç güzel bir ses değildir. Duyulması arzu edilen bir şey değildir, tatlım.

Kapıyı kapatıp geçmişi içeriye kilitlediler ve dedikodu kapanı bir kolun altına alınmış bir hâlde sessizce Ana Yol'a doğru yürüdüler. Drake önde el ele yürüyen kadınların gerisinde kaldı. Savaş anıtında durup bir isim olması gereken boş yere baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

42

Ned Blaney koyda açılmış, teknesinin kıçından iki olta sallandırmıştı. Güneşten açılmış dağınık, kalın bukleleri olan her zaman güvenilir Ned, onu nerede olsa tanırdınız. Yıllarca önce kapılmış olmalıydı, derdi herkes. Savaştan önce bile zeki ve derin düşünceleri olan biriydi. Ama savaşın onu sessizleştirdiği konusunda herkes hemfikirdi. Balık tuttuğu nehir yatağı kadar sessiz ve derindi.

O gün kendi için balık tutuyordu; rahatlamak için, insanla tekne arasında yaşanan o sakin ânı tatmak için. Oturduğu yerde öne doğru eğildi ve bildiği bir şarkı bulana kadar radyoyu kurcaladı. Oscar Peterson piyanoda "These Foolish Things"i çalıyordu. Ned bilmediği kelimeleri geçiştirerek şarkıya eşlik etti.

Eğilip ayaklarının dibindeki termosu aldı, kapağını açtı ve kendine çay koydu. Oltalara kısaca dokunup balık vurup vurmadığını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Radyonun sesini açtı. Bir an aklına savaş geldi ama suda süzülen yosunlar gibi geçip gitmesine izin verdi. Cennete inanmasa da kupasını göğe doğru kaldırdı çünkü kardeşini bir yere koymak zorundaydı ve nehrin üzerindeki bu tanıdık mavi yastık en iyi yerlerden biriydi.

Eski günlere, dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

43

Eski günler koya geri döndü ve hayat hareketlenip beklentiyle doldu. Vadide köprü yapımı sesleri ve genç bir kadının kahkahaları çınlıyordu. Marvellous, tıpkı karanlığın bildik konforundan çekilip çıkarılan tohumluk bir patates gibi yaşlılık fikrinden çıkıvermişti. Ölümü düşünecek fazla vakti yoktu, hareket, gençler ve ses sayesinde o düşünceyi bir kenara itmişti. Ondan bir şeyler isteniyordu, hem de bu sefer rüyalar değil, insanlar tarafından. İhtiyaç duyulanı vermenin ne heyecan verici ve vazgeçilmez bir etkisi olduğunu tamamen unutmuş olan Marvellous âdeta çiçek açtı.

Drake onun kulübesine girip gözden kaybolduğunda, Ne arıyorsun? diye seslendi.

Drake, Boya, diye karşılık verdi.

Ne tür boya? dedi Marvellous.

Ne tür olursa, dedi Drake.

Ama bir sürü farklı çeşit var.

Sadece boya, dedi Drake.

Marvellous, Sadece boya diye bir şey yok, diye homurdandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Drake dışarı çıkıp bıkkın bir ifadeyle ona baktı. Herhangi bir boya, Marvellous! Elinde ne varsa.

Sadece bir çeşit boyam var...

...işimi görür.

Marvellous küçücük kulübeye zar zor girdi ve bir süre sonra tekne gövdesi için kullanılan bir teneke boyayla geri döndü.

Kobalt mavisi, dedi. Drake, Mükemmel, diye karşılık verdi ve daha fazla bir şey söylemeden koşarak ormana girdi.

Marvellous tam ender bulduğu sakin bir öğleden sonrası için yerleşmek üzereydi ki ağaçlık arazide tıngırdayan bisiklet tekerleklerinin sesini duydu. Tanıdığı herkes öldüğü için artık hiç gelmeyen postacıydı bu.

Posta! diye bağırdı adam, nefes nefese nehir kıyısına doğru inerken.

Marvellous, Geldiğini duydum, diyerek onu karşılamaya gitti.

Mektup Bayan Marvellous Ways adına. Karavan, Falmouth Ormanı, Cornwall, dedi postacı. Ama burası Falmouth Ormanı değil, değil mi? Buraya ulaşana dek birkaç tur atmış. En altta *Birleşik Krallık* yazıyor. Son kelimeyi üzerine basa basa söyledi. Yani mektup *yurtdışından*.

Marvellous, Yurtdışından mı? diye karşılık verdi.

Kesinlikle, dedi postacı. Zarfın içindeki kartpostal sanırım. Marvellous zarfı aldı ve ona çayla safranlı çörek ikram etti.

Postacı, Bir dahaki sefere, diyerek dolu çantası yüzünden teklifi geri çevirdi.

Marvellous yağmurluğunun önünü açıp taş babaya oturdu. Gözlüğünü temizledi ve pulu inceledi. *Amerika*. Bu kelimeyi yüksek sesle söyledi. Zarfı açtı, içinde kesinlikle bir kartpostal vardı. Kartpostalı gözlerine yaklaştırdı. Gün batımında bir nehir manzarası. Suyun içinden ahşap bir köprü ve ağaçlar yükseliyor.

Kartpostal, *Sevgili Marvellous*, diye başlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Umarım bu kartpostal sana ulaşır ve eline geçtiğinde sağlığın ve keyfin yerinde olur. Geçen hafta sonu büyükbabamla balığa çıktım ve senden, nezaketinden söz ettik. Şu an Atlanta Üniversitesi'nde işletme okuyorum. Yaşadığım ortam mükemmel bir ortam değil. Ama bir geleceğim var, kısa süre önce benim yaşımdaki birçok erkeğin bir geleceği yoktu. Yine de bu seferki mücadele farklı.

Omaha Sahili'nde gafil avlandık. Tam bir kaostu. Teknelerin çoğu karaya ulaşamadan battı, genelde su yüzeyinin hemen altındaki mayınlar yüzünden havaya uçtular. Çıkartma gemisinden güçlükle indik ve yoğun bir top atışıyla karşılaştık. Yanmış tankların, kıyıdaki siperlerin ve cesetlerin arkalarına saklandık. Tuzağa düşürülmüştük ve geri çekilmemiz gerekiyordu. Sola mı gidecektik yoksa sağa mı? Bu konuda bir seçim yapmak zorundaydık. O an söylediklerin geldi aklıma, Marvellous. Senin söylediğin gibi sola gittim. Sola koştum. Sağ tarafa gidenler bozguna uğradı. Sana yürekten teşekkür ederim.

Henry

Marvellous kartpostalı yeniden göz hizasına getirip yazıya baktı. Henry'nin süslü el yazısındaki minneti ve vaadi gördü. Ağlamayalı uzun süre olmuştu ama daha uzun yaşayan gözlerdeki yaşların bir anlamı olmadığından artık gözyaşlarına ihtiyacı kalmadığını biliyordu, bu yüzden akmalarına izin verdi.

Bir saat sonra Drake onu bu hâlde buldu. Yanına yaklaştığında Marvellous başını kaldırıp ona baktı ve, Henry iyiymiş, dedi.

Henry'nin iyi olmasına sevindim. Peki sen iyi misin? dedi Drake.

Evet, sanırım iyiyim. Drake'in ellerini tutup yanağına götürdü. Kobalt mavisi parmak uçları cömert öğleden sonra güneşinin sıcaklığında parlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peace fırına geri döndüğünde vakit geçti. İçeri girdi ve torbalarındakileri soğutucuya yerleştirdi. Kendine bir bardak su doldurdu ve akşam göğünü boyamaya başlayan rengârenk fırça izlerini izlemek için yeniden dışarı çıktı. Bütün öğleden sonrayı en önemli un tedarikçisini arayarak geçirdiğinden yorgun, daha doğrusu bitkin hissediyordu. Değirmenciler kaba davranmış ve hiç yardımcı olmamışlardı. Peace, tıpkı toprağı inceleyen bir maden arayıcısı gibi çuvallarca unu tek tek elden geçirmişti. Altının ne olduğunu biliyordu, piritin ne olduğunu biliyordu, altının fiyatını biliyordu ve bir peni fazla ödemeyecekti. O gün o adamlara görgüden daha fazlasını öğretmişti.

Savaş anıtının haçına bir karatavuk kondu. Hiç susmadan cıvıl cıvıl ötmeye başladı, günün son şarkısıydı bu. Oradan oraya zıplayan kuş Peace'i canlandırdı. Hop hop. Cik cik. Bardağını yeniden doldurmak için içeri girdi. Ekmek yaparak geçirilecek bir geceye hazırlanmak üzereydi ki gözü dışarıdaki parlak granit haça kaydı. Güneşin son ışıklarıyla kaplanmıştı ve parlak mavi adı ortaya çıkaran akşamın sarılığıydı.

S Rundle değil, açık seçik bir biçimde tam adı yazıyordu. Simeon Rundle. Abisi. Parlak mavi boyayla düzgünce yazılmıştı. Serçeparmağının ucuyla S harfine dokundu. Hafif bulaşıyordu ama kuruydu. Çuhaçiçekleriyle çevrili çite yaslandı. Suyunu içti ve kırmızı, altın sarısı, pembe ve leylak rengi gözyaşları dökerek, vadinin arkasına kayan güneşi izledi.

Akşamın ilk saatlerini huzursuzluğu ve sabırsızlığı kucaklamış hâlde uyuyamadan yatarak geçirdi. Pencereyi sonuna kadar açtı, çıt çıkmıyordu. Alt kata, ekmeklerinin sakinleştirici, bildik kokusunun olduğu yere indi. Arka kapıyı açıp diz çöktü. Aşk rivayetleri duyma umuduyla, söğüt dallarından yapılmış çembere doğru eğildi. Misinaların arasında hafif bir esinti süzüldü, denizçakıları ve şeytanminareleri tıkırdadı. Duyabildiği tek ses denizin sesiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

44

Saat 7'de içki. Şık giyinmeye gerek yok. MW.

Kayıkhanenin kapısına küçük bir çuhaçiçeğiyle tutturulmuş bir nottu bu.

Drake banyo için su ısıtmakla uğraşmadı, gayet sıcak bir gündü. Keyfi yerindeydi. İki yakadaki çukurlar kazılmış, ilk tahtalar çakılmıştı. Çabucak kurulandı ve kapının yanında duran metal küveti kenara çekti. Bir ayna bulmak için kayıkhanenin altını üstüne getirdi ama yansımasını sadece balkon kapısının camından, o da dikkatle ayarlandığında görebiliyordu. Saçı kuruydu, alnına dökülen tutamları çekti. Haftalar önce saçlarını düzgün tutacak ya da teninin güzel kokmasını sağlayacak bir şeyler yapmayı düşünmüştü ama sadece o an düşünmüş ve eski yaşantısından kalan bir şeyler bulmak için valizini karıştırmıştı.

Beyaz bir gömlek çıkardı. Çamaşır deterjanı kokuyordu. Tenine değmesi hoşuna gitti. En üst düğmeyi ilikleyip mavi yünlü bir kravatı gevşek bir biçimde bağladı. Manşetler uzun süre önce yıprandığından gömleğin kollarını kıvırdı. Dibinden yukarı doğru diş macunu tüpü gibi kıvrılmış küçük bir tüp briyantin buldu. Parmaklarına bir miktar sıkıp kokladı. İşe yarayacağını düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapı camının karşısına oturup saçına briyantin sürdü. Bir fırçayla elinden geldiğince düzgün şekil verdi ve görünüşüyle neden bu kadar uğraştığını merak etti. Şık giyinmeye gerek yok. Marvellous böyle yazmıştı. Ama o şık olmaya gayret ediyordu.

Marvellous saçını taradı ve arkada topuz yaptı. Ellerinin üstünü kremledi ve eskiden hep yaptığı gibi yanaklarını çimdikledi. Öne doğru eğildi ve yatağının altındaki kutuyu açtı. Bir zamanlar kırmızıyken artık rengi solup pembeye dönmüş olan temiz, lavanta kokulu balıkçı gömleğini çıkardı. Ten rengine çok iyi uyan bir renkti bu. Başından geçirip giydi ve başka birilerinin kelimeleriyle kendini bomba gibi hissetti.

Sonra koca bir tebessüm yayılmış dudaklarına elinden geldiğince düzgün bir biçimde ruj sürdü. O an bir ayna olsaydı iyi olabileceğini düşündü ama duvarı en son 1929 yılında –aslında tarihi tam olarak hatırlamıyordu– bir ayna tarafından onurlandırılmıştı. Sonrasında ayna kırılmış ve rüzgâr çanı olarak kullanılmıştı. Bir ayna olmasının anlamı yoktu. O hem yaşlı bir kadın hem de bir çocuktu; yani iki nehrin kesişimi ve herkes bunun balıkları afallattığını bilir.

Şık giyinmeye gerek yok. Böyle yazmıştı.

Radyoya uzanıp sesini sonuna kadar açtı. Şarkının etkisiyle karavan sarsılmaya başladı. Marvellous, ayağında Gazete Jack'in çizmeleriyle sağa sola sallanıyordu.

Peace, bir sap çançiçeğiyle kapısına tutturulmuş notu yeniden okudu. En son ne zaman şık giyindiğini hatırlamıyordu bile ve şık giyinmeye *gerek yok* şartının aslında gizli bir *şık* giyinilmesi ricası barındırıp barındırmadığını merak etti. Aynadan biraz uzaklaştı. Yan durup göğüs kısmını düzeltti. Memeleri her zaman güzeldi; Wilfred, Rita Hayworth'tan daha güzel memeleri olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylerdi. Bileklerinin epey üzerinde kalan açık sarı manşetlerini gergince çekiştirdi. Elleri her zamankinden büyük görünüyordu, fırın kürekleriyle tuhaf bir benzerliği vardı. Bu elbiseyi severdi. Ona yakışan tek elbise buydu. Wildfred'in cenazesi için almıştı. Wildfred, ona verdiği talimatlarda siyah giymesini yasaklamıştı ama Peace'in acısı yosun yeşilinden daha canlı bir renk giymesine engel oldu. Yosun yeşili gözlerine uyuyordu ve yosun yeşili gözleriyle yosun yeşili elbise arasında şimdi turuncu ruj sürülmüş geniş ağzı vardı. Üzerindeki renklere tarafsız gözle bakmaya çalıştı ama yapamadı. Bir sakız kabağı gibi görünüyordu. Wildfred olsa, Ama *güzel* bir sakız kabağı, derdi.

Keşke topuklu, şık ayakkabılarım ve dikişli ince çoraplarım olsaydı, diye düşündü, oysa şimdiye dek bu tür şeylere hiç istek duymamıştı. Kâkülünü tarayıp kaşlarıyla aynı çizgide olup olmadığını kontrol etti. Özel dikim tüvit bir ceket giydi, çantasını aldı ve fırından çıktı.

Şık giyinmeye gerek yok. Bu kelimeler ağzının içinde bilyeler gibi tokuştu.

Nehir kıyısı göründüğünde sıcak basmış ve terlemişti. Kayıkhanenin kapısı aralıktı. Ne kadar gergin hissettiğini fark etti. Ona seslenmeden önce nefesinin düzene girmesini bekledi.

İçeri gel, dedi Drake. Kapı açık.

Peace sessiz mekâna girdiğinde Drake'i metal bir küveti kapı girişinden çekmek üzereyken buldu.

Merhaba, dedi Drake. Sıcaklamış gibisin.

Sanırım biraz kalın giyindim.

Biraz su iç.

Peace testiyi alıp büyük bir bardak soğuk su doldurdu.

Nefis, dedi. Kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum.

Hissedersin tabii. O su bir azizin gözyaşı. Buraya geldiğimden beri ondan içiyorum ve hiç bağırsak kurdu sorunu yaşamadım.

Vay canına, dedi Peace. Bu harika. Umalım da hep öyle devam etsin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Drake güldü. Peace tüvit ceketi çıkardı ve balkon kapılarından giren serin esintinin kollarındaki sararmış tüyleri ürpertmesine izin verdi.

Teşekkür ederim, dedi.

Teşekkür etmene gerek yok. Bir bardak daha alsana.

Hayır. Simeon için teşekkür ederim. Daha önce gelmek istedim ama... İşleri onun adına düzelttiğin için teşekkür ederim. Tabii benim adıma da. Artık her şey olması gerektiği gibi. Böylece...

Drake kollarını ona doladı ve Peace onun omuzuna yaslanıp toz deterjanla briyantin kokusunu ve Drake'in dudaklarından alçak sesle dökülen hişt sesini içine çekti.

Geri çekilerek, Dur, sana yardım edeyim, dedi.

İkisi de birer ucundan tutup küveti dışarı çıkardılar ve suyu dışarıdaki duvarı saran hanımeli ve funda gülünün dibine döktüler. Drake önce güneşe, sonra saatine baktı. Yola koyulsak iyi olur, dedi.

Bu çok ilginç, dedi Peace, ocağın üzerindeki resmi göstererek.

Öyle mi? Ben yaptım. Küçük bir çocukken.

Kimi yapmaya çalıştın?

Babamı.

Ona benziyorsun.

Benzediğimi sanmıyorum. Onu hiç tanımadım. Bu sadece hayalimdeki hâli.

Peki hayalindeki baban sevecen miydi?

Evet, sanırım öyleydi.

Cesur muydu?

Bundan emin değilim. Kendi başarılarım ve başarısızlıklarımdan bir araya getirdim onu. Kötü bir yüzücü ama iyi bir koşucu. Bu tür şeyler. Kendimi cesur biri olarak görmedim hiç, dedi Drake ve yatağın üzerinde duran süveterini almaya gitti.

Peace, Seni hep izliyor mu peki? diye sordu.

Evet. Sanırım izliyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tanrı gibi mi?

Drake güldü. Korkarım buna inanmıyorum.

Hımm, dedi Peace, ceketini tekrar giyerken. Ama hiç tanımadığın ve hiç karşılamadığın bir adamın seni izlediğine inanıyorsun, öyle mi?

Drake onun geçmesi için kapıyı tutarak, Hadi, dedi.

Peace gülümsedi ve önden onları bekleyen tekneye doğru yürürken başka hiçbir şey söylemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

45

Saat tam yedide tekneyle açıldılar. Ilık bir akşamdı, hava yumuşaktı ve martılar sıcak hava akımında kovalamaca oynuyor, balıkçıllar zahmetsizce havalanıp parlak mavi batı göğüne dalıyorlardı. Marvellous dümene geçti, su korkusu son haftalarda azalmış olan Drake'e arada bir göz atıyordu. Aslında bir halata ya da yıpranmış oturak tahtalarına sımsıkı yapışması için küçük, muzip bir dalganın yeteceğini biliyordu. Peace, suya sarkıttığı eliyle ona su attığında Drake eğildi. Sonra başını kaldırıp Marvellous'a baktı ve gülümsedi.

O an mutlu görünüyordu. Marvellous, genç adamın yüzünde o güzel anda beliren tebessümü hiç unutmayacaktı çünkü ışıl ışıldı ve Marvellous, onun güzel bir hayat yaşamak için artık bir şansı olduğunu biliyordu.

Yaşlı Cundy'nin teknesine yaklaştıklarında sırayla hazırola geçip yanından geçerken *Kurtuluş*'u selamladılar. Yumuşak akşam ışığı onları sardı, süzülerek üzerlerinden aktı, öncesinde akşamı ele geçirmekle tehdit eden tuhaflığı, tanıdık bir çevrede tuhaf giysiler içinde olmanın neden olduğu huzursuz sessizliği azalttı. Yaşlı kadın, kendisinin yıllar önce kaybettiği şeyleri ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nındaki genç kadında bulmaya çalıştı. O cazibe dansını –ister güzel ister çirkin, ister zayıf ister şişman, ister ele avuca sığmaz olsun– bütün yaratıkların yaptığı o eğlenceli, kısa dansı, nesilden nesle geçen ve herkesin kusursuz bir biçimde ettiği o aynı zarif dansı izledi. Marvellous'a göre kızın Drake'e karşı bir şeyler hissettiği gün gibi ortadaydı. Oysa Drake bir abi kadar rahat bir tavırla oturuyordu. Çekiciliğinden bihaber, geçmişin darbeleriyle hâlâ yaralı bir abi gibi gülümsüyordu.

Gençler işte, diye düşündü Marvellous ve kahkahalarla gülmeye başladı. Kahkahası bulaşıcıydı, kum tepesini geçip meraklı gözleri dışarıda, geniş tekneyi zor durumda bırakan dar kanalda ilerlerken üçü de gülmeye başladı.

İleri doğru yol alan ve unutulmayan bir dünyayla karşılaştıkları yer burasıydı. Hava direklere çarpan halatların sesleriyle çınlıyor, gezinti teknesi kırılan dalgaların üzerinde sallanıyor ve gevşek yelkenler ipte asılı çamaşırlar gibi çırpınıyordu. Tam bu noktada tekne sola dönüp yüzlerini açık denize ve ilerideki ufka döndükleri Büyük Nehre girdi.

Marvellous yan yana oturmuş dikkatle karşıya bakan iki genci izliyordu. İkisi de değişimlerinin sebebinin o ulaşılamayan rüyanın güçlü çekimi, kalpleri böylesi çarptıran, zaman zaman da tekleten şeyin o titreşen gümüşi hat olduğunun farkında değildi.

Orası daha çok denize benziyordu, vahşi ve değişken. Nehir ağzından esen sert rüzgârların demirli olmayan ve çılgınlık yapanları parçaladığı bilinirdi. Ama o akşam rüzgâr yoktu. Gökyüzünde hareket eden tek bir bulut yoktu, su yüzeyindeki ufak kıpırtıların tek sebebi açık sarı bir manşetten uzanan gelişigüzel sarkıtılmış bir elin karşısındaki adamın serin tenine dokunur gibi suya dokunuşuydu.

Küçük tekne, su kenarını arazilerle ağaçların çevrelediği, inip kalkan şamandıraların yengeç sepetlerinin yerini belirlediği ve kumluk oyuklarının cesur ve gözü pek yüzücüleri baştan çıkardığı taşlık kıyı şeridi boyunca ilerliyordu. Ve ilerideki deniz feneri,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durmadan yükselen suyun altında kalmış, mırıldanan Manacles Kayalıkları'na tepeden bakarak her zamanki gibi bekliyordu. 1898 yılında *Mohegan* adlı gemi bu kayalığa çarpıp batmış, yüz altı kişi boğulmuş ve kayalar kendilerine iyi bir ziyafet çekmişti. O hafta ağlar sardalyeleri değil, cesetleri toplamak için kullanılmıştı.

Orada! diye bağırdı Marvellous ve vinçleri, römorkörleri ve dünyayı tarihi yuvasına çağıran ışık huzmeleriyle Büyük Liman gerçekten oradaydı. Ayrıca siyah duman püskürten buharlı gemiler, gezinti tekneleri, balıkçı tekneleri, kırmızı yelkenli gemiler ve denize açılmaya zar zor dayanabilecek Başka Bir Zamana ait büyük yelkenliler de vardı.

Marvellous bir kez daha çay yüklü ambarları, şişip rüzgârla yarışan muhteşem yelkenleri ve yelkenler fora yol alan denizcileri olan *Cutty Sark*'ın hayaletini hatırladı. Kıç tarafında hâlâ sıcak Jamaika güneşi olan posta gemilerini, papazların kumandasındaki, dümenlerinde Tanrı'nın eli olan Misyoner Gemilerini ve sardalye paketleyen kızlara saatte üç peni veren Önemli Adamlar için yapılan Büyük Evleri yeniden gördü. Bir zamanlar sahilde toplanıp yarı çıplak bir kadını gözetler gibi sabahı gözetleyen balıkçıları tekrar gördü.

Tam önünden bir martı uçtu ve Marvellous onu takip ederek sola, sahil yolu boyunca sıra sıra dizilmiş balıkçı kulübelerinin titreşen ışıklarının onlara kılavuzluk ettiği Henry'nin kalesine doğru döndü. Motoru kapattı ve dümeni yavaşça rıhtıma doğru kırdı.

Tekneyi üç yüz yıl önce yapılmış taş basamakların yanına kolayca bağladı. Kıyıdaki otelden yükselen tezahürat ve kahkahalar karşıladı onları. Drake kolunu Marvellous'a uzatıp, Gel bakalım Vivien Leigh, dedi ve yaşlı kadın sanki bacakları hava kadar hafifmişçesine sekerek taş bloklara çıktı. Peace, Drake'in geri dönüp kendisine de yardım etmesini bekledi ama Drake dönmedi. Peace göğsünde koya inerken hızla yiyip bitirdiği elmanın neden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu düşündüğü bir sızıyla onun peşinden gitti. Ama gözyaşı dökmeye gülümsemeye olduğu kadar yakın olduğunu hissettiğinde, bu sızının mide yanmasından daha önemli bir şey olduğunu fark etti. Wilfred Gently'nin söz ettiği ender bulunan malzemeydi bu. Merdivenin en üst basamağında kısa bir süre durdu ve gözlerini kapatıp akşam güneşinin onu tepeden tırnağa yalamasına fırsat verdi. Kaynağı belirsiz bir ısıda yaprakları nihayet açan bir çiçek gibi hissetti kendini. Artık mükemmel bir fırıncı olma şansım var, diye düşündü.

Drake kapı girişinden, Peace, diye seslendi.

Peace'nin yüreği hopladı, kendisi de. Geliyorum, diye karşılık verdi ve caddenin karşısına geçip sekerek onun yanına gitti.

Nerede kaldığını merak ettim, dedi Drake. Kaybolmuş olmandan endişelendim. Hadi içeri gir ve ne içmek istediğini söyle.

Sarı bukleli genç balıkçının duyduğu kelimeler tam olarak bunlardı. Peace akşam ışığında gemi başı süsü gibi ortaya çıktığında Ned Blaney yakındaki bir bankta oturmuş limana bakıyordu. Denizin her hâlini bilerek doğmuştu ama kadınlar konusunda pek iyi değildi – bunu herkes bilirdi. Onunla henüz yalnızken, o adam gelip onu çağırmadan önce hemen oracıkta konuşmalıydı. Oysa şimdi aşırı utangaç ve başka bir adamın balığına olta atmayacak kadar kibar bir hâlde bankta oturuyordu. Denizin manzarası artık ilgisini çekmiyordu. Dönüp büyük bir özlemle Amber Lynn barının kapısına baktı.

Burası sıradan bir balıkçı tavernasıydı, son derece sadeydi. Rıhtımdan bir yol genişliği uzakta, merdivenlerin hemen üst tarafındaydı. Aslında adını Sekizinci Henry'nin ikinci karısından almıştı ama asırlar sonra haftalarca süren ünlü siste kaybolan bir balıkçı teknesinin adı kullanılmaya başlanmıştı.

Kapağına dün geceki sigara izmaritleriyle dolu bir kül tablası konmuş olan piyano hâlâ kenarda duruyordu. Arkasında pek sıcaklık vermeyen ürkek şömine ateşi vardı. Yer talaş ve yosun parçalarıyla kaplıydı. Duvarlarda, uzun süre önce göçmüş insanlarla

BELONGS TO KAKTUS TEAM

teknelerin ve en iyi sardalye teknelerinin liman boyunca göz alabildiğine dizildikleri fotoğrafları asılıydı. Şişelerce viski ve rom, varillerce bira ve kenarları müdavimlerin dudaklarının değmesiyle düzleşmiş kalaylı maşrapa dolu bir bar vardı. Yalnızca son siparişler için çalınan bir gemi çanı duruyordu. Pipolardan dumanlar püskürüyordu, içerideki hava dumanlı ve sıcaktı, mırıl mırıl sohbetler balıkçılık ve kadınlar hakkındaydı ki eskilerin palamut ve köpekler gibi iki farklı şey olduğunu ve asla karıştırılmamaları gerektiğini söyledikleri konulardı bunlar.

Marvellous'ın Gazete Jack'le geldiği son bardı burası ve mazide kalan o günleri paylaşabileceği eski yüzler görmek için heyecanla etrafa bakınıyordu. Ama o eski yüzlerin yerini artık kasketleri gözlerine kadar indirilmiş, bakımsız sakallı genç yüzler almıştı. Berber Yaşlı Crisp bu grubu görseydi bayram ederdi, diye düşündü. Her cumartesi Yaşlı Crisp'in titremeyen elinden ve kıvrak usturasından bir sürü adam geçer ve hepsi öylesine sinekkaydı tıraşlı ve öylesine yakışıklı olarak çıkardı ki onları öyle görünce akılları başlarından giden kadınlar, onlar için sokak ortasında balık artıkları için kavga eden martılar gibi kavga ederlerdi.

Cam kenarında, nehre bakan bir masaya oturdular. Tıpkı dışarıda aynısını yapan ay ve güneş gibi kadehlerini tokuşturup, Şerefe, dediler. Drake büyük boy birasını bir dikişte içip hoş tadının keyfini çıkardı. Bir sigara yaktı ve dışarıya, liman duvarı üzerinde kurumaya bırakılmış balıkçı ağlarının geometrik desenlerine baktı. Tekneler dalgalı suda inip kalkıyorlardı. Sallanan rengârenk gövdelerine vuran yoğun ve altın rengi güneş ışığı altında onların çok güzel göründüğünü düşündü. Missy'nin buna bayılacağı geldi aklına ve böyle bir şey düşünmüş olmasına şaşırdı. Belki de yaşlı kadının bir zamanlar sözünü ettiği, hayatına devam etmek mefhumu böyle bir şeydi. Hayatına devam eder ve onları da yanında taşırsın, demişti. Hiçbir şeyi geride bırakmayız, kendi istekleriyle bizimle gelirler. Sen de kendi isteğinle mi geldin, Missy? Öyle mi yaptın?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nerelere daldın? diye sordu Peace.

Drake, Birini düşünüyordum, diye karşılık verdi.

Birini demeden önceki duraksaması Peace'in o kişinin bir kadın olduğunu düşünmesine neden oldu.

Cesaretini toplayıp, Özel biri mi? diye sordu.

Evet, dedi Drake. Tahmin edemeyeceği kadar.

Yani, diye düşündü Peace, Drake'in kalbinin etrafında bir duvar *var*. Acaba eteklerini toplayıp o duvara tırmansa mıydı? Ama böyle bir tırmanış için doğru ayakkabıları olmadığının farkındaydı, onun ayakkabıları Drake gibi bir adam için fazlasıyla düzdü.

Elinden geldiğince sıradan bir şeyden söz edermişçesine, Sevgilin miydi? diye sordu.

Marvellous, Drake'e baktı. Sonra tekrar Peace'e baktı. Yaklaşık doksan yaşında olsa bile gözünden bir şey kaçmazdı.

Hayır, dedi Drake. Öyle olduğunu sanmıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama hep daha ileri gitmemi sağladı.

Marvellous, Ufuk çizginmiş, dedi.

Öyle miydi? dedi Drake. Ufuk çizgim miydi?

Bence öyle.

Bence bu çok güzel, dedi Peace. Ben de bir gün birinin ufuk çizgisi olmak isterim.

Hayır, istemezsin, dedi Marvellous. Ufuk ulaşılmazdır. Ve dokunulmazdır. *Akıldan asla çıkmaz*. Çok anlamsız.

Ya, dedi Peace ve kadehini kaldırıp boşalana kadar indirmedi. Dudaklarındaki köpüğü silip, Sanırım bir daha ufka aynı biçimde bakmayacağım, dedi ve ayağa kalkıp kendinden emin adımlarla bara doğru yürüdü. Ben bir fırıncıyım, ben bir fırıncıyım ve hayatım ekmek, dedi kendi kendine. Bu düşünce yüreğini yavaş yavaş kaplayan acıyı hafifletti.

Üçü için birer içki daha ısmarladı ve barmen arkasını döndüğünde çantasından yeni yaptığı ekmeği çıkarıp barın üstüne koydu. Yüzgeç görünümlü dikdörtgen bir kartı üzerine taktı. Kartın bir tarafında "Ye beni" yazıyordu, diğer tarafında ise "Gently ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peace, Eski Fırın, St. Ophere". Ve işte insanların merakı böyle başladı. İnsanlar böylece nihayet yerini öğrendi.

Sıcak rom kadehleri görevlerini yerine getirmeye başladı ve Marvellous, Dışarıdaki bankta oturan şu adamı, şuradaki dalgalı kısa saçlı genç adamı görüyor musunuz? dedi. Eskiden orada Yaşlı Cundy otururdu. Parmaklarını denizle güneşin arasında bu şekilde tutup saatin kaç olduğunu hesaplardı, yürüyen bir saatti âdeta. Başının üzerinde uçan martı onun özel martısıydı, karayla deniz arasındaki bağlantısıydı. Ve o martı ona haberler ve mesajlar taşırdı, hatta bazen rüyasında.

Marvellous piposunu kalın kesim tütünle doldurup yaktı ve artık sona ermiş olan hayatın haşin şiddetinin kokusunu bir kez daha içine çekti; ellerine sinen balık kokusunu bir kez daha içine çekti ve o sepetleri tekneye taşırken ve hiç şikâyet etmeden bir erkek gibi çalışırken hissettiği kas yorgunluğunu bir kez daha hissetti. Ama bu hiçbir anlam ifade etmedi. O zamanlar kim olduğu, şimdi kim olduğu. Sadece. Hiçbir. Anlam. İfade. Etmedi.

Senin de kendi martın var mıydı? diye sordu Peace.

Hayır. Bir martı büyük sorun. Ama Cundy herkese benim kendi Bukka'm olduğunu ve onu bir şişede sakladığımı söylerdi.

Bukka ne? diye sordu Drake.

Bir deniz cini, dedi Marvellous. Aynı zamanda oldukça aksi bir cin.

Neden böyle söylerdi?

Çünkü o zamanlar kadınların balık tutmasına izin yoktu.

Ne büyük saçmalık, dedi Peace.

Elbette öyle ama Eski Günlerin Eski Âdetleri vardı ve Eski Günler, kadınla balığın bir araya gelmesinin uğursuzluk olduğunu söylerdi. Hatta balıkçılar teknelerine giderken bir kadınla karşılaşmak istemez, bu yüzden bazıları sırf bir kadınla karşılaşmamak için kayalıklara tırmanarak yollarını uzatırlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama herkes Bukka'ya inanırdı. Herkes eğer iyi balık tutmak ve güvende olmak istiyorsan yanında bir Bukka olması gerektiğini bilirdi çünkü Bukka denizleri yönetirdi. Rüzgârla dalgaları da o yönetirdi. Güçlü ve kaypaktı. Sessizliği severdi, bu yüzden denizdeyken asla ıslık çalmaz ya da yüksek sesle şarkı söylemezdik. Denizcilerin aksine şarkılarımızı kıyıya saklardık.

Marvellous içkisinden bir yudum almak için kısa bir an sustu. Romdan kızaran yanakları parlıyordu. Nerede kalmıştım? dedi.

Drake, Yaşlı Cundy herkese senin bir Bukka'n olduğunu söylüyordu, diye cevap verdi.

Ah, evet. Evet, öyle yapıyordu. Şimdi neden böyle yaptığını öğrenmek istersiniz. Biraz geçmişe dönelim. Deniz kenarında Keziah adlı yaşlı bir Bilge Kadın yaşardı. Babamın asla öğretemeyeceği şeyleri öğretti bana. Doğum ve tedavi hakkında şeyler. Onun sağ koluydum. Çok gençtim. Asla aç kalmadım ama bazı günler o sınıra geldim. Keziah ölene ve kaya tabakasını bana bırakana dek işlerin zor olacağını biliyordum. İşte yengeç sepeti yapmaya o zaman karar verdim. Nasıl yapıldığını yüzlerce kez görmüştüm. Cundy'nin tezgâhını ödünç aldım, söğüt dalları topladım ve sepet örmeye başladım. Ve iyi iş çıkardım. Belki de Cundy bana âşıktı, bilmiyorum ama onunla denize açılmamı istedi. Bir balıkçı gibi giyinmem için ne gerektiğini gösterdi ve babamın teknesini alıp denize açıldım, ördüğüm sepetlere yem koydum, geri dönüp o sepetleri yukarı çektim. Ve ayakta kalmayı başardım. Hatta biraz para da kazandım. Zor Günler için bir kenara koydum.

Sonra bir gece kıyıya geldiğimde erkeklerin meşalelerle aydınlatılmış kumsalda beni beklediklerini gördüm. Ne olacağını anladım. Beni tekneden çekip indirdiler, şapkamı ve balıkçı ceketimi çıkardılar. Beni soydular. Cundy'nin onları uyardığı, bana bulaşmamalarını söylediği gün buydu. Bukka'nın Keziah'tan bana miras kaldığını söyledi onlara. Onun adını duymak bile korkuya kapılmalarına yetti.

Bir karara varmaları günler sürdü. Sonunda erkek gibi giyin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye ve davranmaya devam ettiğim sürece balık avlayabileceğime karar verdiler. Bir erkeğe davrandıklarından farklı davranmadılar bana. Kısa süre sonra da erkek olmadığımı unuttular çünkü balık sürüleri arttı. On binlerce sardalye geldi, yengeçler bollaştı ve istiridyeler deliklerinden çıkmaya başladı. Ama en önemlisi güvendeydiler. Bereketli günlerdi, şanslı günlerdi. Ve Bukka onları koruyordu.

Peki Bukka şimdi nerede? diye sordu Drake.

Marvellous kulağını ovuşturarak, Ne dedin? diye sordu.

Bukka. Nerede?

Marvellous sopasına uzanarak, Buralarda bir yerlerdedir sanırım, dedi.

Bilmiyor musun?

Hayır.

Bu biraz umursamazlık değil mi?

Yakınlardadır. Yakınlarda bir dolabın içindedir muhtemelen.

Havaya ya da yiyeceğe ihtiyacı yok mu?

Marvellous başını iki yana sallayarak sert bir tonla, O bir evcil hayvan değil, dedi ve ayağa kalkıp dışarıdaki tuvalete gitmek için merdivenlere yöneldi. Serin havayı hissedene kadar gülümsemesine engel oldu çünkü hiçbir zaman bir şişede sakladığı Bukka'sı olmamıştı, doğduğundan beri onda olan küçük bir denizatı vardı sadece.

Peace ve Drake gecenin karanlığında dışarıda yan yana durup Marvellous'ın insanlarla vedalaşmasını beklediler. Ay büyüleyiciydi, beyaz bir yılan gibi kayıyordu, daha çok kış mevsimindeki ay gibi görünüyordu. Yıldızlar, solgun karanlığa doğru bir çağlayan gibi dökülüyor, deniz feneri onların düşüşünü yakalamaya çalışırcasına ışık saçıyordu.

Bir dilek tut, dedi Peace.

Sen de, dedi Drake.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bana söyleme.

Söylemem.

Gözler kapalı öylece durdular. Birlikte ama ayrıydılar. Gülümseyerek kendi özel, dile getirmedikleri dilek dünyalarına daldılar.

Hayatları boyunca gördükleri en güzel kadın olduğunu söylerlerdi.

Drake gözlerini açtı. Bütün akşam bankta oturan genç balıkçı ona bakmadan konuşuyordu.

Kimin? diye sordu Drake.

Yaşlı Marvellous'ın. Hayatları boyunca gördükleri en güzel kadın olduğunu söylerlerdi. Dalgalar bile…

Drake, …ona bakmak için geri çekilirlermiş, diye tamamladı genç adamın cümlesini.

Ned Blaney başını sallayarak gülümsedi ve Peace'e doğru sevecen bir bakış attı. O an, onun hayatında kimse olmadığını anladı. Ve genç kadının tebessümünden yayılan mutluluk genç balıkçı için o kadar fazlaydı ki adam kapkaranlık arka sokaklara kaçtı.

Peace, Bekle! diye bağırdı.

Ama genç adam beklemedi.

Geri dön, diye bağırdı.

Ama adam geri dönmedi. Uzun adımlarla sallanarak yürümeye devam etti, patlamaya hazır bir kalbin aniden değişen kararlılığıydı bu. Bildik sokaklar boyunca yürüdü ve sonunda tek başına yaşadığı eski kulübeye… tanıdığı herkes, orada yaşayan herkes uzun süre önce oradan ayrıldığından Mazide Kalan diye adlandırdığı sessiz, eski kulübesine vardı. Anahtarı çevirmeden önce durdu. Arkasını dönüp uçsuz bucaksız, pırıl pırıl geceye baktı. Dört bir yandaki tekne direklerinin ışıkları kardeşçe bir onaylamayla ona göz kırpıyorlardı. İlk kez uçan balık gördüğünde hissettiği duyguları hissetti. Umut ve merak dolu bir hâlde evine girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pat pat pat pat.

Teknenin sesi sakin geceyi delip geçiyordu. Siyahın farklı tonları dışında tek bir ışık bile yoktu. Parlak gözler bir yakadan diğerine titreşerek bakıyor ve ara sıra nereden çıktığı belli olmayan bir martı, kısa bir an görünüp kaybolan bir beyazlıkla hızla havalanıyordu. İçkiden ağırlaşmış gözkapakları denizle nehrin birleştiği yere varmadan kapanmaya başladı ama Marvellous, teknenin onları dar geçitten geçirip güvenle eve ulaştıracağını bildiğinden bunu umursamadı. Rahatlıkla uyuyabilirdi, o da öyle yaptı.

Peace, uyuklayan Drake'i izledi. Akşamın erken saatlerinde ona bir âşığın gözleriyle bakmıştı. Peki, şimdiki bakışı neydi? Bir kız kardeşin bakışı mı? Emin değildi. Drake'i değil, koşarak karanlıkta kaybolan genç balıkçıyı düşünüyordu. Yakıt kokusu ve teknenin sakin sesinin etkisiyle içi geçerken onun gülümsemesini, hareli buklelerini düşünüyordu.

Artık hayatının son demlerini yaşayan yaşlı bir kadın ve hayatlarının henüz başlarında olan üç genç insan o gece yataklarında uzanıp dünyanın dönüşünü dinlerler. Dünyanın dönüşünün sadece hassas insanların duyabileceği bir ezgisi vardır. Hepsi aşkı düşünürler. Yitip gitmiş ve gelecek aşkları. Uykuya ilk olarak yaşlı kadın dalar. Uykuya dalarken ay ışığının dudakları dudaklarındadır ve Çin çayıyla katırtırnağı çiçeğinin tatlı kokusu gençlik dolu hikâyeler fısıldar. Ekmek kokan genç kadın aşkın maya olduğunu düşünür. Kabarması için zaman lazımdır. Sıcak, ışık almayan bir dolap gereklidir. Aşk karmaşıktır. Onun yerine bir köpek alabileceğini düşünür. Mazide Kalan adını verdiği sahildeki kulübesinde, genç balıkçı sadece Peace'i düşünür. Aşkın deniz gibi, güzel ve tehlikeli olduğunu ama yine de onu tanımak istediğini düşünür. Ve kayıkhanedeki genç adam bir sigara yakar. İki nefes çeker... biri hüzün, diğeri mutluluk için. Missy Hall adlı kadını düşünür. İlk kez güzel bir anıdır bu. Ay ağaçların arkasında kaybolur ve ışıklar söner.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

46

İki hafta sonra köprü yerine yerleştirilmeye hazırdı. Drake koyda yankılanan dıştan takmalı motorun alışılmadık sesini duyduğunda nehir kıyısında durmuş, köprüyü karşı kıyıya nasıl geçireceğini ve suyun en yüksek olduğu zamanda yüzmesi için nasıl yerleştirebileceğini düşünüyordu. Motor sesi Marvellous'ın teknesine ait değildi, onun teknesinin sesi Drake için artık bir çocuk sesi kadar tanıdıktı. Başını kaldırıp baktı ve yüksek burunlu balıkçı teknesinin kum tepesini geçtiğini gördü. Güneş tuzdan açılmış buklelerin dağınık tellerinde gülümsüyordu.

Genç balıkçı halatı taş babaya bağlayıp kıyıya atladı.

Tekrar merhaba, dedi elini uzatarak. Adım Ned Blaney.

Drake, diye karşılık verdi Drake.

Ne yapmaya çalışıyorsun? diye sordu Ned.

Drake adayı işaret ederek, Bu ucun oraya geçmesi gerek, dedi. Nasıl yapılacağı konusunda bir fikrin var mı?

Ned kiliseye baktı ve gözlerini kıstı. Dudaklarını oynatarak aklından nasıl yapılabileceğini hesapladı. Önce Drake'e, sonra tekneye baktı. Karar verildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

En iyisi uçlardan birini tekneye koymak, dedi ve yeniden oturak tahtasına atladı. Hadi şansımızı deneyelim, diyerek halatı çözdü. Tıknaz ve güçlüydü, tam bir Cornwall'luydu. Drake köprüyü ona doğru kaydırırken o da teknenin baş kısmını karaya çevirdi. Tahta çakılmış ucu başının üzerinde tuttu, bütün ağırlık kollarına ve omuzlarına yüklendi. Drake köprüyü ana karadaki çukura yerleştirip kaydırarak suya soktu ve sığ suda ada kıyısına doğru yürüdü. Tekne yavaş yavaş ona doğru geldi. Drake köprüyü tutup ağırlığın yarısını aldı ve ikisi birlikte yavaşça indirip ayağını derin çukura soktular. Ayak çukura mükemmel oturdu. Sabitti, hiç oynamıyordu. Adadan kıyıya güvenilir bir yürüyüş yolu.

Birlikte bir iş başarmış olmanın huzurlu sessizliği içinde çok az konuşarak sigara içtiler. Ned sigarasını bitirdiğinde cebinden fırının kartvizitini çıkarıp, Hazır buradayken bir ekmek almamam aptallık olur, değil mi? dedi.

Drake gülümsedi. Ağaçların arasından ve çayırlıktan yukarı doğru yürü, dostum. Görmemen mümkün değil. Kokuyu takip et yeter, ona ulaşırsın. Saatine bakarak, Ama acele etsen iyi olur, diye ekledi. Genç balıkçı kolunu kaldırıp ağaçların arasına daldı.

Ned Blaney hayatında koşmadığı kadar hızlı koştu. Koşarak ağaçların arasından ve çayırlıktan geçip fırının kapısına ulaştı ve nefes nefese iki büklüm oldu.

Son ekmek satılıp kuyruk dağılana kadar görünmeden bekledi. Peace tabelayı "Açık"tan "Kapalı"ya çevirmek üzereyken kolunun altında büyük bir paketle saçı başı dağılmış ve dili tutulmuş hâlde birdenbire eşikte beliriverdi.

Yine sen! dedi Peace.

Yine ben! dedi Ned.

Hepsi satıldı, dedi Peace. Dünden birkaç tane pide kaldı sadece.

Hepsini alıyorum, dedi Ned.

Biraz sertler, dedi Peace.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olsun, alıyorum.

Aslında bayatlar.

Ned hâlâ nefesini düzene sokmaya uğraşarak, Yine de alıyorum, dedi. Nihayet, Bunu sana getirdim, dedi ve paketi genç kadına uzattı

Bana mı?

Evet.

Neden?

Çünkü buradan geçiyordum.

Tekne dışarıda mı?

Ned kapıdan dışarı baktı. Şey, ben... dedi. Burada akıntı çok güçlü.

Peace kahkaha attı. Bu ne? diye sordu.

Balık.

Balık olduğunu kokusundan anladım.

Ha. Mezgit.

Mezgit balığını severim.

Sevdiğini düşündüm.

Adın ne? diye sordu Peace.

Ned.

Benim de Peace, dedi yüksek sesle. Gergindi.

Ned yumuşak bir tonla, Peace, diye tekrarladı.

Birkaç tane de istiridye koydum, dedi. İstersen kabuklarını açabilirim.

Peace istediğini söyledi. Ned elini balıkçı ceketinin cebine sokup çok kullanılmış bir bıçak çıkardı.

Al, dedi.

Peace istiridyeyi onun kaba saba elinden aldı. Hayvanın parıldayan kalbinden deniz kokusu ve sahilin sesi yükseldi ve Peace o küçük kası ağzına attığında bir prens öpücüğünün serinliğini ve tuzluluğunu hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O akşamın daha ileri saatlerinde Ned Blaney karşısında deniz ve batan güneş manzarasıyla kulübesinde oturmuş bir tabak uskumruyla patates yiyordu. Ama tabağın yarısında yemeği bıraktı, onu izleyen biri boğazına kılçık kaçmış sanabilirdi ama kaçmamıştı. Tamamen hareketsiz oturup parmaklarını dudaklarına götürdü ve bakışlarını yağdan parlayan parmak uçlarına indirdi. Ayağa kalkıp mutfağa gitti ve ellerini musluğun altına soktu. Dikkatle sabunun köpürmesini izledi ve bir eli diğerinin üzerinde hareket ederken bir şeylerin serbest kaldığını hissetti. Çalışma masasına gitti, hareketleri ve nefesi yavaştı. Oturup bir kalem aldı. Kendisiyle abisinin orduya katıldıktan hemen sonra çekilmiş fotoğrafına baktı, çok uzun süredir ağzından çıkamayan kelimeler kaleminin ucuna toplandı ve hissettiği her şeyi, görebildiği her şeyi yazmaya başladı.

Birbirlerine kur yaptıkları süre boyunca haftada bir Peace'e yazdı. İlk hafta kâğıda dökemediklerine ikinci ve üçüncü hafta devam etti. Limandaki bankta otururken yazdı, dümen başındayken yazdı. Peace, bu genç balıkçıyı mektupları aracılığıyla tanımaya başladı. Bir araya geldiklerinde yazdıklarını yüksek sesle okuttu ona ve böylece kaleminin ucunda toplanan kelimeler dilinde de hak ettikleri yeri buldular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

47

Bu gece de balık! diye bağırdı Peace, ağaçların arasından koşarak geçip köprünün yanında durduğunda. Drake başını oltasından kaldırıp baktı.

Bu sefer ne var?

Kocaman bir morina balığı.

Bu iş gitgide ciddileşiyor.

Peace kızararak, Uff, Drake, dedi.

Gel yanıma otur, dedi Drake ve Peace söyleneni yapıp ayaklarını suya sarkıttı ve başka bir hayata açılan geçide doğru akan suya baktı.

Ee, nasılsın bakalım?

İyiyim.

Ne kadar oldu?

Emin değilim.

Gerçekten mi?

Altı hafta, üç gün.

Drake gülümsedi. Ondan hoşlanıyor musun?

O benden hoşlanıyor.

Onu sormuyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çiçek yerine balık getiriyor bana.
Hiç aç kalmazsın işte.
Ama ben çiçek severim.
Drake kahkaha attı. Kendin yetiştir, dedi.
Ardından, Sorun ne? diye sordu.
Emin olmam gerek sadece.
Öyle olman gerektiğinin farkındayım.
Ben böyle bir insanım, Drake.
Drake ona sarıldı. Öyle olduğunu biliyorum, dedi.
Peace cebinden küçük bir çörek çıkarak, Al, dedi. Hâlâ sıcak.
Nedir bu?
Sen söyle.
Drake vanilyalı kaplamayı ısırdı ve gülümsedi.
Çok lezzetli, dedi.

Son güneş ışıkları çörek kadar tatlı ve turuncuydu. Marvellous, adının heyecanla seslenilmesine uyandı. Reçine gibi yapışan öğleden sonra şekerlemesinin sersemliği içinde sendeleye sendeleye karavanından çıktı.

Bak, Marvellous! Şuna bak! dedi Peace.

Marvellous ayaklarını sürüye sürüye köprüye çıkıp nehre baktı.

Denizyıldızları!

Usul usul geldiler. Yüksek gelgitle sürüklenerek birer ikişer geldiler ve köprünün gölgesinde kalabalık bir yıldız grubu gibi toplandılar.

Jack denizyıldızlarını çok severdi, dedi Marvellous.

Drake, Öyle mi? diye karşılık verdi.

Ah, evet. Onların bir kuyrukluyıldızla tartıştıktan sonra gece göğünden dünyaya düşen eski yıldızlar olduğunu söylerdi çocuklara. Görkemli şeylerin yaşadığı türden bir anlaşmazlık yaşadıklarını ve kuyrukluyıldızın onlara kuyruğuyla vurup yerlerinden söküp attığını söylerdi. Yıldızlar düşmeye başlar ve bir şeye tutun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak için uzanırlarmış ve bu uzanmadan beş adet kol doğarmış. Hızla düşerken bağırırlarmış, dünya bu bağrışlarını duyar ve denize düşsünler diye biraz daha hızlı dönüp karaya çarpmalarını önlermiş, herkesin hemfikir olduğu gibi itibarlarını yitirmeleri yeteri kadar büyük bir cezaymış zaten. Sürekli yuvalarını özlediklerinden bazen ağladıklarını duyabilirsin ve bazı geceler sahilde uzanıp gökyüzüne bakarak iç çektiklerini duyarsın. Bunun gibi şeyler yaşanmıştır. Bizim evlerimize dönmemize yardım etmelerinin sebebi bu. Kaybolmuşların duygularını çok iyi anlarlar.

Turuncu yıldızlar hafif akıntıda dönerek dans ederlerken üçü birlikte aşağıdaki su dolu evrene baktılar.

Kimi evine geri döndürecekler? diye sordu Peace.

Muhtemelen beni, dedi Marvellous ve sopasını suya daldırıp turuncu bir kolun onu tutmak için uzanışını izledi. Kesinlikle beni, diye fısıldadı.

Doğru kişinin o olduğunu nereden anladın? diye sordu Peace.

Marvellous ona doğru eğilerek, Ne dedin? dedi.

Jack. Nasıl anladın.

Çünkü onsuz bir hayat doğru bir hayat olmayacaktı.

Nasıl biriydi?

Kesinlikle sıradan. Ama ruhunda kaçak yaşayan bir şair vardı ve o şair onu huzursuz yapıyordu. Ama aynı şair dünyayı başka birinin görmediği gibi görmesini de sağlıyordu. Yaşadığı hayat için fazla iyiydi.

Drake, Nasıl bir hayattı bu? diye sordu.

Bir madencinin hayatı. O çok daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını hak ediyordu. Ama istediğiyle kaderine yazılan çok farklı iki şeydi. Madene ilk indiği sabahın son sabahıymış gibi hissettirdiğini ve karanlık unutkanlık onu tamamen ele geçirmeden önce güzel olan her şeyin anılarına kazınması gerektiğini söyledi bana.

Kırları ışıl ışıl yapan, katırtırnaklarını alev alev yakan, kapkara çalılık alanın yanında sarıdan daha sarı görünen doğan gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neşi izlediğini söyledi. Bu rengi daha önce de fark etmişti ama o sabahki farklıydı çünkü elleri yaşlı bir adamın elleri hâline gelene dek tekrar yeryüzüne çıkmayacağını biliyordu. Ayakları şimdiden ağrıyordu. Ölürken babasının ayağında olan botları giyiyordu.

Durup ilerideki parlak çizgi boyunca süzülürcesine ilerleyen yelkenli bir gemiyi izlediğini ve kalbini o geminin himayesine verdiğini söyledi. Kalbinin göğsünden yükseldiği ânı hissetmiş ve yükü kalay, kaolin ve diğer insanların düşleri olan geminin şişmiş yelkenlerine doğru uçuşunu izlemiş.

Deniz yüzeyinin iki yüz elli kulaç altında kalay ararlardı. O ve erkek kardeşi Jimmy deniz altında çok uzaklara kadar uzanan en derin damarlarda çalışırlardı. Yukarıda dalgalar dalgalara çarptığındaki patlamayı duyabilir ve çıralı çam sütunlar tıpkı tekne direkleri gibi yapay bir hüzünle gıcırdadığında dinlemek için işlerine zaman zaman ara verirlerdi.

Kavurucu bir sıcakta çalışıyorlarmış. Botların içi ter doluyor, üstleri çıplak oluyormuş ve beyaz tenleri mum ışığında hortlaklar gibi görünüyormuş. Jack fıkralar anlatıyor ama Jimmy gülmüyormuş. Göğsünü sıkıştıran bir uğursuzluk duygusuyla uyanmış ve Ölümü bekliyormuş. Korkusu hızla yayılmış ve tünellerde gezinmeye başlamış. Çekiçlerin *tak tak tak*ları gitgide azalmış ve sonunda yukarıdaki dalgaların *foş foş foş* sesleri duyulur olmuş.

İlk önce kimin başlattığını anlamamışlar. Daha sonra böyle söylemişlerdi. Bazıları Sammy Dray dedi, diğerleri Tommy Ruff ama o oğlanlar şarkıcı değildi ve o ses karanlıktan yükselmiş, hepsinin dediğine göre tanıdıkları kimseninkine benzemeyen tatlı bir sesmiş bu. Oysa onu kesinlikle tanıyorlarmış çünkü o ses Jack'ten yükselmiş. Şarkı söylüyormuş.

Muhteşem aşk! Sen, yüce Tanrım
Benim uğruma nasıl ölebilirsin?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra Jimmy de ona katılmış ve kuyulardan yavaş yavaş sesler yükselmeye başlamış. Önce sekiz ses, ardından yüz ses, sonra dalgaların ve o tünellere sımsıkı tutunan toprağın sesi. Yeryüzünde olanlar otların altından gelen ilahi duyduklarına yemin ettiler. Yeterince yakın olan o saf güzellik tüm pompaları durdurmuş. Sanki o sesler tek başına maden ocağını çökmekten kurtarmaya yetecekmiş gibi kazı çalışmalarının sürdüğü tünellerin yaklaşık otuz kilometresini kaplayana dek yükselmiş. Kutsal bir elin dokunduğu o mekânda ağlayan adamlar varmış. Son ses de sustuğunda yukarıdaki dalgalardan zil vuruşunu andıran bir kreşendo yükselmiş. Ve o karanlıkta ışık görünmüş. Kısacık bir an o büyük korku, cevaplanan duanın dingin sessizliğiyle hafiflemiş.

Bunlar efsanelerin doğduğu ve isimlerin takıldığı günlerdi, dedi Marvellous. O günden sonra ondan Şarkıcı Jack diye söz etmeye başladılar. Şarkıcı Jack. Çünkü o günler Jack'in hâlâ bir şarkısının olduğu günlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

48

Morina balığı Ned Blaney'nin söylediği kadar lezzetli olmuştu. Peace onu fırında pişirip bol miktarda safranlı püre ve yeşillikle servis etmişti. Tam bir ziyafet çekmişlerdi ve mideleri de bunun farkındaydı. Drake sırtını kayıkhanenin duvarına yaslamış dışarıda oturuyor ve parça parça ışık altında sandalyelerinde sallanan yaşlı ruhlu genç kadınla genç ruhlu yaşlı kadını izliyordu. Ahşabın hafif gıcırtısı, zamanın ileri geri hareketi yavaş yavaş batan güneş için bir metronom görevi görüyordu ve göğe yayılan koyu mavi leke lavantalarla menekşelerin kokusunu getiriyor, yarasaları ve ayın o bildik pusunu ortaya çıkarıyordu.

Drake yukarı bakarak, Bir gün insanoğlu oraya gidecek, dedi.

Marvellous, Neden? diye sordu.

Neden olacak? Keşfetmek için elbette.

Marvellous onun göğsünü işaret ederek, İnsanoğlunun önce burasını keşfetmesi gerek, dedi. Ay bizsiz gayet iyi, diye devam etti ve bir gece önce mucizevi biçimde yeniden dolan yaban eriği cini şişesini çıkardı. Bazı şeyleri dokunmadan bırakmak en iyi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

si, dedi Marvellous. Sular yükselir, sular alçalır. Bu yeteri kadar mükemmel.

Seni üzdüm, dedi Drake.

Hayır, üzmedin.

Gelişimi durduramazsın.

Öyle derler, dedi Marvellous.

Peki sen gitmek istemez miydin?

Aya mı? dedi Marvellous ve cininden bir yudum aldı. Ben aya gittim, dedi ve tam Drake bir şey söylemek üzereydi ki parmağını kaldırıp onu susturdu.

Sessizce oturdular. Sessizliğe sindirimin tatmin edici gurultusu yayıldı ve tepeden geçen bir kuşun kanat sesi vadide yankılanarak uzaklara süzüldü.

Mesele şu, dedi Marvellous, beni üzen şey gelişimin kendisi çünkü gelişim beraberinde savaş getiriyor. Belli bir yaşa geldiğimde bir zamanlar değerli olan şeyler değerlerini kaybetti. Yaşlandığında buna yetişmek zor. Yetişememek üzücü. Bırak ay olduğu gibi kalsın, dedi ve şişesini beyaz küreye doğru kaldırdı.

Peace, Gençken nasıl biriydin? diye sordu.

Çok az kaygım vardı.

Çok az *saygın* mı? dedi Drake.

Kaygım. Bu gece sana ne oldu bilmiyorum, diye mırıldandı.

Peace, Güzel olduğuna eminim, dedi.

Hayır. Hiçbir zaman güzel olmadım. Ama erkekler bende özel bir şey olduğunu söylerlerdi. Belki de doğamda seksi bir şeyler olduğunu kastediyorlardı.

Drake bakışlarını başka yöne çevirdi.

Seni görüyorum, diye fısıldadı Marvellous.

Peace, Hiç fotoğrafın var mı? diye sordu.

Hayır, hiç yok. Ama sanırım bir çocukluk fotoğrafım olsun isterdim. Yüzümün yanında bu şekilde tutardım ve siz de o yüz hatlarında hâlâ benden bir şeyler olup olmadığını söyleyebilirdiniz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saçın ne renkti?

Koyu kahverengi. Anneminki gibi.

Uzun boylu muydun?

Orta.

Sence en iyi özelliğin neydi?

Umudum, dedi Marvellous.

Peace güldü. İlk kiminle öpüştün?

İsmini bilmediğim bir deniz feneri bekçisiyle.

Kaç yaşındaydın?

On yedi, dedi Marvellous.

Peace iç çekerek, On yedi, diye tekrarladı. Sonraki kimdi?

Drake, Jimmy, dedi, ondan sonra da Jack.

Üç aşk, dedi Peace.

Marvellous, Bence kalbimde bir aşka daha yer vardı, diye karşılık verdi.

Bana Jack'in hikâyesini anlatsana, Marvellous. Ondan biraz daha söz etsene.

Ve Marvellous, Jimmy olmadan Jack'in hikâyesi olmaz, dedi.

O zaman bize Jimmy'yi anlat, dedi Drake ve biraz ikna etmek gerekse de Marvellous sonunda kabul etti. Maziyle Şimdi arasındaki perdeyi aralayabilmek için biraz zaman istedi sadece.

Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Tatlı bir duyguydu bu, sanki bir el elini tutmuş, onu iki tarafında da kilitli kapılar olan ve artık kullanılmayan uzun bir koridordan geçiriyormuş gibi bir duygu. Koridor tozluydu ve küf kokuyordu. Her kapıyı açmayı denedi ama son kapıya, sağ taraftaki boyası dökülmüş mavi kapıya gelene bir tanesi bile açılmadı. O kapıya geldiğinde anahtarı çevirdi ve kilit yavaşça açıldı. O kapının ardında kendini genç bir kadın olarak gördü ve bu görüntü neredeyse nefesini kesti.

Bu sen misin? dedi Marvellous.

Bu ben miyim? dedi genç kadın.

Marvellous birden gözlerini açtı. Drake'ten piposunu yakmasını ve gece ortaya çıkan koyu kırmızı sıvı için bir bardak getir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mesini rica etti. Ortalık sakinleştiğinde gözlerini silip anlatmaya başladı.

Sanırım yirmi yaşındaydım, dedi. Oldukça gençtim yani. Benden önce babamın yaptığı gibi hayalimi gerçekleştirmek için batıya, karanın en ucuna gittim ve aşırı yoğun karaçalıların rüzgârı kestiği bir araziye karavanımı sabitledim. Bütün genç kadınlar gibi hayallerim vardı, en çok da aşk hayalleri sanırım. Haziran ayıydı. Yazın ortası. Hava aşırı nemli ve güzeldi. Bir bardak suyun içine yumurtanın akını koydum ve onu yaz güneşinin sıcak gözleri altında bırakıp beklemeye başladım. Kıvamlı sıvı yayıldı, toplandı, yukarı çıktı. Nihayet dibe çöktüğünde bu dünyada beni sonsuza dek taşıyacak gerçek aşkımın yüzünün ortaya çıkacağını biliyordum. Bekledim. Saatler sonra bir yüz ortaya çıktı. O yüzün şeklini asla unutmam.

Marvellous'a göre o yüz güzelmiş. Heyecanlı ve sabırsız hissediyormuş, bu yüzden de soba için karaçalı toplayarak kendini oyalamış –kucak dolusu karaçalı– ve beklemiş. Nehre gidip kap kaçağı doldurmuş ve beklemiş. Güneşin etkisi azalmış, saat üçte sis çökmüş. Kısa süre sonra da Jimmy çıkagelmiş. Marvellous onun gelişinin kokusunu almış çünkü toprak kokuyormuş.

Çok hafif bir dokunuşla kapıyı çalmış, onu en tatlı gülümsemesiyle selamlamış ve uzun saatlerdir avucunda olduğu için oldukça ısınmış olan bozuk parayı uzatmış. Yüz, suda çıkan yüze yeterince benziyormuş.

Utangaç bir edayla bir iksir aradığını söylemiş. Bir kızın, Levant madeninde çalışan madenci bir kızın onu fark etmesini sağlayacak bir iksir. İksire ihtiyacın yok, demiş Marvellous, tek ihtiyacın olan doğru kızı bulmak. Jimmy gülmüş ve Marvellous parasını ona geri verip oradan gitmesini ve söylediği şeyi düşünmesini istemiş.

Jimmy ertesi gün vardiyadan sonra geri gelmiş. Marvellous

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona bir kadeh rom ikram etmiş ve rom Jimmy'nin kelimelerine tatlılık, yanaklarına kırmızılık getirmiş. Marvellous hâlâ iksir isteyip istemediğini sormuş ve Jimmy emin olmadığını, ertesi gün tekrar geleceğini söylemiş. Bunu sonraki üç gün daha yapmış. Vardiya sonrası rom içmeye gelmiş ve rom içtikçe kelimeleri azalmış. Romumun içine ne koyuyorsun? diye sormuş kuşkulu bir ifadeyle. Umut, demiş Marvellous ve Jimmy onun elini tutup öpmüş.

Marvellous, onun arazide yürüyüşünü izlemiş. Kasıla kasıla yürüyormuş. Bacaklarının arasındaki aletine güvenircesine bir yürüyüş. Marvellous daha önce onun gibi biriyle karşılaşmamış. Aslında ondan uzak durması gerekirmiş ama bu kadınların doğasında var. Çoğu kadın Kral'ı ister.

(Peace güldü ve Drake'e baktı. Marvellous, Hişt, dedi ve hikâye devam etti.)

Jimmy, gelecek pazar günü birlikte yürüyüş yapmayı teklif etmiş. Marvellous bir an bile tereddüt etmemiş. Cevabı ağzından çıkmadan önce gözleri evet demiş.

Güneş tepedeymiş, hava çok sıcakmış. Ketenkuşları ve sarı kirazkuşları gün boyu şakıyorlarmış. Yoğun eğreltiotlarının arasından kayalık patikayı tırmanırlarken otlar sıcak, nemli ve keskin kokuluymuş. Jimmy'nin o civarlarda bir efsane olduğunu söylediği an buymuş. Bir bardaki yangını söndürdüğü için insanlar ona İtfaiyeci Jimmy diyorlarmış. Marvellous onun adını hiç duymadığını ve kendindeki yangınını söndürmese iyi olacağını söylemiş. O zamanlar fazla patavatsızmış. Jimmy gaz lambasının bir kadının eteğini tutuşturduğunu, kendisinin o eteği kadının üzerinden çekip aldığını, üzerinde zıplayarak sönene kadar ayaklarıyla çiğnediğini söylemiş. Ve bu zıplama, ayakla ezme Jimmy'nin dansı diye isim yapmış. Pazar sabahları hep birlikte içer, Hadi dans et, Jimmy, diye bağırırlarmış ve Jimmy de iri başlı çiviler kıpkırmızı olup ayak tabanlarını yakana dek dans edermiş.

O zamanlar Marvellous etek giymezmiş, en alışılmış giysisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

babasının pantolonlarıymış ama o gün üzerinde etek varmış ve botları etek uçlarına takılıp duruyormuş, bu yüzden de ayakları henüz kuma değmeden üstü başı hırpani bir hâl almış. Çok tuhaf ve serkeş görünüyor olmalıymış ama Jimmy hiçbir şey söylememiş. Dik patikanın her adımında onun elini tutmuş sadece. Eli nemliymiş çünkü kasıp kavurucu bir sıcaklık varmış.

İşte burada! diye bağırmış Jimmy. Kayalıkların dibinde gelgitlerin su birikintilerinin yıprattığı geniş ağızlı bir mağara varmış. Her zamanki gibi geri sayarak kayaların üzerinden dikkatli adımlarla zar zor geçmişler. İçeride nem damlaları yavaş yavaş başlarına düşmüş, yapışkan bir soğuk yanaklarını okşamış ve o bitmek bilmeyen geri sayım, o nemli sessizlikteki tatlı geri sayım elbette nihayet öpüşecekleri zamana kadar sürmüş. Bu kaçınılmazmış; Jimmy yanıp tutuşuyormuş, Marvellous ise çok istekliymiş. Jimmy onu hazırlıksız yakalamış. Marvellous açılan bir tutam saçını topluyormuş. Bırak öyle kalsın, demiş Jimmy. Marvellous bırakmış ve dudakları birleşmiş. Marvellous ayaklarının yerden kesildiğini hissetmiş. Sırtında nemli, yumuşak kumu, önünde ise o sert sıcaklığı hissetmiş.

Jimmy her gün vardiyadan sonra onun karavanına gelmiş ve karavanı sallamışlar. Marvellous, Jimmy'nin sevgilisi olarak tanınmaya başlamış; bir yüzük kadar güzel bir etiketmiş bu. Marvellous o kadar mutluymuş ki sürekli şarkı mırıldanıyormuş ve Jimmy kendini o kadar şanslı hissediyormuş ki ışıldıyormuş ve onun parıltısı şanssızlığı gölgede bırakıyormuş. Ama Marvellous onu büyük aşkı olarak görürken İtfaiyeci Jimmy, Kırsalın Efsanesi onu kaderi ve vazgeçilmez uğuru olarak görmeye başlamış. Jimmy için kader önemliymiş çünkü kadere inanırmış –hem iyi kadere hem de kötü kadere– ve yaşam kader, kader de yaşam olduğundan biri olmadan diğerine sahip olamayacağının farkındaymış. Kötü şeyler kabarık bulutlar gibi çıkageldiğinde kumların yer değiştirdiğini duyabileceğini ve doğanın karardığını görebileceğini sanıyormuş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yazın son günlerindeki bir öğleden sonra Marvellous kapının çalındığını duymuş. Bluzunun düğmelerini iliklemeden koşarak açmış ve açtığı anda donakalmış. Karşısında, alçalmış güneşin arkadan vurduğu tanıdık, karanlık bir siluet duruyormuş. Öğleden sonranın sakinliğindeki bu yüzün bulanık şekli Jimmy'nin yüzüymüş ama aslında onun değilmiş. Daha genç, daha yumuşak ve kocaman gülümsemesi olan daha güzel bir yüzmüş. Marvellous afallamış bir hâlde geri çekilirken onun söylediğini zar zor duymuş. *Ben Jack. Jimmy'nin erkek kardeşi. Tanıştığımıza memnun oldum.* Bu kelimeler belli belirsizmiş ve Marvellous'ın farkında olduğu tek şey kalbinin bir an teklediği ve o boşluğu Şüphenin doldurduğuymuş. Şüphe parmaklarıyla tempo tutarak ona bakıyor ve onu bekliyormuş. Marvellous onu bir kenara atmaya çalışmış ama onu yerinden kıpırdatmak mümkün olmadığından Şüphe kahkahalarla gülmüş. Biraz yana çekilmiş, Şüphe hep böyle yapar zaten. Ama bekler. Tıpkı bir virüs gibi uygun koşulları bekler. Sonra yayılır. Ve ardından da boğar.

Bunu sahilde buldum ve hoşuna gideceğini düşündüm, demiş Jack ve ona kurumuş bir denizyıldızı vermiş. Turuncu renkte ve çok güzelmiş. Aslında Marvellous onu saklamayı o kadar istermiş ki… Ama geri vermiş ve, Bunu bana bir önemi olduğunda ver, demiş ve çay yapmak için ocağa gitmiş. Bundan sonra çok az konuşmuş. Adamın yüzünün eşsiz hatlarına kaçamak bakışlar atmış sadece.

Jack ona o güne dek kimseye anlatmadığı şeyleri anlatmış ve Marvellous sessizce dinlemiş. Kaçıp gitmek, dünyayı keşfetmek istediğini söylemiş. Ufka dokunmayı ve aşkı farklı bir güneş altında bulmayı istediğini söylemiş. Ve kendine ait bir şarkı söylemiş. Sesi o kadar tatlıymış ki Marvellous'ın damarları, sert bir karışım olan özlem ve kıskançlıkla dolmuş. Hiçbir şey söylemeden arkasını dönmüş ve bir tencere mürver çiçeği kaynatmış. İleride bir gün Jack o gün ne kadar kaba olduğunu söylemiş ona.

Birden sonbahar gelmiş ve yapraklar dökülmüş. Marvellous

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve Jimmy kırsalda bir kulübe alıp orayı yuvaları hâline getirmişler. Marvellous'ın karnı hep düz kalmış, yani hiç evlenmemişler. Jimmy Kral'mış ama Marvellous hiçbir zaman Kraliçe olmamış. Jimmy geceleri ortadan kaybolmaya, eve içki ve başka kadınların bacak arası kokarak gelmeye başlamış. Dudaklarında vicdan azabının kokuları ve kelimeleriyle Marvellous'ı uyandırıp ona da sahip oluyor, onu asla terk etmemesini söylüyormuş.

Marvellous geceleri yoldan gelen ayak seslerini dinlermiş. Feneri alıp kapıya çıkar ve genellikle kulübeye bakan Jack'i tek başına görürmüş. Jack abisinin yaptıklarını örtbas etmeye çalışır, onun aslında olmadığı bir yerde olduğunu söylermiş. Ama Marvellous dışarı baktığında çoğunlukla kimse olmazmış çünkü duyduğu ayak sesleri kapısına gelen Şüphe'nin ayak sesleriymiş.

Ve bir keresinde –aptallık edip– Şüphe'yi içeri davet etmiş. Yatağa oturmuşlar ve ona neden orada olduğunu sormuş. Nedenini biliyorsun, demiş Şüphe. Marvellous, Ama benim aşkım Jimmy, demiş. Şüphe bir kurt gibi uluyarak, O zaman beni neden içeri davet ettin? diye sormuş. Farklı koşullar altında ikimiz arkadaş olabilirdik, demiş ve büyük, kalın bir pipo yakıp yatağa uzanıp baştan çıkarıcı bir ifadeyle karnını ovuşturmuş. İşte o an Marvellous ona gitmesini söylemiş. Şüphe'nin kokusunun sinmesini istememiş, o gece Jimmy geri döndüğünde o koku kesinlikle orada olmamalıymış.

Kış mevsimi kırsalı ele geçirmiş ve gün ışığı geceler arasındaki boşlukta yer bulmaya çalışır hâle gelmiş. Kulübe sürekli soğukmuş.

Marvellous çok az şey talep ediyor, karşılığında da çok az şey alıyormuş. Hastalanmış, bir deri bir kemik kalmış. Annesi artık geceleri yüzerek gelmiyormuş çünkü Marvellous'ın düşleri her şeyin ölüp gittiği kuru bir nehir yatağına dönüşmüş. Denizde dizleri üzerine durduğunda suyun sesini bile duyamıyormuş. Bir zamanlar kim olduğunu gördüğü, kim olabileceği gördüğü Jack'in gözleri dışında hiçbir yerde yüzmüyormuş artık ve bazı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

günler bu o kadar acı verici oluyormuş ki onun gözlerinin içine bakamıyormuş.

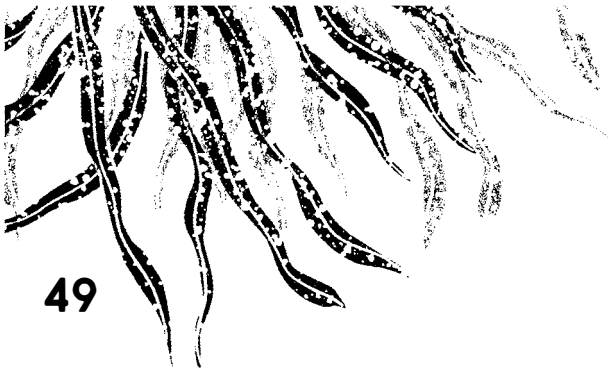
Gelecekteki hayatı düşünemeyecek kadar yorgunmuş; cesareti yok olmuş, ateşi sönmüş. Ah, İtfaiyeci Jimmy, adına ne kadar uygunmuşsun! Ve bir gün Jimmy dışarıdayken Jack kapıdan içeri girmiş. Haşin, solgun ve gergin bir hâlde masaya oturmuş; bir insandan ziyade balıkçıla benziyormuş ve zar zor duyulan bir sesle dura dura iki kelime fısıldamış ve her şey değişmiş. Âdeta kış bahara dönmüş. Sonra Jack uzanıp onun elini tutmuş iki kelime daha söylemiş.

O bendim, demiş.

Bir kelime daha: Bardaktaki.

Marvellous, Biliyorum, diyerek onun yüzünü ellerinin arasına almış ve onu öpmüş. O günden sonra Şüphe bir daha gelmemiş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

49

Jack daha sık gelmeye başlamış. Yeniden gülümsemeye başlamış çünkü düşlerinin ufku birden ulaşılabilecek mesafeye gelmiş. Yeniden şarkı söylemeye başlamış, özellikle de Marvellous olduğunda ve Marvellous'ın da beklentileriyle umutları artmış. İnsanlar onların rahatlıkları ve neşeleri hakkında konuşmaya başlamış ve dedikodu hızla yayılmış. Kuşlar yukarı bakıp gelenin rüzgâr olduğunu düşünerek tüylerini kabartmışlar ama sonra başlarının arka tarafında inen ağır yumruğu hissetmişler. Neydi o? diye sormuş bir ardıçkuşu diğerine. Hiçbir fikrim yok. Geldiğini görmedim.

Jimmy erkek kardeşinin kız arkadaşına şarkı söyleyişini izleyerek piposunu yakarken, Geldiğini görmedim, diye düşünmüş. Birden kumların hareket ettiğini ve göğün karardığını hissetmiş. Kurnaz kötü kaderin gölgesi ona seslenip adını fısıldayarak sinsice yaklaşırken masaya sımsıkı tutunmuş.

Aniden, Evlen benimle, diye bağırmış Marvellous'a. Yaklaşmakta olan gölge olduğu yerde kalakalmış.

Marvellous başını kaldırmış. Bu da nereden çıktı?

Bu da nereden çıktı? diye fısıldamış gölge.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evlen benimle!

Gölge duraksamış.

Marvellous cevap verememiş.

Kulübe nefesini tutmuş, ateş çatırdamış, saat tik tak demiş.

Seninle evlenmek mi? Marvellous'ın sesi fırınlanmış hububat kadar kuruymuş.

İstemiyor musun? Daha iyi bir fikrin mi var? demiş Jimmy, Jack'e bakarak.

Jack, Elbette seninle evlenecek, demiş ve birlikteliklerinin sona erdiğinin farkında olduğundan sevgilisinden tarafa bakmaya cesaret edemediği için ayağa kalkıp abisine sarılmış, sırtına sertçe vurmuş, tatlı sözler fısıldamış.

Ve o gece, sıcak romun verdiği zihin bulanıklığı içinde üçü birlikte plan yapmışlar. Amerika! Güney Afrika! Avusturalya! Dünya onlarınmış. Her yere gidebilirlermiş. Buradaki kalay fiyatları düşükmüş ve dünya Cornwall'lu madencileri istiyormuş, kendi madencilerinin paralarını ödeyeceklermiş. Bu bir çözümmüş ama Marvellous güçsüz bir ayyaş gibi teselliyi içkide aramış. Kadeh kaldırıp yeni hayata içmişler. Avusturalya'daki yeni hayatlarına. Ve Jimmy ağlamış çünkü gölge yön değiştirip başka zavallı, şansız bir herifinin peşine takılmış. Ama Jimmy kesinlikle çok mutlu olmuş. O kasvetli, acımasız gölgenin bir süreliğine gitmiş olmasından dolayı.

Ama elbette gitmemişti, değil mi? Umursamayacak kadar kafayı bulmuş olduklarından kimse o duman kaplı küçük odanın köşesine bakma zahmetine girmemiş. Oysa gölge oradaymış.

Ertesi gün korku güneşle birlikte doğmuş. Gece mükemmel bir ışıltı, tıpkı yüksek ateş gibi usulca Jimmy'ye sokulmuş. Kelimeleri çalan bir korkuymuş bu. Jimmy sessizce giyinmiş, sessizce bir şeyler yemiş. Kibritlerini, kıymalı böreğini ve yakında karısı olacak kişiyi sessizce almış ve odadan sessizce sıvışıp madenin yolunu tutmuş.

Gökyüzü alçakmış ve âdeta yarışırcasına toplanan koyu ve aç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulutlar kırlık alandaki bütün renkleri yemiş. Gün ışımak için büyük bir mücadele vermiş ama saat on olduğunda savaşı kaybetmiş. Jimmy'yle Marvellous, Jack'in ortaya çıkmasını beklerken taş bir çitin üzerine oturup temiz havayı içlerine çekmişler. Marvellous, Jimmy'nin titrediğini fark etmiş. Mendiline bir karaçalı dalı koyduğunda Jimmy çok mutlu olmuş. Marvellous'ın ellerinde her şey kutsanmış bir sihre dönüşüyormuş. Hava daha da kötüleşmiş, Jack görünmeyince Jimmy'nin ruh hâli de kötüleşmiş. Uzun adımlarla bacalara ve pompalara doğru yürümeye başlamış. Marvellous'ın acısı ancak Jimmy görünmeyecek kadar uzaklaştığında belini bükmüş ve gözyaşları nihayet akmış. Âdeta uluyarak yüzünü yumruklamış, kulübesine vardığında kan içinde ve bitkinmiş. Neredeyse sürünerek içeri girmiş ve buz gibi taş döşemeye yığılmış, taş döşeme ona bir tabut kadar acımasız gelmiş. Bir saat boyunca taşın üzerinde yatmış, iradesini canlı tutan tek şey haşarı bir farenin oradan oraya koşturmasıymış.

Zar zor ayağa kalkmış, sobanın yanına gitmiş, sıcaklık onu sakinleştirmiş ve gözlerine dolan yaşlar görüşünü bulanıklaştırmış. Bu yüzden ilk başta rüya gördüğünü sanmış. Umut ettiğini ya da rüya gördüğünü, her şey bulanıkmış. Ama gözyaşlarını sildiğinde orada masanın üzerindeymiş: net, muhteşem ve turuncu. Onu eve götürmeye gelmiş.

Denizyıldızını almış ve arka tarafa koşmuş. Yük beygiri de karavanı da çoktan gitmiş. Ama sonra onları görmüş. İlerideki bir taş yığının yanında küçük bir benek olarak. Hareket etmiyor, sadece izliyorlarmış. Tıpkı bir yol gösterici gibi.

Koşmaya çalışmış ama ilerlemesi zormuş. Yağmurlardan sonra su birikintileri oluşmuş ve batak zemin cılız ot yığınlarının altına gizlenmiş. Eteği çamura battığından iki kez tökezlemiş. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyor ve çok sert çarpıyormuş ama Marvellous bunların hiçbirini hissetmiyormuş çünkü kısa süre sonra dudakları Jack'in dudaklarıyla buluşmuş ve adam, Hadi gidelim, demiş. Marvellous karanlık gökyüzünden sızan kuvvetli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güneş ışığını asla unutmamış, yük beygiriyle karavanının karaçalı arkasına saklandığını asla unutmamış ve o sabah, ufuklarına doğru koşmak üzere oldukları o muhteşem sabah Jack'in her şeyi düşündüğünü asla unutmamış.

Jack her şeyi düşünmüş. Hemen hemen her şeyi. Hemen hemen.

Çünkü el ele karavana doğru yürürlerken sanki bacakları altlarından çekilivermiş gibi ikisi de birden yere kapaklanmış. Sırtlarının toprağa değdiğini hissetmişler, ciğerlerindeki nefes boşalmış. Ve anlamışlar. Jimmy ne hissediyorsa kendilerinin de aynısını hissettiğini anlamışlar.

Jack abisinin cesedini orada, o mezarda bırakmamış. Koşarak madene gitmiş, herkesle kavga etmiş ve toprak hâlâ hareket hâlindeyken ve tehdit oluştururken, toz bir duman gibi yoğun biçimde havada asılı dururken onu aramak için madene geri dönmüş. Onu aramış ve sonunda en uzak köşede bulmuş. Üzerindeki taşları çekmiş, onu kucağına almış ve kapkaranlık tüneller boyunca onu taşımış. Onu cesaretlendiren tek şey azıcık bir mum ışığıymış. O cesedi sanki omzuna attığı bir ceket gibi taşımış ve bir sedyeye yerleştirip yeryüzüne çıkana kadar takip etmiş. Kuvvetli güneş ışığı kulağına değdiğinde Jack abisinin güçsüz sesini duyduğuna ve o sesin parçalanmış bedenine son kez geri dönme cesareti gösterdiğine yemin ediyormuş. Ama o gün ne duyduğunu kimseye söylememiş. Duyduğu şey aklından hiç çıkmamış, onu kahretmiş ve kalbinin etrafına kırılması mümkün olmayan lanetli bir zincir dolamış.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

50

Marvellous, Jimmy'nin naaşını kendi hazırlamış. Kulübenin üst katında, ön odada. Onu yıkayıp bir kefene sarmış ve gözlerine peni yerine iki adet yuvarlak taş koymuş. Boynuna katırtırnağı çiçeklerinden bir kolye yerleştirmiş. Pencereleri ve kapıları açarak günler geceler boyu yanında oturmuş. Annesiyle kız kardeşini beklemiş ve papaz hüzünlü bir siyah gelgit gibi gelip gitmiş. Tanımadığı kadınları karşılamış. O kadınlar ağlamış ve Marvellous onları teselli etmiş çünkü aynı adamı paylaştıklarına göre aynı acıyı da paylaştıklarını düşünmüş.

Son öğleden sonra herkesi odadan çıkarmış. Ani bir rüzgâr çıkmış. Pencereleri ve kapıları kapatmış. Aynalar örtülmüş. Dualar edilmiş.

Jimmy ölmüş.

Papaz topal bir kızı yatağın yanına taşımış. Henüz sona ermiş bir hayatın şifalı güçleri varmış ya da bu bir batıl inançmış. Papaz, Jimmy'nin elini kaldırıp kızın sakat bacağına koymuş. O sırada Marvellous odayı çoktan terk etmiş. Batıl inanç içeri girince Marvellous hemen dışarı çıkmış.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabut taşıyıcıları siyah eldivenler giymişler. Jack de diğer üç kişiyle birlikte tabutu taşımış. Kiliseye giden yaklaşık beş kilometre yolu yavaş yavaş yürümüşler. O sırada yağmur başlamış. Kadınlar ağlıyor, erkekler sessizliklerini koruyorlarmış. Küçük bir oğlan çocuğu keman çalıyormuş ama hüzünlü notaları bulmakta zorlanıyormuş çünkü ruhunda neşe varmış ve dans etmek, şarkı söylemek istediğinden düğünleri tercih edermiş. Marvellous gözlerini Jack'in sırtından ayıramıyormuş. İlerideki yol çorak tepelerin ve onların ötesindeki denizin belirgin ufkunda gözden kayboluyormuş. Marvellous, Jack'in de birden karşılarına çıkan sonsuz olasılıklar konusunda kendisi gibi düşünüp düşünmediğini öğrenmek istiyormuş.

Cevabı daha sonra, çay içilip safranlı kek yendikten, müzik çalındıktan, hikâyeler tükenip herkes gittikten sonra alabilmiş. Aralarında yanan ateşin başında karşılıklı oturuyorlarmış. Konuşulmayanlar kömür dumanı kadar yoğun ve ağırmış.

Marvellous yerinden kalkıp onun ayaklarının dibine oturmuş ve başını dizlerine koymuş. Artık sadece ikisi varmış. Önceden çalınmış zamanlarda birlikte olurken artık zaman onlarınmış ve kendilerini tuhaf hissediyorlarmış. Marvellous pantolonunun düğmesini açarken ona bakmamış ve Jack de onu durdurmamış. Ateş çatırdamış, sıcak basmış ama Marvelllous'ın okşayan elinin altında hiçbir şey büyümemiş. Nihayet Jack onun elini tutmuş ve, Ben gidiyorum, demiş.

Marvellous, Biliyorum, diye karşılık vermiş. Ben de gelebilirim, demiş. Aşkı başka bir güneş altında bulabiliriz, demiş. İstediğin hep bu değil miydi? Artık sevmekte özgürüz, demiş.

Jack hiçbir şey söylememiş.

Ben de senin istediğini istiyorum, demiş. Her zaman istedim. Sen benim hayatımsın.

Jack hiçbir şey söylememiş. Çünkü eğer ağzını açarsa ağlayabilir ve Jimmy'nin ölmeden önce onları nasıl lanetlediğini söyleyebilirmiş. Bu yüzden hiçbir şey söylememiş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Canlılığı gözyaşları gibi akıp giden ateş tütmeye başlamış. Marvellous o zaman anlamış.

Demiş ki, En iyisi oyalanmamak, değil mi? Ve ayağa kalkıp kapıya gitmiş.

Demiş ki, Kendine iyi bak, Jack.

Jack demiş ki, Geri döneceğim.

Ne zaman?

Yakında.

Ne kadar yakında?

Her şey unutulduğunda.

Jack, Seni… diye başlamış.

Marvellous, Sakın, diyerek onu susturmuş. Kapıma bu kelimeleri bırakarak beni aşağılama. Ya kal ya da onları da al git.

Jack onları da almış.

Kapıyı açmış. Giderken şiddetli bir rüzgâr varmış. Oda sessizliğe gömülmüş, havasız kalmış ve ayna kendi kendine kararmış. Sanki Jack de aniden ölmüş.

Marvellous onun geri dönmesini beklemiş. Pencerede onu beklemiş. İki hafta geçmiş, üç hafta olmuş, sonra altı hafta ve yağmurlar başlamış, sis çökmüş ve müstehcen geceler yalnız, uzun gecelere dönüşmüş. Marvellous fırtınalı karanlığa çıkıp onun adını seslenmiş ama rüzgâr sesini doğrudan ona geri getirmiş.

Son gece hüzün, yıkım ve harap olmuş anılar dışında hiçbir şeyin olmadığı karanın en ucuna gitmiş. Rüzgâr uğulduyormuş. Belki de uğuldayan kendisiymiş, emin olamıyormuş. Bir kez daha Jack'in adını bağırmış ama bu kez rüzgâr arkasındaymış ve o adı kayalıkların arkasına taşımış, Gannet Kayalığı'ndan geçirip bir yaşam süresi kadar uzağa uzanan karanlık koyun karşı yakasına götürmüş. Marvellous hem üzgün hem de mutlu hissetmiş. Ve Jack'in adı havalanmış ve bir martı gibi dans edercesine ufukta soldan sağa doğru yavaşça ilerleyen bir geminin titrek ışığına doğru uçmuş. Güverteye güvenli bir iniş yapmış ve oradan kamaraya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

süzülüp Jack'in uykudaki kulaklarına mırıldanmış. Marvellous elini kaldırıp, Hep güvende ol, aşkım, diye bağırmış.

Işıklar titreşmiş.

Hep güvende ol.

Marvellous geri dönüp at arabasına binmiş. Dizginler elinde tatlı ve tanıdık bir duygu bırakmış. Marvellous uykuya dalıp kendini yük beygirine teslim etmiş.

Birkaç gün sonra evinin o bildik manzarasına geri dönmüş.

Vay kimler gelmiş, demiş Bayan Hard, kelimeleri geviş getirir gibi çiğneyerek.

Marvellous hiçbir şey söylememiş. Açıklama yapmak yerine Bayan Hard'ın karşısında çırılçıplak soyunup nehre dalmış. Bu hareket, Bayan Hard'ı genç kadının onun yanında çömelip kakasını yapmasıyla eşdeğer derecede kızdırmış.

Damarlarında keder varmış ve çok güçlü akıyormuş, kalbi ise yavaş çarpıyor ve bu dengesini bozuyormuş. Eve döndüğünde, aşk uğruna vazgeçtiği her şeyin farkına varmış. O gece Marvellous kiliseye gidip ilk mumunu yakmış. Ertesi gün bir tane daha yakmış. Ondan sonraki gece de. Her gece bir mum yakmaya işte böyle karar vermiş çünkü bu onun ışığıymış, başka kimsenin değil ve o mum bazı erkeklerin kadınlara neler yapabileceğini hatırlatmak için oradaymış. Bu alevin tekrar sönmesine asla izin vermeyecekmiş.

Hiç geri dönmedi mi? diye sordu Peace.

Arada bir.

Temelli değil, değil mi?

Sonunda temelli.

Ne zaman?

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra. Bizim zamanımız oydu. Her şeyin zamanı vardır. Bizimki de oydu.

Drake bardağına yeniden cin doldurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden Jimmy'den önce o gelmedi sana?

Sonunda bunu ona ben de sordum, dedi Marvellous sakin bir tonla.

Ne dedi?

Sessiz olun, dedi Marvellous.

O uğursuz sabah Marvellous'ın duyduğu ilk sesmiş bu: Dedikodunun hiçbir şeyle karıştırılması mümkün olmayan sesi. Marvellous diz çöküp dedikodu kapanını kulağına götürmüş. Kelimeler ateş gibi dökülmüş ve Marvellous'ın kalbi buz kesmiş.

Dedikodu şöyle diyormuş: *Günaydın tatlım! Bugün 14 Nisan 1921 ve bak ne öğrendim: Jack gazeteden yapılmış bir palto giymeye başlamış. Paltosuna sürekli yeni hikâyeler ekliyormuş. İnsanlar ona Gazete Jack diyor, öyle ki olay olmadan önce olacakları anlatır hâle geldiğini söylüyorlar. Ciğerleri sıçmış durumda! Tamar'ın diğer yakasına geçti. Kulağıma geldiğine göre ölmek için geri dönecekmiş… Bu kadar, şekerim.*

Kısa süre sonra Jack geri dönmüş. Marvellous onu henüz görmeden duymuş. Ormanın sükûnetine düşen dolu tanelerini andıran hırıltılı öksürüğünü duymuş.

Onu karşılamak için ağaçların arasında yürümüş. Yeşil zemin küstümotları ve yüksükotlarıyla renklenmiş; doğa kendini yeniliyor, her tomurcuktan, her çiçekten ve geri dönen her kuşun gagasından yükselen sevinç çığlıklarıyla kutlama yapıyormuş. Ve bu güzelliğin ortasında aksayarak yürüyen Gazete Jack… Sakallı bir yüz ve mavi gözler. Yeni bir palto yapmış ve paltosu güneş ışığında bembeyaz parıldıyor ve yüksek sesle hışırdıyormuş.

Yine sen! demiş Marvellous.

Yine ben! demiş Jack.

Bu palto da neyin nesi?

Her şeyim kayboldu. Sırtımdaki gömlek bile.

Hayalete benziyorsun, demiş Marvellous.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eski hâlim, demiş Jack ve bir kahkaha atmış. Marvellous gülmemiş.

Sağ kolunu göstererek, İrlanda'da karmaşa, demiş. İç savaş. Savaş uygarlık değildir.

Kes şunu, Jack.

Bak, Londra'da neler oluyor. Sol kolum *Daily News*. Çok güncel, hem de çok…

Kes şunu, diye fısıldamış Marvellous.

Çabucak dönmeye çalıştım, Marvellous, inan bana. O göz kamaştırıcı içgörüyü görene kadar koştum, koştum.

Neymiş o içgörü, Jack?

Huzurun senin yanında olduğu.

Hafif bir esinti yaprak örtüsünü kaldırmış.

Her zaman öyleydi. O yüzden de buradayım.

Marvellous, Yirmi yıl oldu, Jack! demiş.

Jack, Gerçekten o kadar oldu mu? diye karşılık vermiş.

Marvellous, Artık yaşlıyım, demiş.

Ve Jack sessiz kalmış.

Yaşlı, demiş Marvellous ve vadi inlemiş.

Jack, Bunca zaman nerey– diye başlamış.

Marvellous, Geçip gitti, demiş. Bunu anlaman gerek.

Jack cevap vermek üzereyken öksürük kelimelerini boğmuş ve iki büklüm olmasına neden olmuş. Yere kan tükürmüş. Ağzını silmiş, başını kaldırıp bakmış ve en tatlı tebessümüyle gülümsemiş.

Öldüğümde ciğerlerimi kesip aç ve zengin bir kadın ol. Bakır, kalay ve altın tozu dolular. Kimse sana bir şey bırakmadığımı söyleyemez.

Marvellous arkasını dönüp yürümeye başlamış.

Bekle! diye bağırmış Jack. Özür dilerim. Lütfen bekle, demiş ve elini uzatmış. Çok istersek yeniden genç olabiliriz.

Marvellous durmuş.

Ağlama, Marve. Bizim zamanımız şimdi. Çok geç kaldığımı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söyleme. Geç kalmam mümkün değil. Geç mi kaldım? Cebinden avucunda hareketsiz duran bir ispinoz kuşu çıkarmış.

Bunu sana daha erken getirebilseydim iyi durumda olabilirdi sanırım. Tatlı, küçük bir kuş, sence de öyle değil mi? Onu besledim, ağzına nefes verdim. Ona kendi şarkımı vermeye çalıştım ama kendi şarkımı yeraltında bıraktığımdan uzun süre önce yok olup gitmişti. Bu kuşu yeniden canlandır, Marvellous. Onu yeniden canlandır.

Marvellous onun yanına gitmiş ve kuşu iki elinin içine almış. Üzerine sıcak nefesini üflemiş. Tüyler kımıldanmış ama kuş kıpırdamamış. Serçeparmağının yan tarafıyla kuşun göğsüne dokunmuş. Saçını açmış, kuşu en yoğun kısmına koyup sarmış ve saçını yeniden topuz yapmış ve bir eşarpla dikkatlice örtmüş.

Gel, demiş ve başka hiçbir şey söylemeden Gazete Jack'i kayıkhaneyle nehre götürmüş. Manşetlerden yapılmış paltoyu yakmış. Tarihin izlerinin başka bir sahile uçup gitmesi için azıcık bir esinti yeterliymiş gibi 1921 yılının talihsiz hikâyelerinin dumanının döne döne yükselişini izlemiş.

Sular yükseldiğinde onu yıkamış, üzerine sinen yılları ovalamış ve her yanına menekşe kokusu sürmüş. Onu kurulayıp temiz ve sıcak tutan giysiler giydirmiş. Tırnaklarını ve saçını kesmiş, tıraş etmiş. Önceden sakalının olduğu teni yumuşak, beyaz ve başka bir zamana aitmiş.

Rom ısıtmış, içine limon ve karanfil ilave etmiş, sonra onu yatırmış ve Jack güneş tepeye çıkana dek horul horul uyumuş. Marvellous uyurken onu izlemiş. Kemik, anılar ve hastalıklı ciğerler dışında hiçbir ağırlığı olmayan yarım bir adammış. Balkon kapılarını açmış ve aşağıdaki nehrin yumuşak şarıltısını dinlemiş. O sırada gözü camdaki yansımasına takılmış, başta kendini tanıyamamış ve nefesi kesilmiş. O sesleri uzak tutmak için çok çaba harcamak zorunda kalmış çünkü o sesler kusur bulucuymuş ve güzel bir günü kötü bir güne dönüştürmeye çok heveslilermiş.

Marvellous, Gazete Jack'in kollarında çıplak yatarken, Neden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ilk gelen sen olmadın? diye sormuş. Neden Jimmy'den önce sen gelmedin?

Ufka bakıyordum, demiş Jack.

Bu yüzden mi? Sebep bu mu?

Jack, Evet, demiş ve Kayıp Zaman için ağlamış. Gözyaşları Kayıp Zamanın gururunu o kadar okşamış ki karşılığında ona daha fazla zaman vermiş.

Sonuçta onlara bir yıldan biraz kısa bir süre verilmiş ama o kadar mutlularmış ki o bir yılı iki yıl gibi hissetmişler. Gazete Jack'in ciğerlerini tekrar ötücü kuş olmasına yetecek kadar kurutan mutlulukmuş ve şarkı söylerken asla öksürmüyormuş. Büyük Nehrin diğer ucundaki Amber Lynn barında bir piyano ve banço çalan bir müzisyen varmış, oraya gittiklerinde Jack bu iki enstrümana kendi sesini de katmış ve bir trio olup Tuhaf Dörtlü diye tanınır hâle gelmişler.

Gece Jack, tek bir ânı daha kaçırmak istemediğinden gözünü kırpmadan karanlıkta uzanıyormuş. Asla uyumuyor, gözlerini Marvellous'tan asla ayırmıyormuş. Durmadan neden çekip gittiğini sorguluyormuş. Neden ölü bir adamın kalbini kendi kalbinden öne koymuştu ki? Artık ufkun peşinden koşmuyormuş çünkü bu ulaşılamaz cazibe sık ağaçların yoğun gölgesi tarafından yutulmuş ve umudun o parlak çizgisi artık kadında vücut bulmuş çünkü sonsuz mutluluğu, bilinmez maceraları sadece o vadediyormuş ve yakında çok güzel renkleri olan bir kelebek gibi uzaklara uçması gerekeceğini bile bile her gece kendini onun koruyucu kozasına sarıyormuş.

Ciğerleri hırıldıyor, nefes almakta zorlanıyormuş ve ne zaman nefessiz kalsa Marvellous ona sarılıyor, sakinleştiriyor, derin derin nefes alması için zorluyormuş. Jack bu çabanın dinginliği içinde, Evlen benimle, demiş ve Marvellous teslimiyetinin dinginliği içinde kabul etmiş.

Ne birbirlerine taktıkları yüzükler varmış ne yeminler ne de kabul ediyorumlar... Bunlar hep olmuş zaten. Marvellous koy

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boyunca kürek çekmiş, kum tepeciğinin yanına demir atmış. Bir baykuş ve en şık düğün giysileri giymiş turuncu renkte titreşen iki düzine denizyıldızı şahitliğinde evlilik yemini etmişler. Denizatları gümüşi uçlu dalgalar boyunca dörtnala koşmuş, üstlerindeki dallarda bülbüller ötmüş. Marvellous ayağa kalkıp dimdik durarak aya aşağı inmesini emretmiş ve ay esrarengiz bir biçimde aşağı inmiş. Ve ikisi birlikte parmak uçlarında durup onun beyaz, sulu zarafetiyle ıslanmışlar ve yapabildikleri kadar yükselip ay yüzeyine dokunan, yeminlerini ayın yüzeyi altına gömen ilk çift olmuşlar.

Düğün gecelerini tuzlu oturak tahtalarında çırılçıplak uzanarak ve mehtapta kaçak içki içerek geçirmişler. Marvellous, dizlerindeki ve kalçalarındaki yaşlılık kaynaklı acı veren ağrıyı yok sayarak Jack'in üzerine çıkmış. Bacaklarına, ayaklarına ve kalçalarına on binlerce balık pulu yapıştığını fark etmiş. Aydınlık gecede parıldıyorlarmış. Hayatı boyunca daha mutlu hissetmemiş.

Gazete Jack kalan son gücüyle Marvellous'ın saçını tararken, Sen ne yapacaksın? diye sormuş.

Bir şeyler yaparım.

Yalnız kalma.

Yoo, kalacağım.

Saçını tarayacak birine ihtiyacın olacak.

Tarayacak birini bulmadan önce keserim.

Her zaman inatçıydın zaten.

Ve becerikli.

Nereye gideceksin peki?

Fazla uzağa değil.

Burada mı kalacaksın?

Burada kalacağım.

Aynen böyle mi?

Aynen böyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nehir kenarında oturarak mı?

Nehir kenarında oturarak.

Müzik dinleyerek.

Senin şarkın olan müziği.

Elimden geleni yapıp geri döneceğim.

Bu çok iyi olur.

Geri dönmek istiyorum.

Nerede olacağımı biliyorsun.

Peki iyi olacak mısın?

Elbette olacağım.

Jack onun saçını taramayı bırakmış. Son nefesleri sığ dalgalar gibi ikili, üçlü gruplar hâlinde gelmiş ve ciğerlerindeki hırıltı kesilmiş. Marvellous arkasını dönmemiş. Alçak sesle, İyi olacağım, diye şarkı söylemeye başlamış. İyi olacağım, yakışıklı sevgilim. Çok yakışıklı yaz ortası sevgilim.

Marvellous Ölüm'ün civarda olup olmadığını görmek için kısa bir süre susmuş, onunla konuşmak istiyormuş. Sırtından aşağı soğuk bir sıvı aktığını hissetmiş.

Seninle çok kez karşılaştık, demiş, ama yanımdan geçip gittin, yüzüme bile bakmadın. Belki de tipin değildim. Ama lütfen şimdi geçip gitme. Beni al. Bir hayatı başka bir hayatla değiştirelim. Almak istediğin o çocuğu veya balıkçı teknesinin ırgatına sıkışmak üzere olan balıkçıyı alma. Ya da yüksek ateşi olan gelini. Özlenecekleri, arkalarından yas tutulacağı için onlardan birini almak istediğini ve acının sesinin senin şarkının sesi olduğunu biliyorum. Seni tanıyor ve neye benzediğini biliyorum. Ama lütfen yapma. Farklı bir şey yap. Onlardan biri yerine beni al. Bu iyi bir teklif.

Ama Ölüm, Vay vay, ne zırvalık, demiş ve kahkahalarla gülerek arka kapı yerine ön kapıdan çıkıp gitmiş. O gittikten sonra içerisi ısınmış ve güneş ışığıyla dolmuş. Marvellous böylece Ölüm'ün gittiğini anlamış.

İki gün boyunca Jack'in ölü bedeninin yanında yatmış. Gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neş doğmuş, gün ılınmış, kuşlar şakımış. Sular yükselmiş, balıklar geri dönmüş ve güneş batmış. Ay ışıldamış. Yıldızlar çıkmış. Kızılgerdanlar ötmüş. Azizler mırıl mırıl konuşmuş. Zaman ilerlemiş, durmak mümkün değilmiş ama Marvellous denemiş, denemiş.

Üçüncü gece annesi sis kaplı düşvari manzaradan yüzerek çıkagelmiş. Marvellous annesinin kokusunu almış. Annesi bir can simidine dönüşüp onun boynuna dolanmış ve onu batmaktan kurtarıp yanındaki soğuk, solgun bedenden süzülerek uzaklaşmasını sağlamış. Bu yeterli bir işaretmiş. İşte o an Marvellous ne yapması gerektiğini anlamış.

Ertesi gün tekne hazır, deniz sakinmiş. Gazete Jack'i kucaklayarak yataktan kaldırıp nehir kıyısına taşımış. Su, onu eve götürmeyi bekleyen gelgite kapılıp gelmiş binlerce turuncu deniz-yıldızıyla cıvıl cıvılmış. Tuhafmış çünkü insanlar onların gidişini görmeye gelmişler, Marvellous'ın aylardır konuşmadığı insanlar. Ve Marvellous taş babaya doğru yürürken siyahlar giymiş insanlar Jack'i ondan almışlar. Kürek taşımayanlar.

Ama ben onu denize götürüyorum. Annemle babamın yanına, demiş Marvellous.

Kimse dinlememiş.

Lütfen onu gömmeyin. Toprak altına girmeyi hiç istemezdi. Lütfen onu toprak altına koymayın.

Kimse dinlememiş.

Biri onun kollarını tutmuş. Aslında kibarca tutmuş olmalıymış ama söyledikleri sertmiş. Sonrasında Marvellous çok az şey hatırlamış. Sadece ellerindeki toprağı ve insanların dudaklarındaki duaları. Ve sonra Jack gitmiş, geriye üstünde hiçbir şey yetişmeyen bir tümsek kalmış.

Marvellous geri dönüp kayıkhaneyi temizlemiş. Sabun ve sert kıllı ocak fırçasını alıp nehir kıyısına gitmiş. Taş babaya oturup kiliseye bakmış. Sığ suya koyu gölgeler yayıyormuş. Soyunmuş, suya girmiş ve sabunu ıslatmış. Derisi soyulana dek yüzünü ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vücudunu fırçayla ovmuş. Sular yükselip onu yutana, yakıcı tuz onu neredeyse öldürecek hâle gelen kadar suda kalmış. Sudan çıkması epey çaba gerektirmiş. Derisi büzüşmüş, fazlasıyla küçülmüş ve her hareket yaralı yerlerini âdeta dağlamış; teni ağlamış, o ağlamış.

Dışarı çıkar çıkmaz saçlarını açıp dikkatle ispinoza uzanmış ve onu avucuna almış. Kuş ona bakmış, kanatlarını çırpmış ve çiçek açmış bir katırtırnağına doğru uçmuş. Marvellous sonraki bir ay boyunca üzerine bir şey giymemiş, bir kuşa dönüşmüş. Ormanda çıplak yaşamış, hava ne sunarsa onu kabul etmiş ve Gazete Jack'in ruhuyla birlikte uçmuş. O bir ay boyunca büyük bir zevkle Jack'in aşkının son şarkısını dinlemiş ve nihayet yatağında uyanmış. Kalbini donatan tüyler yerde duruyormuş; zalim bir el tarafından koparılmış ve dağıtılmışlar, sanki çok doğal bir şeyden söz edermişçesine Hayatın Devam Etmek Zorunda Olduğunu söyleyerek bir stetoskopa uzanan bir el tarafından.

Ve hayat devam etmiş. Marvellous da hayatına devam etmiş. Sular yükselmiş. Sular alçalmış. Marvellous'ın ruh hâli düzelmiş, yine bozulmuş. Ve bir sürü şeyi unutmuş. Ama en önemlisi ölmeyi unutmuş.

Yıldızlı, karanlık gece hikâyesinin sonunu okşadı. O andan sonra yaşlı Marvellous çok az konuştu çünkü hâlâ Mazide yaşıyordu. Ayağa kalktı ve genç hâlinin kendinden emin adımlarla yoldan aşağı doğru yürüyüşünü izledi, ta ki karanlık dönemeçten dönüp sonsuza dek gözden kaybolana dek. Yaşlı kadın el salladı.

Drake onun elini tutup çiy kaplı araziden geçirdi, yollarını fener ışığından süzülen bir huzme aydınlatıyordu. Marvellous, onun elini tıpkı bir çocuk gibi sımsıkı tutuyordu. Ve tam çayırlıkla orman sınırında Marvellous çok yorgun bir hâlde yere çöktü. Yere yığılmadan az önce ağzından hafif hırıltılar çıktı.

Drake onu kolayca kucaklayıp kaldırdı. Drake'in onu taşıyışı

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

dalgaların hareketi gibi gelmiş olmalıydı çünkü Marvellous sürükleniyor, sürükleniyordu.

Anıları artık düzene girdiğinden yüklerinden arınmış, huzur dolu bir uyku uyudu. Drake elini onun alnına koyup yanında oturdu. Mum ışığı titreşirken yatağın üstüne baktı ve kumaş kaplı tavana tutturulmuş notların artık olmadığını gördü. Artık hiçbir şeyin hatırlanmasına gerek olmadığından, kendine yazdığı notlar yoktu. Drake mumu söndürdü, onu alnından öptü ve dışarı, temiz Cornwall havasına çıktı.

Azizlerin sesi yüksek çıkıyordu, Drake onların erken bir gündoğumu için doğuya süzülürlerken gecenin karanlığında çıkardıkları sesleri duydu. Bazıları ilahiler söylüyor, diğerleri azizlik ustalığı ve dünyanın basit insanları olmanın mutlu hatası içinde birbirlerinin seslerini bastırarak sohbet ediyordu.

Drake içinde yoğun bir duygu uyandığını hissetti. Ağlamaya başladı. Her zaman korkak biri olmuştu, içini kemiren bir duyguydu bu ama bunun annesinin korkusu, hayal kırıklığından ve hayatın değişkenliğinden kaynaklanan normal bir korku olduğunu biliyordu. Annesi sürekli el kaybetmişti ve ne zaman yükseltip kâğıt isteyeceğini, ne zaman çekileceğini ona kimse öğretmemişti. Drake gibi annesi de bir zamanlar gençti. Drake'in ne istediğini henüz anladığı şeyi istiyordu sadece. Tıpkı yazı tura atar gibi tura bir anda yazıya, korku bir anda heyecana dönüştü. Drake gözlerini kapatıp atladı. Azizlerle birlikte yeni şafağa doğru süzülüyormuş gibi hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

51

Yaz ortasında bir gündü, yağmur sağanak hâlinde yağıyordu ve işler yavaştı. Peace tüm gün ve gece boyunca uyumamış, dükkânı erken kapatıp arka bahçeye çıkmıştı. Otları temizlemiş, dağınıklığı toplamış ve annesinin tahmin ettiği gibi düzeni kurmuştu. Sebzeler ekilmiş ve ahududu çalıları kurtarılmıştı çünkü o bir Var Ediciydi.

Ama yağmur yağmaya başladığında daha çok bir Pes Edici gibi hissetti çünkü bir hafta önce, doğru kişi olup olmadığını tam olarak anlayana dek Ned Blaney'yle görüşmeyi reddederek olağandışı bir adım atmıştı. Neyi anlamak? diye sormuştu Ned. Peace, Doğru Kişi olup olmadığını, diyememişti.

Elma ağaçlarının dalları ıslaktı, tıpkı onun omuzları gibi aşağıya sarkıyordu. Bu ıstırabını ekmeklerine katmamaya çalışmıştı ama ekmekler de çörekler de yavan ve serttiler. Birden hamurunu yoğururken kattığı şeyin korku ya da pişmanlık değil, *pişmanlık korkusu* olduğunu fark etti.

Dolu dolu bir saat yumurta aradı çünkü tavukları fazla yumurta vermiyordu – onlara isim vermemesi gerektiğini biliyordu. Nihayet bir ot kırpıntısı yığınına gömülmüş ılık, kahverengi bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yumurta buldu. Yavaşça eline aldı ve elini göğe doğru kaldırarak, Lütfen bana onun yüzünü göster, diye fısıldadı.

Kayıkhaneye vardığında sırılsıklamdı. Solgun bir yüz ve sıkılmış yumruklarla içeri girdi. Drake omuzlarına bir battaniye sarıp onu ateşin yanına götürdü.

Sorun ne? diye sordu Drake.

Öğrenmem gerek.

Neyi öğrenmen gerek?

Peace yumurtayı uzatarak, Ned'in Doğru Kişi olup olmadığını, dedi.

Marvellous gömleğinin kollarını kıvırırken, Hişt, dedi. Gözlüğünü çıkarıp silmesi için Drake'e verdi. Bir kez daha, Emin misin, Peace? diye sordu ve Peace, Çok eminim, diye karşılık verdi.

Marvellous gözlüğünü yeniden takıp kulplu sürahiden bir bardak su doldurdu. Yumurtayı Peace'e verdi.

Hazır mısın?

Peace başını salladı.

Sonra devam etti.

Yumurtayı kırıp sarısını ayırdı. Akını su dolu bardağa akıttı ve yumurta akı ânında yayılıp hızla hareket etmeye başladı.

Şimdi başka tarafa bak, dedi Marvellous. Yoksa görmek istediğini görürsün.

Peace böylesine bilge bir kişi tarafında uyarıldığından başka tarafa baktı. Marvellous bardağın üstüne yavaşça bir bez örttü.

Şimdi bırakalım da sihir başlasın.

Birlikte Marvellous'ın karavanına gittiler ve dar mekânda gergin bir hâlde oturup beklediler. Çay içtiler, yağmur tıkırtıları eşliğinde uyukladılar. Denizciler için hazırlanan hava durumunu dinlediler. Drake kitaplığa göz attı ve bakışları bir kez daha *Gerçekler Defteri*'ne kaydı. Marvellous bir süre onu izledi, sonra uykuya daldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peace alçak sesle, Ya tanımadığım bir yüzse? dedi.

Drake, O zaman önünde bir macera var demektir, diyerek uzanıp onun elini tuttu.

Senin için biri olup olmadığını öğrenmek istemez misin?

Drake bir süre düşündü. İstediğimden emin değilim. Sen yanımdasın, o da yanımda. Bu yeterli.

Şimdilik, dedi Peace. Şimdilik yeterli.

Üç saat sonra yağmur dindi, güneş yüzünü gösterdi ve Marvellous sanki sözleşmişçesine uyanıp, Hazır. Hadi gidelim, dedi.

Gerginlik ve beklenti karışımı bir duygu içinde hızla kayıkhaneye gittiler.

Marvellous, Al bakalım, diyerek Peace'e bardağı, geleceğinin gizli yanıtını uzattı. Hadi bak, dedi. Korkacak bir şey yok. Peace bezi yavaşça çekip bardağı ışığa doğru kaldırdı. Nefesi kesildi. Çünkü aradığı cevap karşısındaydı. Gün gibi ortadaydı. Ve eğer Ned Blaney yanında oturuyor olsaydı kalbi teklerdi çünkü bardağa bakarken aynaya bakıyormuş gibi hissederdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

52

Yazın en sıcak günleri geldi. Güneş yakıcıydı ve oluk oluk olmuş kumları kavuran tanyeli doğayı ve işleri yavaşlatıyordu.

Peace hamurunu yoğururken daha fazla özen gösteriyor, daha fazla un kullanıyor ve terleyen ellerini serinletmek için yanında bir kâse soğuk su bulunduruyordu. Aklı başından gitmiş ve âşık Ned Blaney koyun açıklarında yem takmayı unuttuğu yengeç sepetlerini çekiyordu.

Drake kayıkhanede geç vakte kadar uyudu. Örtüyü üzerinden atıp balkon kapısından serin hava akımı gireceği umuduyla hareketsiz uzandı ama yaz esintisi sıcak ve yapış yapıştı. Kalkıp yatağının yanındaki kovaya işedi. Üzerine bir gömlek ve bir pantolon geçirdi. Leğendeki ılık suyla yüzünü yıkadı. Ocağa gidip onunla caddeleri ve savaş alanlarını dolaşan adamın kenarları kıvrılmış kolajının karşısında dikildi. Adam görevini tamamlamış ve onu buraya, artık yuvası olan sahildeki bu kulübeye getirmişti.

Bugün benim doğum günüm, baba ve yirmi sekiz yaşındayım. Her şey yolunda.

Kapıyı açtı, yaz mevsiminin kokusu karşıladı onu. Sıcaktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sarhoş olmuş böcek kümeleri hanımelinin etrafında yarı baygın vızıldıyorlardı. Kırık güneş ışığı ağaçların arasından süzülüyor ve keskin kokulu ter döken eğrelti otlarının üzerine uyuşuk bir hâlde düşüyordu. Drake oltasını alıp çıplak ayakla güneş ışığına çıktı.

Köprüye oturup oltasını açtı ve suya fırlattı. Huzurlu hissediyordu. Güneş ışığı çürümüş otların kahverengi köpüğüne vuruyor, kadın parfümü kadar yoğun ve ağır bir koku yayıyordu. Eliyle vurarak bir atsineği öldürdü, avucu kan doldu. Gölge bir yer arayan sıcaktan mayışmış karidesleri izledi. Yaz çok tatlı, diye mırıldanıyorlardı. Marvellous hiçbir yorumda bulunmadan ve hiç kıpırdamadan şezlongunda oturuyordu.

On iki civarı bütün koy rehavete kapılmıştı. Ve Drake balık tutar, Marvellous kestirir ve Peace ekmek yaparken yükselen sıcaklıkla birlikte başka bir şey daha yaklaştı: Bisiklet tekerleklerinin sesi.

Elinde bir mektup sallayan postacının kocaman gülümseyen yüzü pencerede belirdiğinde Peace, Drake'in doğum günü pastasını fırından henüz çıkarmış ve soğusun diye pencerenin kenarına koymuştu. Artık her haftа balık ve kolonya kokan, üçgen açma yerine balık pulları sıkışmış bir zarf getiriyordu ona.

Teşekkür ederim, Sam, dedi Peace ve mektubu önlüğünün cebine koydu.

Bir tane de yandaki koya var, dedi Sam.

Benim götürmemi ister misin?

Hayır, ben hallederim, hanfendi. Sert zeminde pedal çevirmeden yokuş aşağı inmeyi seviyorum. Bu kez Bay Francis Drake'e.

Bisikletiyle yokuş aşağı inen postacının sesi ağaçların arasında yankılandığında Drake hâlâ köprüdeydi. Oltasını bırakıp başını kaldırdı ve havada sallanan bir mektubun heyecanlı yaklaşışını gördü.

Size ve aşağıdaki hoş arkadaşlarınıza, diye bağırdı postacı. Yurtdışından bir mektup daha.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yurtdışından mı? dedi Drake.

Yurtdışından mı? dedi Marvellous uyku sersemliği içinde.

Postacı, Bay Francis Drake, Dr. Arnold eliyle. Keşiş Tepesi, Chapel Caddesi, Truro, Cornwall, *Birleşik Krallık*. Buraya yönlendirilmiş. İşte, dostum, dedi ve mektubu Drake'e verdi.

Drake postacının orman içinden güçlükle tırmanışını izledi. Ardından zarfa baktı, üzerinde Avusturalya pulları vardı ve içindeki kartpostalın düzgün kenarları hissediliyordu. Gidip Marvellous'ın yanına oturdu. Kadının, sırtına hafifçe dokunduğunu hissetti. Zarfı açıp kartpostalı çıkardı. Bir köprünün ve bir nehrin gece manzarasında çekilmiş siyah-beyaz fotoğrafıydı bu. Alt kısmında Murray manzarası. Liman köprüsü. Işıklandırılmış hâli. Sydney, N. S. W. yazıyordu.

Drake kartpostalın arkasını çevirip okudu:

Freddy, denizkızını gördüm.
X

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

53

O kadar kendi içine çekilmişti ki dışarısını göremiyordu. Kadınlar silik ve sessiz gölgelere dönüşmüştü. Onların arkadaşlıklarından, yemeklerinden uzak duruyor, tabakları ve kâseleri yere fırlatıp kırıyor ve öfkesinin kırıkları üzerinde çıplak ayakla yürüyor, sonunda ayaklarının kanadığını gördüğünde rahatlıyordu.

Hayatı altüst olmuştu. Gündüzler geceye dönmüştü. Güneşin ter içinde bıraktığı saatlerde yatağına sığınıyor ama baykuşların öttüğü saatlerde amaçsızca dolaşıyordu ve kadınlar onun dışarıda olduğunu anlıyorlardı çünkü bir köpek gibi uluduğunu duyuyorlardı.

Bir fırtına gibi geçip gidecek, diyordu Marvellous. Ve gerçekten de geçip gitti ama ardında çok az şey bıraktı. Kırmızı gözlü bir harabe sadece. Hareket etmeyen, hiçbir şeyle ilgilenmeyen, sadece acı çeken bir harabe.

Kayıkhanede dolanan başka bir insanın sesine uyandı. Gözleri açtı ve tepesinde dalgaların serpintisinin oluşturduğu hareyi gördü. Kaldırıldığını, tuzlu, sıcak ışığa taşındığını hissetti.

Oturak tahtasında uzanmış yatıyor, mavilikte sürüklenen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulutların hareketini, yukarıda uçuşan ve oyun oynarcasına pike yapan martıları takip ediyordu. Omurgasında, kaburgalarında ve ciğerlerinde titreşen motor acıyı silkip atıyor ve yeniden nefes almasını sağlıyordu. Artık daha derin nefes alıyordu, derin ve yavaş nefesler. Güneş çıktı. Tekrar yok oldu. Önce sıcak, sonra değil. Gözlerini kapattı. Tekne sola döndü, teknenin yavaşladığını hissetti. Durduğunu hissetti. Koltuk altlarındaki kollar. Doğrultuldu. Tatlı sesle söylenen kelimeler.

Koy yolunu tırmanma. Yeniden derin nefes alma. Taş basamakların sonuna yapılmış bir kulübe. Onun peşinden içeri girdi. Masanın üzerindeki vazoda kır çiçekleri. Bir de fotoğraf. Düzgün kesilmeden önce başa çıkılamaz kadar dağınık, rengi açılmış saçları olan iki erkek kardeş.

Yatağın üzerine, bir havluyla sabunun yanına oturdu. Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Ama yapamadı. Kapı kapandı ve dışarı çıkmak isteyen sesi bastırmak için elinin arkasını ağzına soktu.

Gece boyunca uyudu ve güneş ışığına, yeni bir güne uyandı. Acıkmıştı. Yatağın yanındaki sandalyede bir tabak soğuk uskumru ve patates duruyordu. Yavaş yavaş yedi. Minnetle yedi.

Perdeleri açtı ve odaya ışık doldu. Şifonyere gitti. İçinde bir erkek kardeşin düzgünce katlanıp kaldırılmış hayatını buldu.

Ön kapının kapandığını duydu. Denize bakan pencerede dikildi ve Ned Blaney'nin elinde bir termosla merdivenleri indiğini gördü. Balıkçı kulübe sıralarının arasında onu kaybetti ama sonra limanda teknesine binerken tekrar gördü.

Artık ufacık bir noktaydı, serçeparmağının üst boğumundan daha büyük değildi. Bir şamandıraya bağlanmasını izledi. Yengeç sepetlerini çekmesini izledi. Sistemli. Yavaş. Yalnız. Onu izledi.

Ertesi sabah ona katıldı. Kapısında bitivererek onu şaşırttı ve şaşırttığını fark etti ama Ned ona eşlik etmesine mutlu oldu ve bunu iki kez dile getirdi. Birlikte, güneş görmeyen serin merdi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

venlerden alçak, gri gök tarafından bastırılmış denize doğru indiler. Çok az konuştular. Konuşmalarına gerek yoktu.

Yengeç sepetlerini teknenin burnuna yüklediler, leş gibi kokan çürümüş yemle dolu çöp tenekesinden uzak oturdular. Tekne ışıldayan suyu kolayca yararak ve bir taş gibi sekerek ilerlerken birer sigara yaktılar. Drake deniz tutmasına karşı artık dirençliydi, ayakta durarak sepetlere yem taktı. Sepetlerin dibe indiği yerde suyun yüzeyi balık yağıyla kaplandı ve martılar kendilerini kaybetmiş bir hâlde suda süzülen kırıntıları yediler. Ellerini yıkamak için teknenin en yüksek ucundan eğildi ve suyun yüzeyinde kendi yansımasını gördü.

Ned, Drake'i dümeni tutması için çağırdı. Drake güçlükle doğruldu, elinin altındaki dümen kendini iyi hissettirdi. Ned ayaklarının dibine uzanıp termosu aldı. Kapağını açtı, içindeki sıvıdan duman çıkmıyordu ve Drake kupayı eline alırken bunun viski olduğunu fark etti.

Ne ihtişamlı tavırlar vardı ne yüksek sesle söylenen dilekler ne de kadeh tokuşturma. Zar zor duyulan sessiz bir dilek sadece. Hayata. Ned'in söylediği tek şey buydu.

Ned iskele tarafını işaret etti ve Drake tekneyi açık denize çevirdi. Motor hırıldadı ve ılık güney esintisi onu sarıp sarmaladı. Kurşuni denize ve gökyüzüne, farklılıkların evliliğine baktı ve gözlerini ikisi arasında ışıldayan parlak gümüşi çizgiye dikti.

Missy'nin orada bir yerde olduğunu biliyordu. Yaşıyordu. Ve bunu bilmek her şeyden önemliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Beşinci Bölüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

54

Bir kez daha sonbahar geldi, hava kuruyup çürümüş yaprak ve tuzlu çamur kokusuyla doluydu. Marvellous karavanın dışında dikiliyordu. Rüzgâr esiyor ve saçlarını havalandırıyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Gece onu çevrelemeye başlamıştı ve ay sabırsızlıkla güneşin batmasını bekliyordu. Asılı duran anahtar demetine baktı ve dikkatle en küçük olanı çıkardı. Yıpranmış deniz yeşili kordonundan tutup kaldırarak gözlerine yaklaştırdı. Anlamanın anahtarıydı bu. Ona neden bu ismi verdiğini hatırlayarak gülümsedi ve anahtarı cebine koyup merdivenleri çıktı.

İçerisi sıcaktı. Perdeleri son kez kapattı. Hazır olduğunu düşündü ama bu basit hareket, hayatının bu kadar hızlı geçmiş olması nefesini kesti. Hissettiği davetsiz paniği hafifletmek için perdeleri hızla açtı. Yeryüzündeki tanıdık dünyasını yeniden görmek ne kadar da güzeldi.

Batmakta olan güneşi, ağaçların alev alev yanan parlak uçlarını, boşalmış kuş yuvalarını, bacaların üzerlerine yerleştirilmiş, bir zamanlar sahilde sessiz sessiz duran, şimdi ise rüzgârda tıkırdayan deniz kabuklarını âdeta içine çekti. Hayatını kolaylaştıran şeyleri –sobanın yanında duran, ısıtılmaya ve cebine, avuçlarının içine yer-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leşmeye hazır olan pürüzsüz taşları ve onu ısıtmak ya da çıplaklığını, uzun süre önce yok olmuş gösterişini örtmek onu saran giysileri– âdeta içine çekti. Son gecelerinde onu kucaklayan çarşaflarda elini gezdirdi. Bu ânı uzun süredir bekliyorum ama hâlâ ne yapacağımdan emin değilim. Bir kalem alıp yazmaya kalkıştı ama yazacak bir şey yoktu çünkü söylenecek her şey aslında gerçekleşmek üzereydi.

Giysilerini çıkarıp özenle bir kancaya astı. Drake'in aşağıdaki kayıkhanede şarkı söylediğini duydu. Korkuyordu ama onu rahatsız etmeyecekti. Bu gece, bu dünyadaki son gecesinde bunu yapmayacaktı.

Kapı mı çaldı? Bir ışık huzmesi eşikten geçip yatağına düştü. Hava ısındı.

Yine sen!

Yine ben! Geri döneceğimi söylemiştim.

Sana inanmamıştım.

Jack, Kenara kay, Marve, diyerek yatakta onun yanına oturdu.

İyi görünüyorsun.

Yeniden gencim.

Bana bakma, dedi Marvellous. Gittiğindeki ben değilim.

Jack eğilip onun yanağını okşadı. Gözlerini gözlerinden ayırmadı. Soyunmaya başladı. Teni beyaz ve diriydi. Kalçasının üst tarafında nokta nokta kızamık izleri vardı. Marvellous parmağını hafifçe en soldakine koydu. Jack onu öpmek için yaklaştı.

Bekle, dedi Marvellous ve arkasını dönüp yatağının yanındaki küçük çekmeceyi açtı. Dağınıklık aradığını bulmasını geciktirdi ama sonunda ihtiyacı olanı buldu. Gergin bir hâlde dudaklarına ruj sürdü.

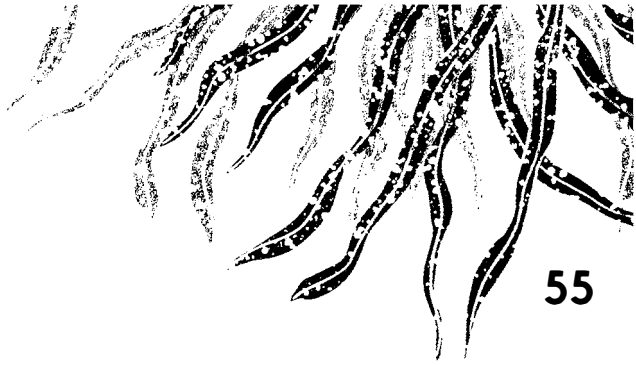
Nasıl oldum?

Çok güzelsin, dedi Jack ve kendi dudakları da kıpkırmızı olana dek onu tekrar tekrar öperek arka arkaya güzelsin, çok güzelsin, diye fısıldadı. Marvellous ona neredeyse inanıyordu.

Marvellous örtüyü açıp çarşafa hafifçe vurdu.

Yatağa girsek iyi olur.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

55

Drake sahildeki kum tepeciğinin yanında durmuş, *Kurtuluş*'a bakıyordu. Akşamüstü havası onu sarıp sarmalıyor, zamanın parmaklarının arasından sıcacık akıp gittiğini hissediyordu. Bir şeyler farklıydı. Doğanın, zamanın ve suların hem güçlü hem de hafif değişimlerini artık hissedebiliyordu. Havada önemli bir şeyler vardı.

Ağaçların arasından koşarak geçti ve ona seslendi, hiçbir şey saçılmasın diye elini sımsıkı kapatıp kalbinin üzerine koydu. Çevrede duayı andırır fısıltılar dolanıyor, o ilk gece ve ondan sonraki her aydınlık gece yaptıkları gibi ona doğru geliyordu. Bu fısıltılar artık ona huzur veriyordu, korkacak bir şey yoktu, saçma sapan kelimelerdi, onun zihninin karışıklığıydı. Karavandan duman çıkmıyordu ve Drake içeri girdiğinde soğuğu hissetti.

Yatak yapılmış ve Marvellous çarşafın üzerine hayatını sermişti: bir katırtırnağı çiçeği, bir denizyıldızı, bir peni ve bir ruj. Amerika'dan gelen bir kartpostal ve bir zamanlar annesinin göğsünde asılı duran deniz kabuğu küçük kutu. Ev düzenliydi.

Şişeler yerde sıralanmış, mesajlar cevaplandırılmıştı. Onunki yüzden fazla cevaplandırılmıştı. Yaban eriği cini, şifalı otların kah-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verengi paketleri, hepsi, Drake'in aşina olduğu her şey dizilmişti. Sarı yağmurluğu kapının arkasında asılıydı. Kitaplığın üst tarafındaki bir rafta duran defter, *Marvellous'ın Gerçekler Defteri* Drake'in görmesini sağlayacak mükemmel bir güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Kilidinde, yıpranmış deniz yeşili kordonlu küçük bir anahtar takılıydı. Bu kez Drake'i durduracak hiçbir şey, hiç kimse yoktu.

Yatağa oturup defteri dizlerine koydu. Kilidini ve defteri açıp yüreğine bir hafiflik, neredeyse bir coşku çökene dek sayfalara göz attı. O dağılan yaprakların arasında toz ve ölü bir sinekten başka hiçbir şey yoktu. Sayfaları baştan sona, sondan başa tekrar tekrar çevirdi ve gülmeye başladı. Hiçbir şey yoktu. Tek bir gerçek bile. Ayağa kalkıp defteri rafa geri koyarken sayfaların arasından katlamış bir kâğıt parçasının ucu çıktı. Drake'in kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Bunu nasıl görmemişti? Kâğıdı çekip aldı. Fotoğrafın arkasında tek bir kelime yazıyordu: *Baban*.

Fotoğrafı hemen çevirip bakmadı çünkü daha görmeden gerçeği anlamıştı. Kalbinin farklı atışı, kimin yüzünün ona bakacağını anlamasını sağlamıştı. Ve nihayet fotoğrafı çevirdiğinde işte karşısındaydı: babasız bir yaşam küçük dünyasını altüst ettiğinde annesinin dergilerinden kesip çıkardığı gözlerin, burnun, sakalın ve ağzın aynısı. Hep o adam olmuştu: Hayatını bir hendek gibi çevreleyen o adam. Hep o olmuştu.

Marvellous her şeye veda ediyordu. Bu biraz zaman aldı çünkü ormanın, nehrin her köşesini avucunun içi gibi biliyor ve kabalık olacağından hiçbirini atlamak istemiyordu. Söğüt ağaçlarından başlamıştı. Hayatı için, yaşamında, gençliğinde, bedeninde, özlemlerinde, hüznünde, gülmesinde, planlarında, yorgunluğunda ve kaderinde etkisi olan her çiçek, her ağaç ve her çalı için şükretti. Bu onun oyununun sahnesiydi. Kayaların üzerindeki kadına son bir reveransı. Yapraklar hışırdadı, bazıları düştü ve bir martı sürüsü düzen içinde puslu, beyazımsı batıya doğru uçtu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Taş babaya son kez oturdu. Nefesi daraldı. Her şey –zaman– tükeniyordu. Pembeleşen ışık uçan bir martıyı sarıp sarmaladı. Zaman hareketsizdi. Marvellous ânın her şey olduğunun farkındaydı çünkü onun son ânıydı, yemyeşil dokunmuş bir an ve o ânın aşk olduğunu biliyordu.

Drake onu gördü. Göğsünde sımsıkı kapalı duran yumruğu açıldı ve ortaya bir hayat çıktı. Bu hayatın ortasında o, yani Marvellous Ways oturuyordu. Ve Drake onu tüm hayatı boyunca tanıyor gibiydi ve şimdi nedenini anlamıştı.

Ona el salladı, Marvellous da el sallayarak karşılık verdi. Martı uçuşunun ortasında durdu ve bir jelatin parçası gibi donakaldı. Drake uzanıp Marvellous'ın elini tuttu. Soğuktu. Nefesi sığdı.

Ne oluyor? diye sordu yumuşak bir sesle.

Yaşlı kadın, Gel, dedi.

Drake'in elini tuttu ve o el annesinin eline, nehir kıyısı ise Londra'nın, Fleet Caddesi'nin kaldırım taşlarına dönüştü. Marvellous onu çocukluğunun barına ve gece açlıktan ölerek uyandığındaki yemek kokusu kadar güzel olan bira kokusuna doğru yürütmeye başladı. Nehir köprüsünü geçtiler. Drake o soğuk odaya çıkan merdivenleri tırmanıyormuş gibi hissetti. Yuvası olan, yüzündeki tüm renkler solana kadar annesine sorular sorduğu o soğuk odaya.

Babamın gözleri ne renkti, anne? Babamın gözleri ne renkti?

Özlemin rengi.

O ne renk, anne?

Denizin rengi.

Drake köprünün ortasında durdu, burası ona aşağıdaki nehrin büyük çam ağaçlarına ve kum tepesine bakan manzarasını sunuyordu. Sular hızla yükseliyor, küçük dalgalar köpük köpük kabarıyor ve ışıltılı balıklar geri dönüyordu. Drake zamanın tükendiğinin farkındaydı.

Gel, dedi Marvellous.

Marvellous iki yanında da yer yer ot kümeleri olan karşı kıyıya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ulaştı. Unutulan Sevgiliyi geçerken güneş hızla sıcaklığını kaybetti. Marvellous durup yukarı, o göz kamaştıran küreye baktı ve gözünü bile kırpmadı. Onun ta içine baktı, ötesini gördü. Neredeyse geldik, diye fısıldadı ve Drake'in elini tutup onu daha önce hiç görmediği bir mezar taşına götürdü. Sade, pembe bir granitti bu ve üzerinde iki kelime yazıyordu:

Jack Francis

İşte burada, dedi Marvellous. Baban.

Mırıltı hâlindeki kelimelerin sesi yükseldi, Drake etrafına bakındı. Nemli otlara diz çöküp yanağını babasının mezarına yasladı. Marvellous elini onun sırtına koydu.

Dinle, dedi.

Drake, Duyabiliyorum, diye fısıldadı.

Bu senin hikâyen. Her zaman sadece senin hikâyen oldu.

Drake dönüp ona uzandı ama Marvellous çoktan uzaklaşmıştı. Yumuşak akşam ışığında kıpırdanan dalgalara doğru yürüyor ve giysilerin teker teker üzerinden düştüğünü, derisinin sıyrıldığını ve bu kez farklı olduğunu hissedebiliyordu. Hepsi onu bekliyordu ve Marvellous onları görüyordu. Orada, dalgaların tepesindeydiler. Ve Marvellous artık yaşlı olmadığından koşuyordu. Suya daldı, ilk nefesini aldı ve vücudu suda süzülmeye başladı. Artık evindeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap yazılırken destekleri, cömertlikleri ve nezaketleri için teşekkür etmek istediğim insanlar var:

Aileme, özellikle de anneme böylesine ilham verici olduğu için ve yeğenlerim Tom ile Kate Winman'a, böylesine coşkulu ilk dinleyiciler oldukları için.

Tinder Press'teki herkese enerjileri ve adanmışlıkları için teşekkür ederim. En çok da rehberliği ve beni yazmak istediğim hikâyeyi yazmam adına cesaretlendirişi için editörüm Leah Woodburn'e ve pazarlama başarısı için Vicky Palmer'a.

Buradaki ve yurtdışındaki arkadaşlarıma, paylaştığımız ve paylaşmaya devam ettiğimiz her şey için. Sharon Hayman, bilgeliğin ve teşviklerin ve olduğun her şey için. Patricia Flanagan, David Lumsden, Sarah Thomson, Simon Page-Ritchie, Melinda McDougall, David Micklem, Andrew McCaldon, Vin Mahtani ve Maura Brickelk; zamanlaması mükemmel o telefon araması, akşam yemeği, içki ya da yürüyüş için ve aslında tam tersi bir ruh hâlindeyken beni hep güldürdüğünüz için. The Gentle Author'a ve Spitalfields Life blogu etrafında gelişen topluluğa teşekkür

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ederim – yaptığımız şeyi neden yaptığımızı bize daima hatırlatıyorsunuz. St. JOHN Bar ve Restoran, Smithfield'e hep orada olduğu için teşekkür ederim.

Nelle Andrew, o yaz boyunca bana titizlikle baktığın için teşekkür ederim. Bir de PFD'deki herkese, farkında olmadan desteklediklerı için. Samia Spice, Paddy Ashdown ve Tim Fraser'a son dakika paniğimde yardımcı olduğunu için teşekkür ederim. Hikâyeyi daha net görmeme yardımcı olmak için zaman ayıran Tim Binding'e en içten teşekkürlerimle. Graham ve Sheena Pengelly'ye denizyıldızları için; Maureen'e öğleden sonra çayları ve dünyayı yoluna koyduğu için; İhtiyar Stan'e viski ve masal akşamları için teşekkür ederim.

Araştırma çok kolay yapabildiğim bir şey değildir ve en iyi durumda uykum gelir, en kötüsünde hayal kırıklığı yaratır, her durumda kendiliğinden hikâye anlatmak isteyen çocuksu dürtüme bir engel oluşturur. Ancak şimdi sayacağım insanlar, kurumlar ve organizasyonlar bu süreci benim için verimli –hatta zevkli bile diyebilirim– bir hâle getirdiler ve hepsine teşekkür ederim: The British Library, London Metropolitan Archives, London Transport Museum'dan Brian Polley, National Railway Museum ve First Great Western, Dover Ferry Photos, Royal Cornwall Museum'dan Angela Broome, the Cornwall Record Office, Alison Courtney.

Ve son olarak...

Robert Caskie. Sevgili dostum ve temsilcim. Bu kitabın birçok farklı versiyonuna katlandın ve bu sırada sürekli gülümseyebildin ki buna bir teşekkür yetmez. Ama bu süreçte beni böylesine esprili, sadık ve inançla yönlendirdiğin için sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Tina Turner'ın sözleriyle sen "kesinlikle en iyisisin."

Patricia Niven. Her şeye teşekkür etmem için sen varsın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM